XXVIII. évfolyam, 23. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. június 8.

Ludas Matyi

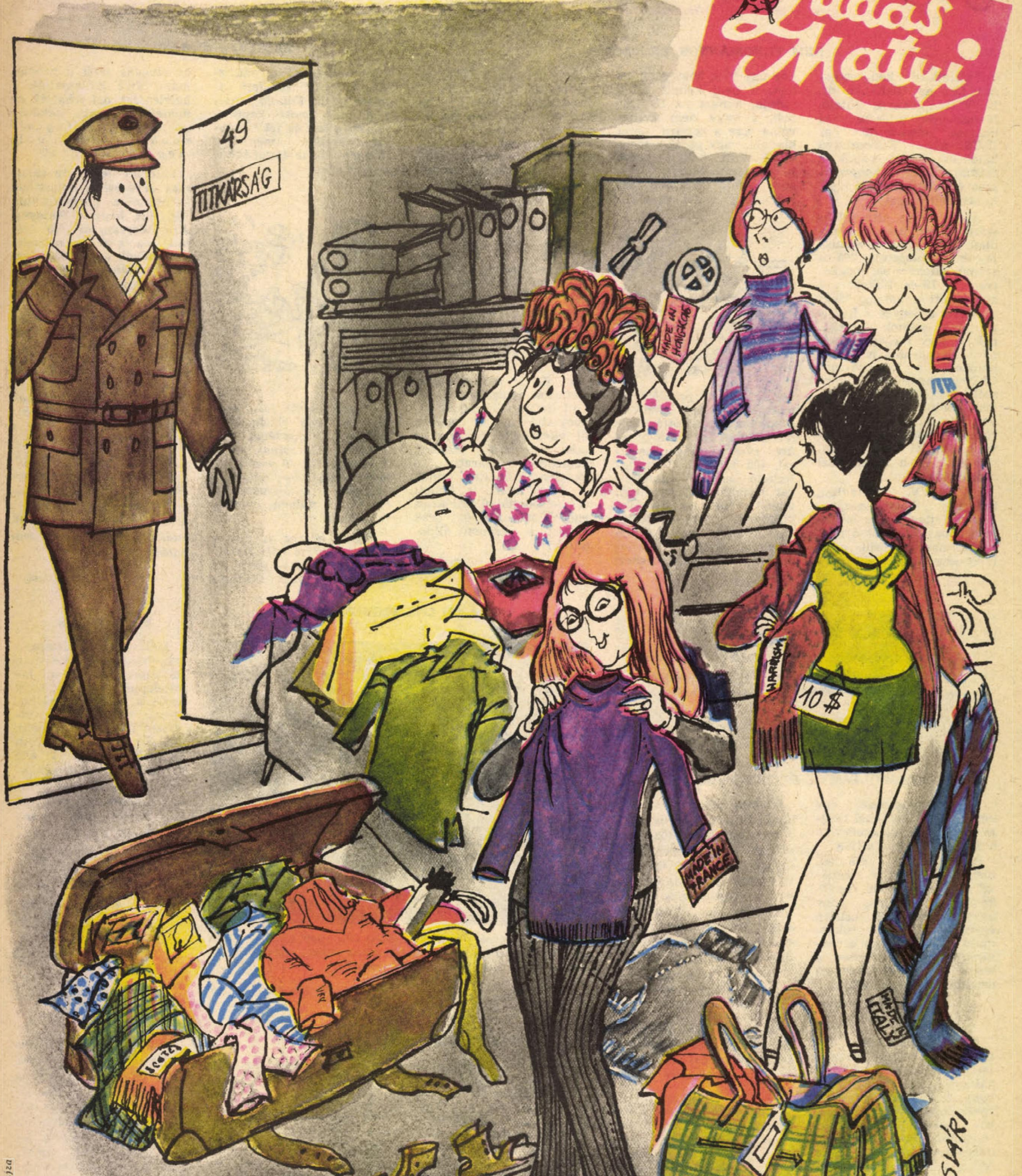
49
TITKÁRSÁG
MADE IN HONGKONG
HARRISH
10 $
MADE IN FRANCE
MADE IN ITALY
VASVÁRI

Vasvári Anna rajza

MEGLEPETÉS A HIVATALBAN — *Vámvizsgálat következik!...*

KEDVES LUDAS!

NEM TUDOMÁNYOS PROBLÉMA

Nemzetközi kongresszuson járt az NDK-ban dr. K. V. tudományos kutató. Menetjegyét intézete még idehaza megváltotta az IBUSZ-nál. Elsőosztályú hálókocsi jegyet vettek a számára, hogy a kongresszus fáradalmai után kipihenve érjen haza.

Május 18-án este fel is szállt Drezdában a Meridian expresszre, a menetjegyén feltüntetett 265-ös számú hálókocsiba, megkereste a 19-es fülkét... s akkor jött a kalauz. Megvizsgálta a jegyet, s közölte: bár a számok stimmelnek, a jegy mégsem érvényes. Ez ugyanis jugoszláv hálókocsi, a jegy viszont CSD (csehszlovák) kocsira szól. A kettő között jelentős árkülönbözet van, sőt, annál is több: a csehekkel rubel alapon, a jugoszlávokkal svájci frankban bonyolítjuk le a nemzetközi elszámolásainkat.

Dr. K. V. elmélyülten hallgatta a kalauz közgazdasági fejtegetéseit, bevallotta, hogy mindezt ő nem tudta, nagyon örül neki, hogy ezzel is okosabb lesz. Bár úgy véli, hogy mindezt nem is neki kellett volna tudnia, hanem az IBUSZ-nak, s vagy nem kellett volna erre a kocsira jegyet kiadnia, vagy pedig a megfelelő árat kellett volna felszámolnia. Mindezt odahaza majd rendezi, ám volna egy ennél égetőbbnek mutatkozó problémája: mármost ő hol aludjon? A kalauz felajánlotta, hogy megaludhat az amúgy is üres 19-es fülkében, ha fizet 405 forintot. Törvénytisztelő magyar állampolgár azonban 200 forintnál többet nem visz magával külföldre, így az üzletkötés nem jöhetett létre. Közben a vonat elindult, közeledett a határállomáshoz, mindenkinek a helyén kellett maradnia, nem lehetett átmászkálni másik kocsiba. Maradt az egyetlen megoldás, hogy utasunk a hálókocsi peronján ácsorogjon. Nem volt egyedül: egész népes kis társaság verődött össze azokból, akikkel hasonló tréfát űzött az élet. (Vagy az IBUSZ.)

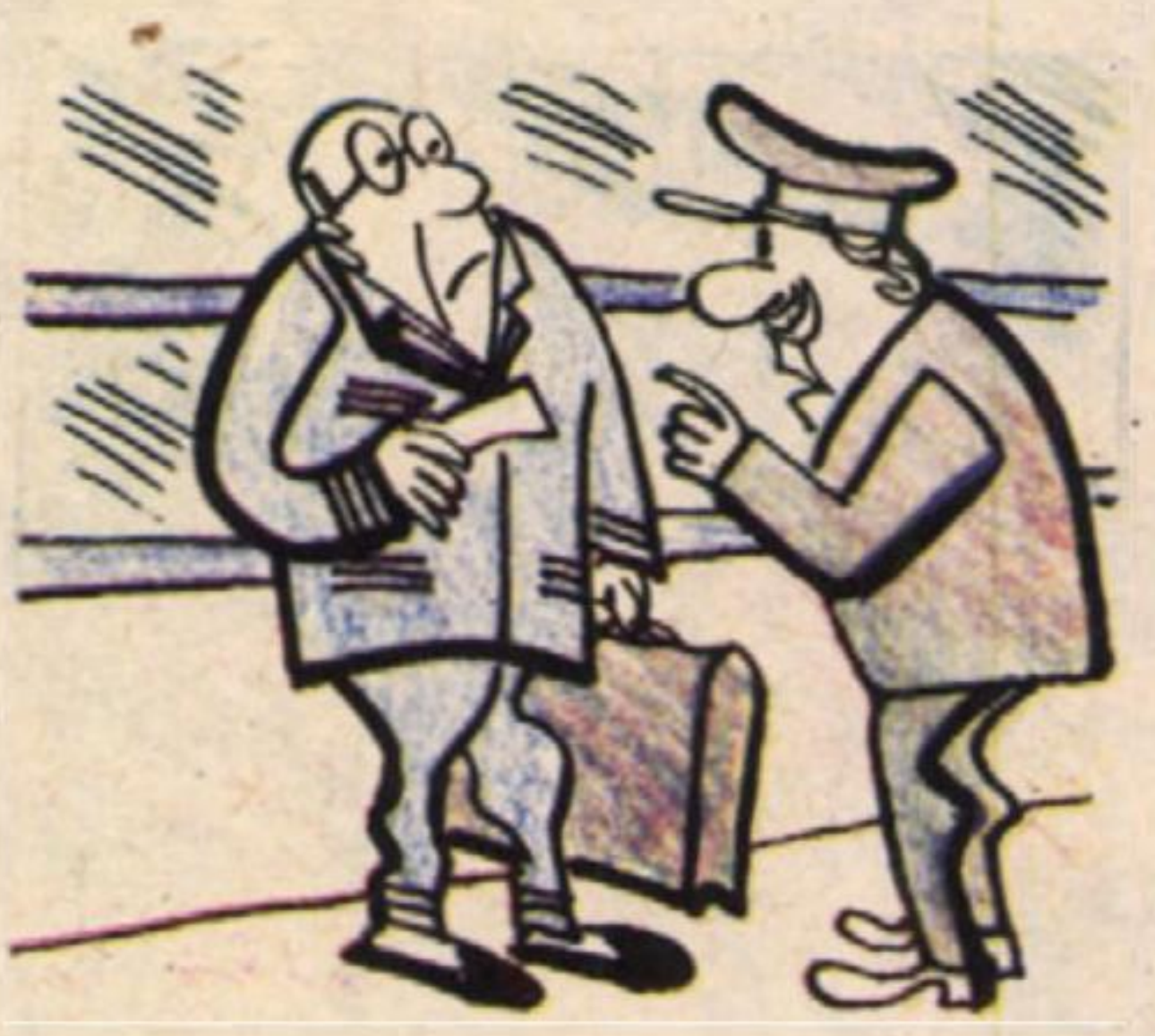

Háromórás folyosói ácsorgás után végre mód nyílt arra, hogy a kis csapat elinduljon új hazát, illetve hálólehetőséget keresni. Találtak is egy *másodosztályú magyar* hálófülkét, ahol tudományos kutató barátunk is kapott egy fekhelyet 100 forint fejében.

Dr. K. V. a mikroorganizmusok világában kutat, s ott az igen bonyolult viszonylatokban is egészen jól eligazodik. Az utazási tudományokban azonban meglehetősen járatlan, s képtelen kikutatni annak az okát, miért is kellett neki elsőosztályú hálókocsi jeggyel a zsebében órák hosszat a peronon álldogálnia?!

(r. b.)

ELCSÚSZOTT HATÁRIDŐ

Nem sieti el a válaszadást a XIV. kerületi Ingatlankezelő Vállalat, mert még csak most kaptunk választ a két és fél hónappal ezelőtt megjelent „Nagymosás az éjszakában" című cikkre.

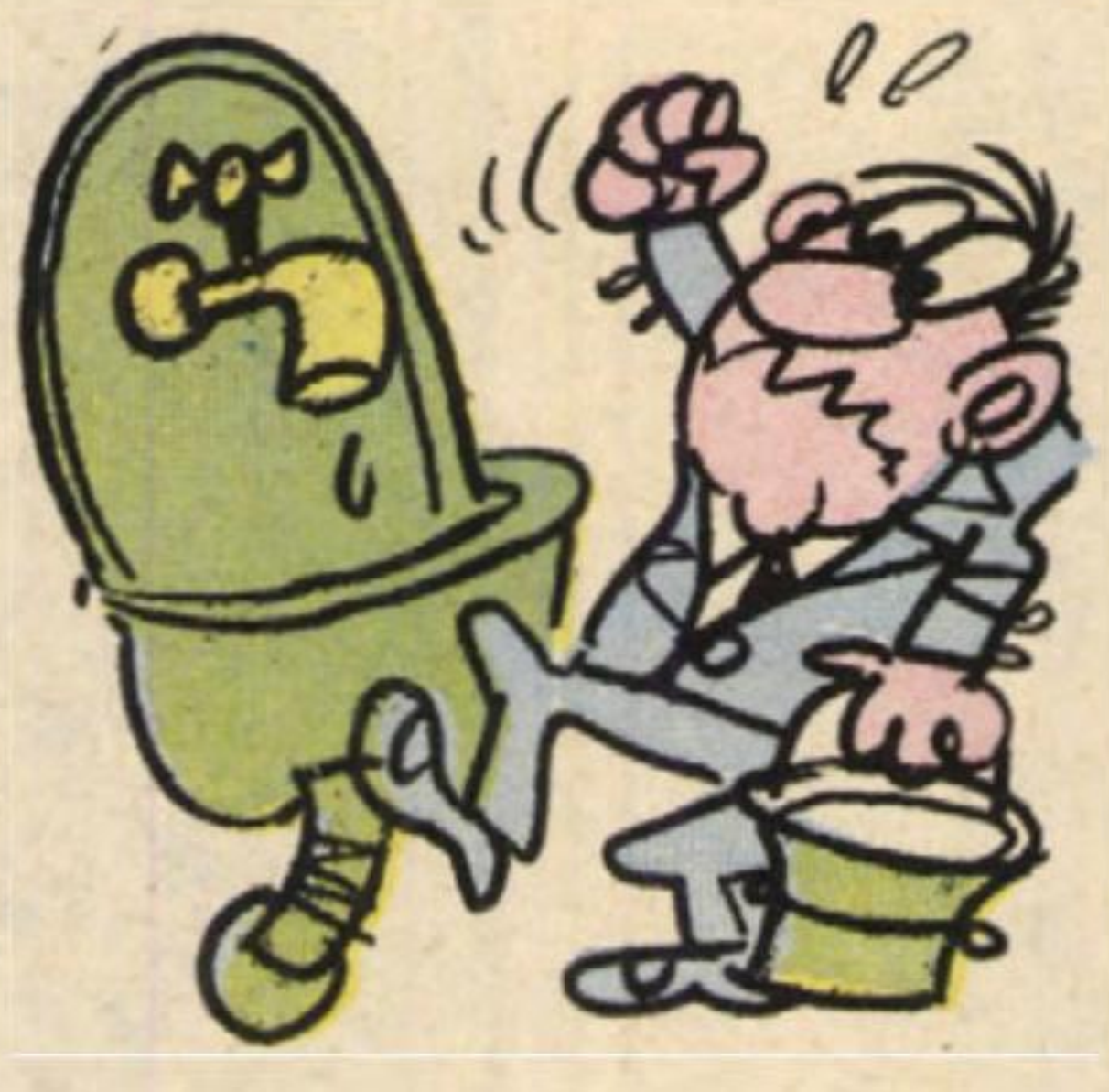

Joggal vetődik fel a kérdés: ha egy újságcikkre csaknem negyedéves késéssel válaszolnak — a törvényszabta 30 napos határidő helyett —, akkor az ügyfelek, a lakók panaszára vajon milyen gyorsan reagálnak?

Persze haszna is van a lassú ügyintézésnek. Ha télen — például — sok a hó és beázik a tető, tavaszra az olvadás segít a problémán. Mire kivizsgálják a bejelentést, azt írhatják az ügyfélnek, amit nekünk: „A cikkben foglalt panasz nem volt megállapítható."

Valóban nem? Az izgalmas kérdésre a helyszínen kerestem a magyarázatot. Kiderült, hogy a Budapest XIV., Egressy út 18/b. számú ház első és második emeletének lakói még mindig vízhiánnyal küzdenek, éppen úgy, mint hónapokkal ezelőtt.

Változás csak annyi van, hogy aki tél közepén panaszt tett nálunk, időközben lakást cserélt és elköltözött a környékről. Az újonnan beköltözött lakó panaszai viszont azonosak a régiekkel. A probléma tehát megmaradt, csak a lakó szökött el.

Az elmondottakból következik, hogy az ügy továbbra is megoldást követel. Gondolom, rövidesen tájékoztatást kapunk az illetékesektől, de most már határidőn belül!

(fenyvesi)

HOL A GLAUKONON?

A glaukonon édesítőszer. Ez a készítmény a cukor-, máj- és egyéb betegségben szenvedők részére életszükséglet. Egy percig sem volna szabad hiánycikknek lennie! De az!

Fáy Károly
Bp. XIV., Népstadion u. 17.

VÁLASZOLTAK ... INTÉZKEDTEK ...

A „Képtelenségek egy képcső körül" címmel megjelent cikkel kapcsolatban a következőket közöljük:

Észrevételük alapján, melyet ez úton is megköszönünk, megfelelő intézkedéseket tettünk, hogy ügyfeleinknek ne kelljen egyik irodából a másikba, majd a harmadikba fáradniuk, hanem rövid úton, a lehető legegyszerűbben megkaphassák a pótlást.

Egyesült Izzólámpa és Villamossági R:

A Ludas Matyiban „Késik a parkosítás" címmel megjelent panaszt kivizsgáltam. Megállapítottam, hogy a kísérleti lakótelep parkosítási terve márciusban elkészült, azonban az Ingatlankezelő Vállalat irodaházának építése miatt a tervet módosítani kellett.

A Kertészeti Vállalattól kapott tájékoztatás szerint a kivitelezés megkezdése ez év második felére várható és a munka még ebben az évben befejeződik.

Dr. Lengyel Magda
vb. titkár
Bp. IV. ker. Tanács VB

Cikkük nyomán, a kiskunlacházi tejivó ügyében a ráckevei járási közegészségügyi — járványügyi felügyelő határozati intézkedést tett a szeméttárolás és a szennyvízelvezetés megoldására. Köszönjük, hogy erre a fontos közegészségügyi problémára figyelmünket felhívták.

Dr. Zaletnyik Pál
járási főorvos
Ráckeve

Egy budapesti olvasójuk „Zárrugó" címmel megjelent panaszával kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Megvizsgáltuk a hibás zárakat és megállapítottuk, hogy a bemutatott darabok egyike „USA" jelzésű, a másik „Brüder-Lapp" gyártmányú zár, tehát egyik sem az „ELZETT" Fémlemezipari Művek terméke.

Dr. Szlavkovszky Imre
keresk. ig.
„Elzett" Fémlemezipari Művek

KIRÁNDULÓK FIGYELMÉBE!

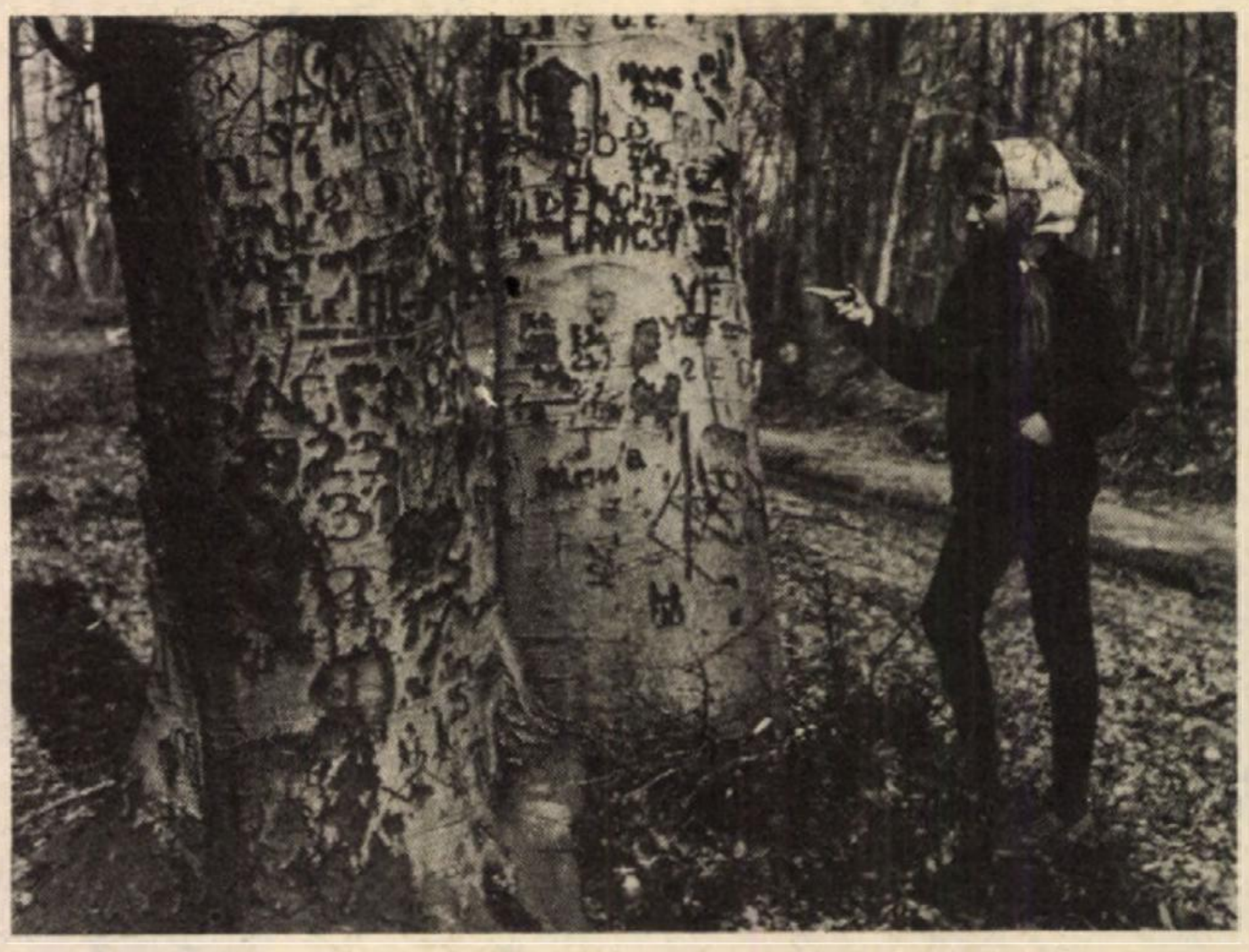

Vajon mit vétettek ezek a szegény fák, hogy így összevissza sebezték őket? Több kíméletet érdemelne tőlünk, emberektől, az erdő! Hiszen a mi felüdülésünket szolgálja!

Dr. Markovits Károly, Budapest

HUSZONNYOLC SZÁZALÉK SELEJT

Vettem két csomag kárpitosszöget a VASÉRT importáru üzletében. Otthon, amikor az első szöget be akartam verni, elgörbült. A második szintén. Ügyetlenségem okát kutatva felfedeztem, hogy ahol a hegynek kellene lenni, ott az én szögeimnek „szakálluk" van. A további görbítések helyett szétválogattam a jót a rossztól. Hatvan darabból 17 selejt. Ez 28,3 százalék.

A boltban megnéztem a még eladásra váró tasakokat, azokban is rámnevettek a kis szakállasok. Igaz, hogy szakáll a divat, de nem végezhetné el valaki más a válogatást a fogyasztók helyett?

N. I.

PARKOSÍTÁS

Mélységes együttérzéssel olvastam a Ludasban az Újpest, Árpád úti lakótelepiek panaszát, hogy késik a környezet parkosítása náluk. Nem vigasztalásként mondom, de Kaposvárott a Tóth Lajos közben már 11 éve elkészültek a szövetkezeti házak, és még mindig nincsen se parkunk, se játszóterünk, hiába kértük annyiszor!

Eskúdt Mihályné
Kaposvár

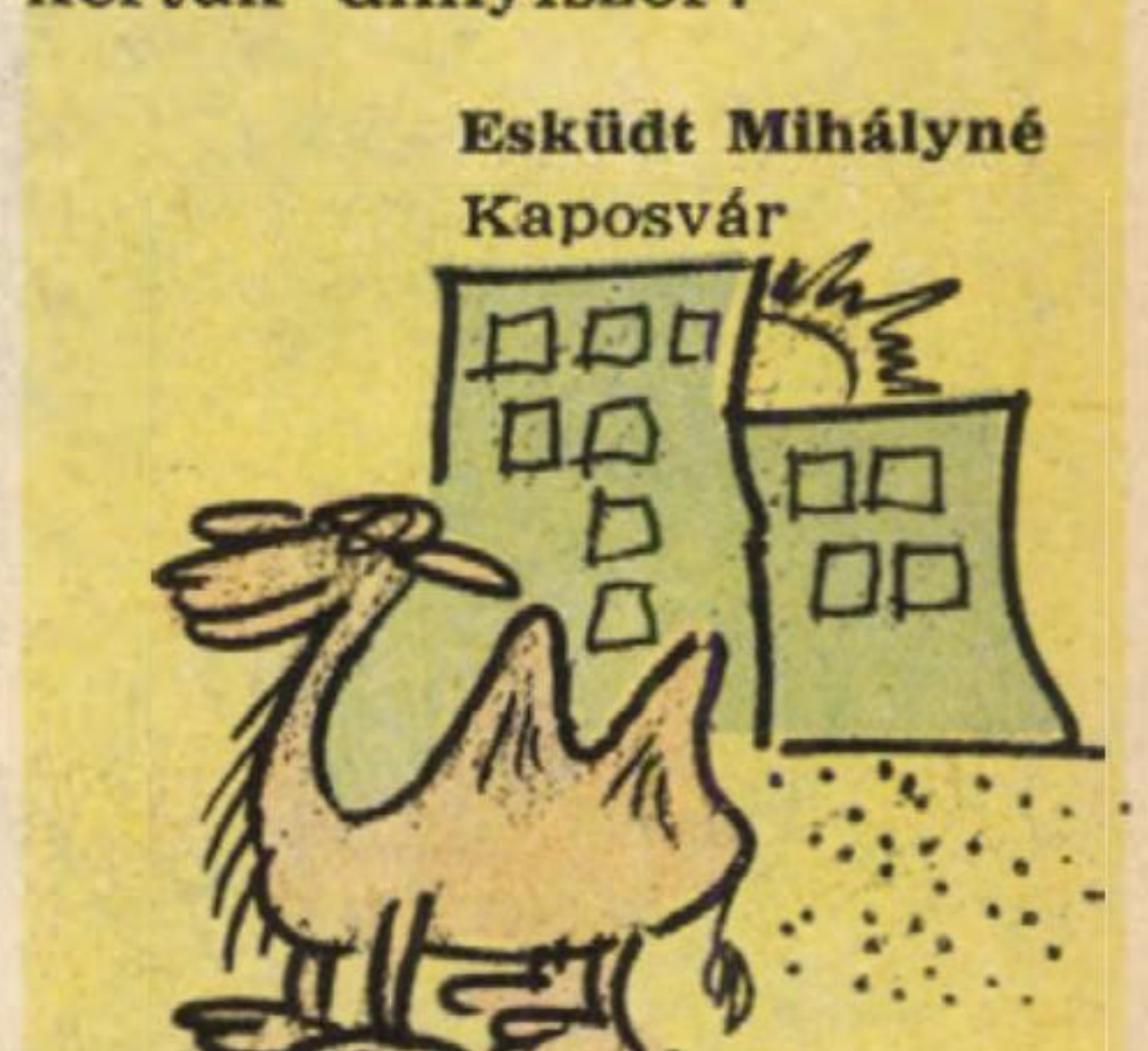

Orosházán három éve fejeződött be a Birkás Imre lakótelep építkezése. A parkosítást is elkezdték tavaly nyáron, de aztán nyomban abba is hagyták. Még semmi jelét nem látjuk annak, hogy a megkezdett munkát folytatni akarnák. Pedig nagyon szeretnénk már mi is, ha lakásunk környezete nem lenne poros sivataghoz hasonló!

Dobi Imre
Orosháza

FÉRFIDIVAT

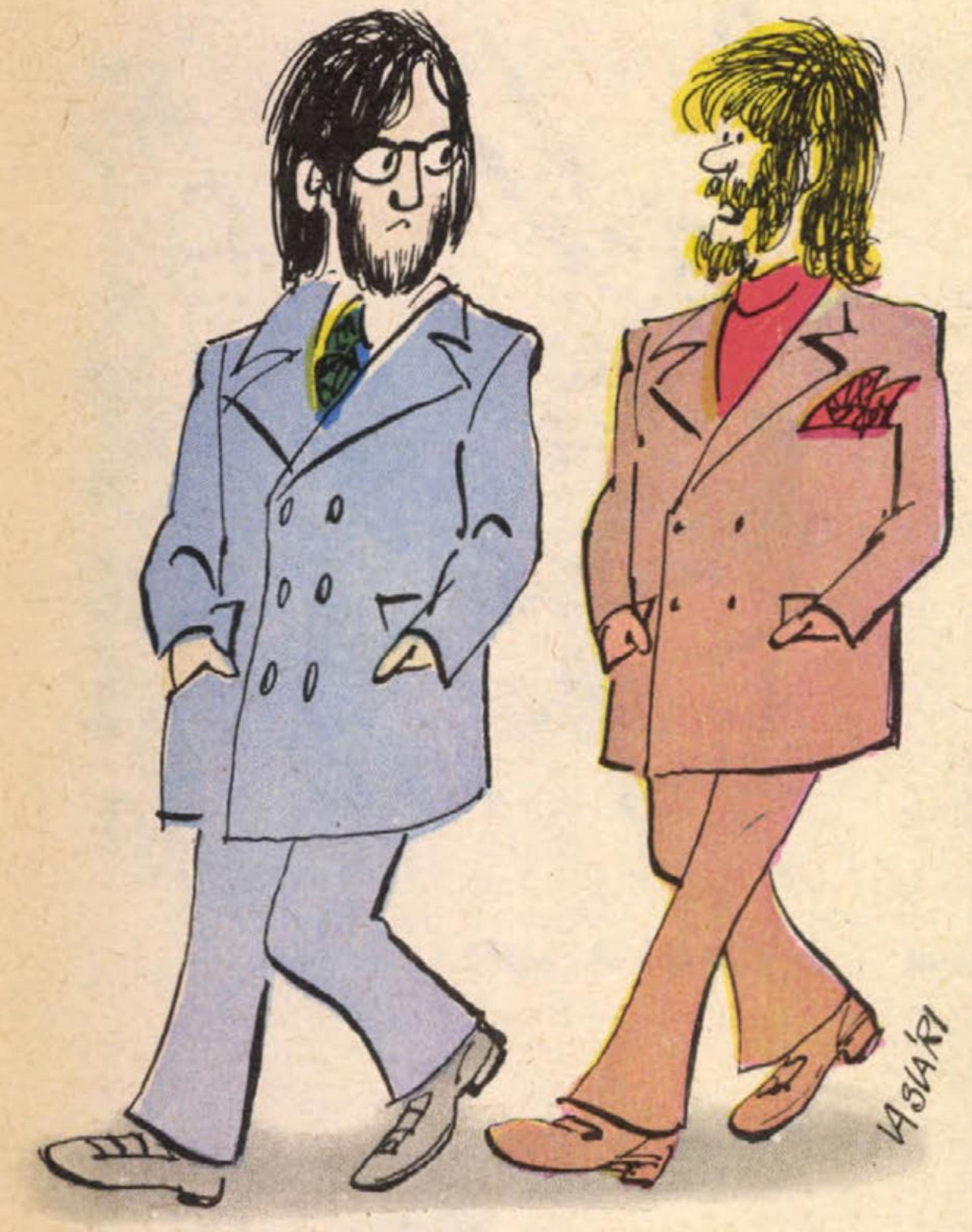

– Unom a nadrágkosztümöt...

GYORSOLVASÁS

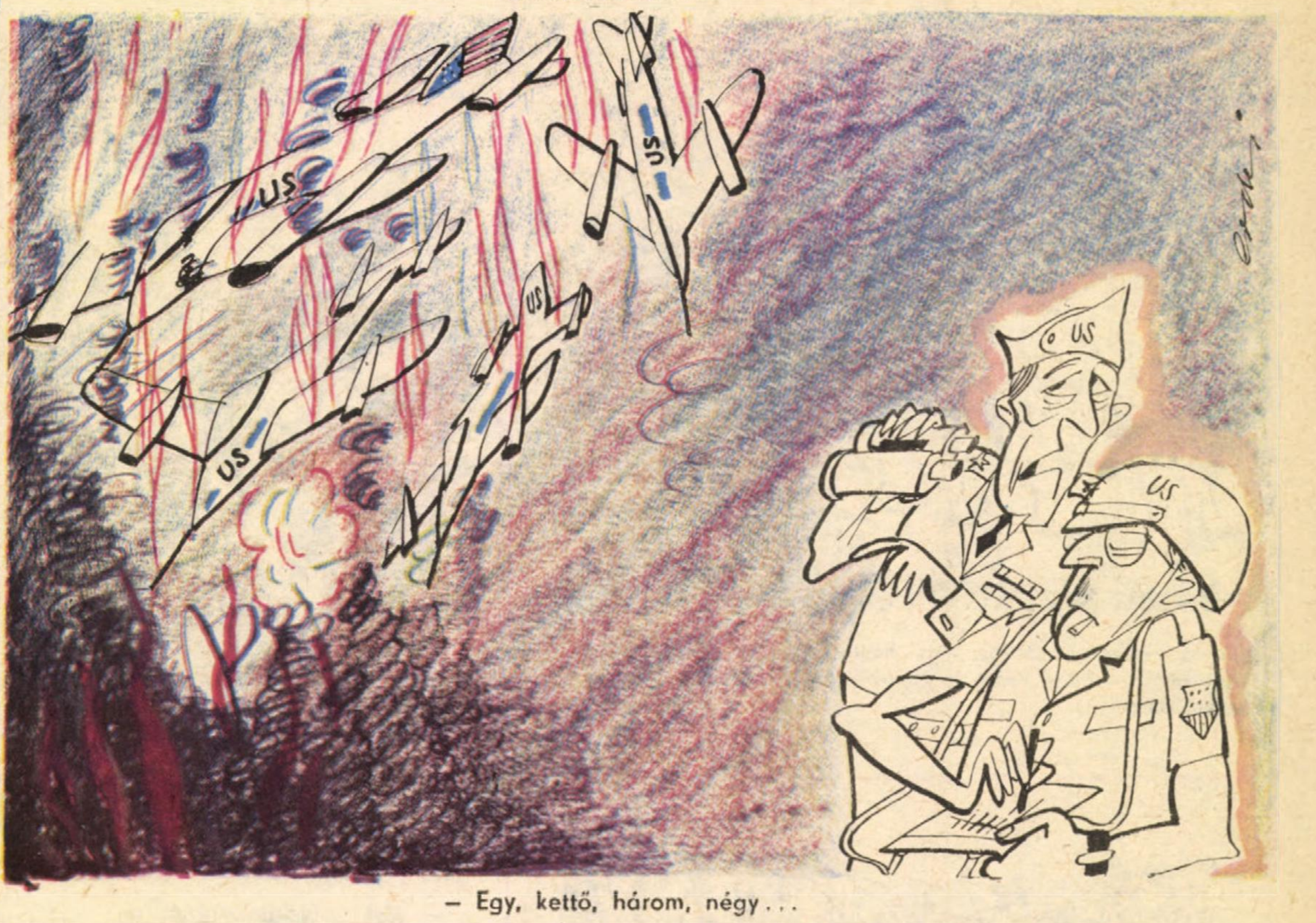

– Egy, kettő, három, négy...

NAUMANN

Hét éve dolgozom együtt Naumann-nal, ő az én legközvetlenebb munkatársam. Joggal nevezhetném alkotótársamnak is, hiszen minden írás, ami mostanában nevem alatt megjelent, közös munkánk gyümölcse. Nagyon megkedveltem Naumannt, mert precíz, strapabíró, tárgyilagos és személytelen, mint egy gép.

Ám mostanában furcsa dolgokat észlelek magam körül.

Engem írás előtt mindig nagy indulatok fűtenek. Rendszerint akkor ülök le írni, ha valami felmérgesít. Például az, ha idő előtt, megfontolatlanul meg akarnak szüntetni egy villamosjáratot; ha túl nyíltan folytatják a burkolt áremelést; ha egy krajcáros, de nélkülözhetetlen apróság hónapokra eltűnik a boltokból; ha harminc napig sem intéznek el egy olyan ügyet, amihez 30 perc sem kellene.

Ilyenkor elhatározom, hogy na, most odacsördítek, keményen, kérlelhetetlenül. Aztán mit látok mégis, amikor a kész cikket elolvasom? Az én haragos, egyenes derekú felkiáltójeleimből hajló hátú, alkudozó kérdőjelek lettek, határozott pontjaimból pedig tétova hármaspontok. Világéletemben utáltam a hármaspontokat, ki rakja mégis tele velük az írásaimat?

És ki rakja át folyton jelentő módból feltételes módba a mondataimat?

Ki tűzdeli tele a cikkeimet töltelékszavakkal, hogy a felesleges szavak dzsungelében eltűnjön a lényeg, a kritikai mag? Ki ír a felháborító helyett bosszantót, a visszaélés helyett csalafintaságot? Ki békíti folyton lányduzzogássá haragvásaimat?

Csak nem Naumann, az én öreg barátom?

Ez a régi gyanúm tegnap aztán végképp igazolódott.

Hónapok óta hallom, s magam is tapasztalom, hogy baj van a selymeslóding és a csontoskarabély minőségével. Hogy a lóding selyme úgy mállik, mint esőben a ribizlilekvár, mosásban összemegy, mint a harmadnapos tej, vasalás után pedig olyan lesz, mint Magyarország domborzati térképe. Hogy a csontoskarabélynak semmi tartása, keménysége nincs, akár maslira lehetne kötni, és rendszerint elfelejtenek rá lyukat fúrni.

Végére jártam a dolognak, s megtudtam, hogy a Selyemlóding és Csontkarabélygyárban iszonyatos állapotok uralkodnak. A selyemhernyókat például eperlevél helyett pirított tarhonyával etették, persze, hogy mind felfordult. Így aztán nem volt selyem, kénytelenek voltak kócmadzagból gyártani a lódingot. A csontot a gyár szomszédságában levő gulyaréten őrizetlenül tárolták és a környék kutyái napok alatt széthúzgálták. Azóta a csontoskarabély gomolyatúróból készül, és nem azért nincs rajta lyuk, mert elfeledkeztek róla, hanem mert túróba nagyon nehéz menetet vágni.

Azt is kiderítettem, hogy mindezekért Kuczug Balázs iparági főigazgató személyesen is felelős, mert régóta tud ezekről a dolgokról, mégis szó nélkül tűri.

Majd szétfeszített a düh, amikor hozzáláttam a cikkíráshoz. Ízlelgettem a szavakat, egyiket sem találtam elég keménynek, elég kíméletlennek, jogos háborgásaim méltó kifejezésére. Gyorsan leírtam néhány mondatot, s aztán elolvastam. Nem akartam hinni a szememnek. A papíron ez állt:

„Egyes, talán nem is éppen alaptalan, híresztelések szerint, nincs minden a legtökéletesebb rendben abban a bizonyos üzemben, ahol a selymeslódingot és a csontoskarabélyt gyártják. Talán erre vezethető vissza, hogy a fent említett árucikkek minősége mostanában némi kívánnivalót hagy maga után. Jó lenne, ha az illetékesek felfigyelnének erre, s megpróbálnának valamit tenni e fogyatékosságok felszámolása érdekében..."

Tessék, se Kuczug Balázs, se kócmadzag, se túró. Csak általánosságok. Ki írta le ezeket? Körülnéztem a szobában, csak ketten voltunk, Naumann és én. Én nem tehettem, mert hiszen egész mást akartam írni.

Csak Naumann lehetett.

Naumann, aki negyven éve dolgozik szerkesztőségekben, s épp ezért talán jobban is tudja mint én, hogy mikor mit kell írni. Ő az, aki írás közben gépiesen átfogalmazza a cikkeimet.

Naumann Ideal, az írógépem.

Radványi Barna

FELMÉRÉS

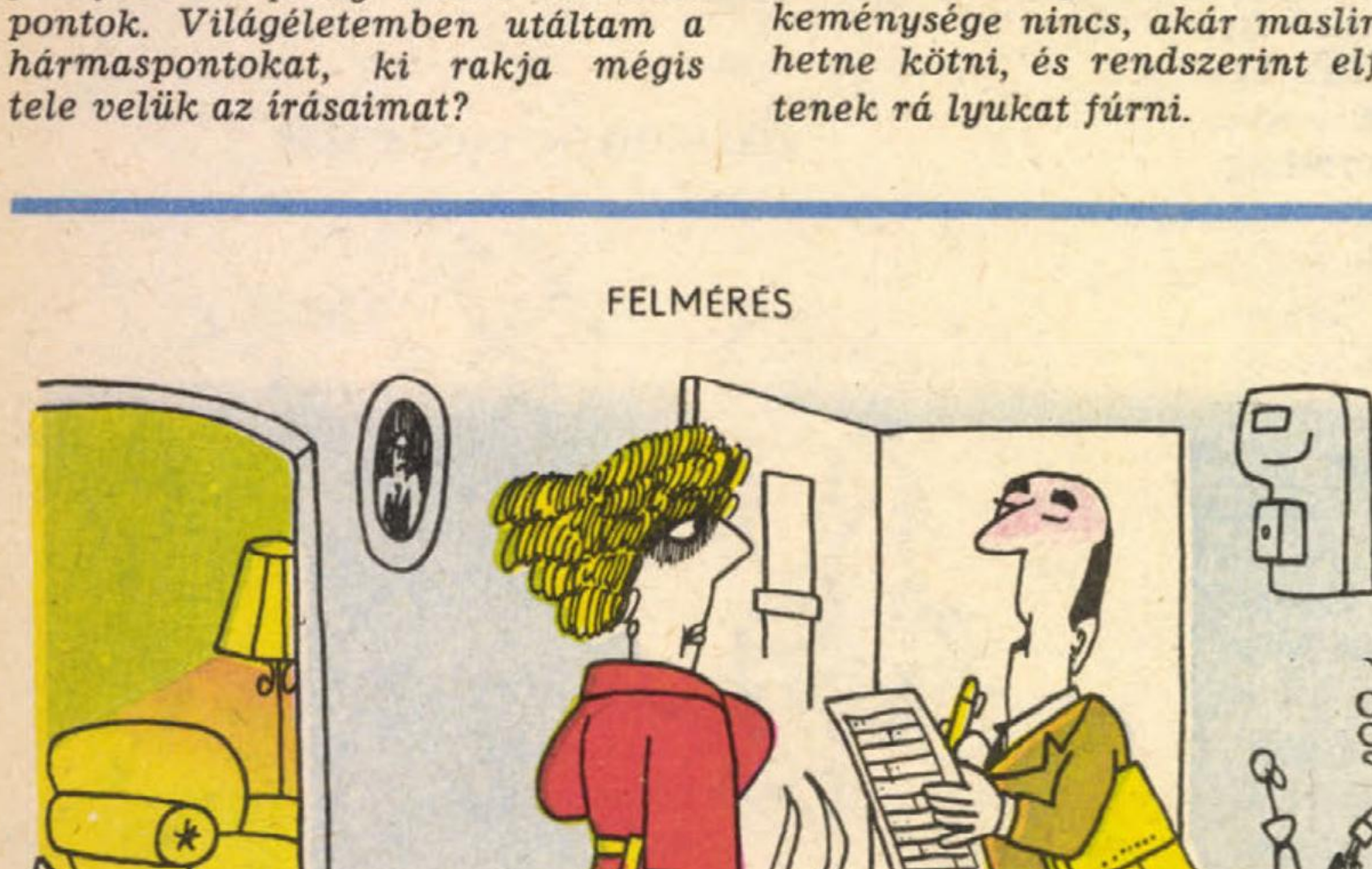

– Es mióta él egyedul, asszonyom?...

FEJLETT ORSZÁG

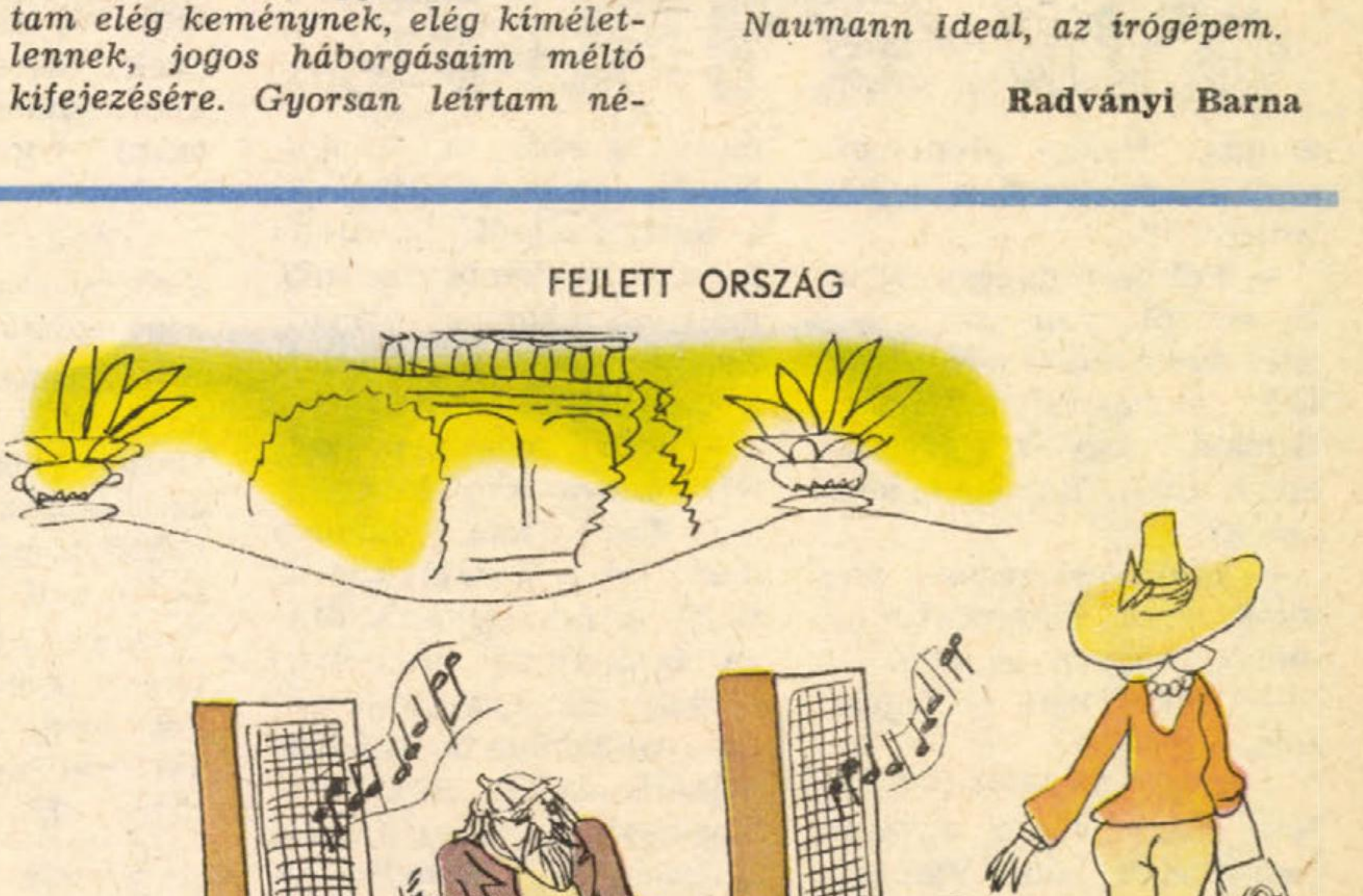

MODERN LAKÁS

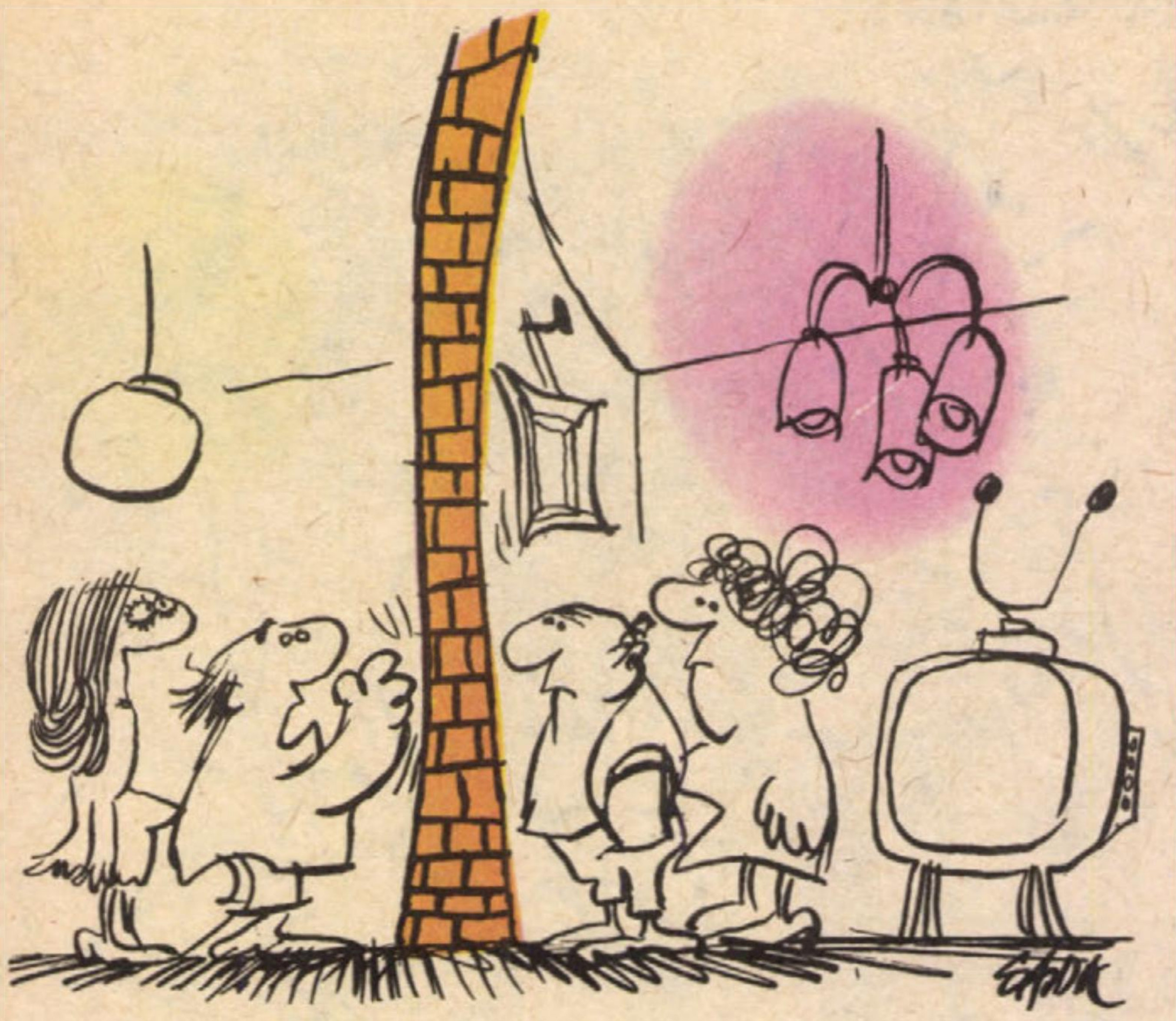

– Ez disznóság! Ha egy héttel ezelőtt bömböltette a vetélkedőt, akkor most is bömböltesse. Kíváncsi vagyok a folytatásra.

POKOLI ÜGY

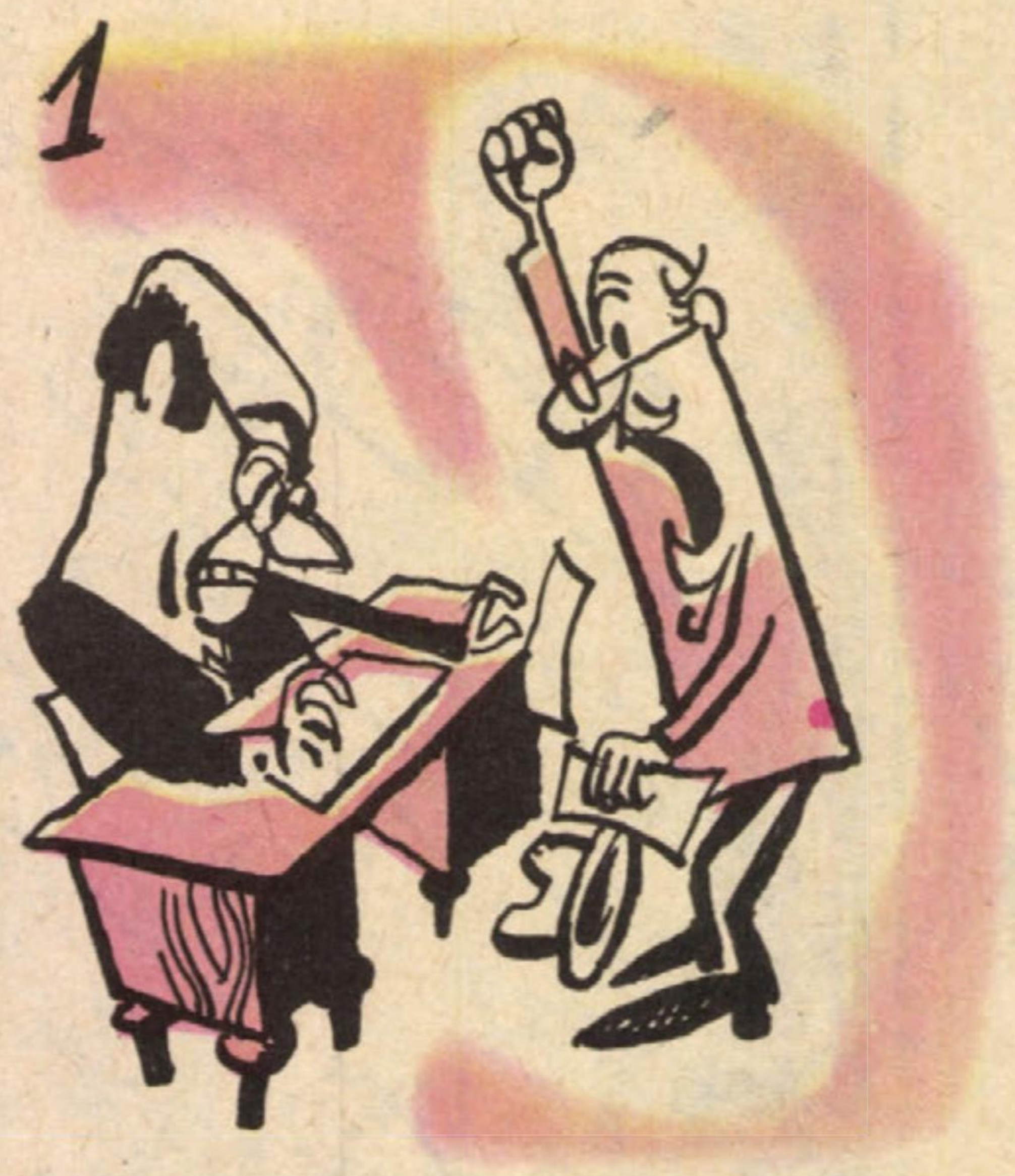

– Remélem, hogy a pokolba kerül, maga bürokrata!

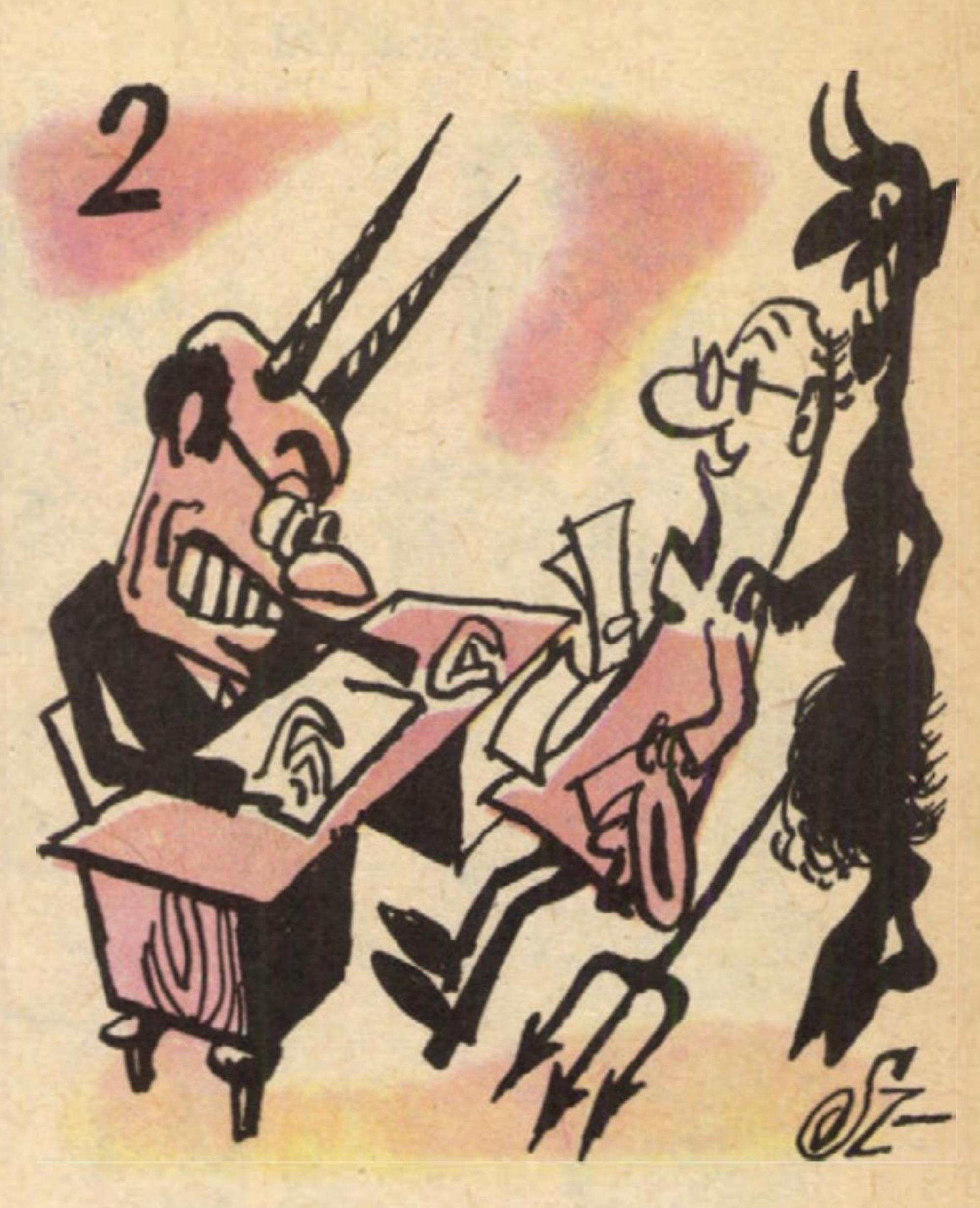

– Na és? A pokolba kerültem.

KÉNYSZERDIÉTA

Ne haragudjék, kartársam, már régóta szeretnék önnek valamit mondani...

— Miért haragudnék? Bizonyára nem sértegetni szándékozik.

— A világért sem! Több mint fél évtizede dolgozunk egy fedél alatt. Becsülöm a szorgalmát, a korrektségét, a családja iránti áldozatkészségét.

— Mondja csak ki bátran, ami a szívén fekszik!

— Az ember nem szívesen feszegeti, ha a kollegájánál észlel valamit.

— Feszegesse csak nyugodtan. Nálam észlelhet, amit akar, tiszta a lelkiismeretem.

— Félreért engem. Nem ilyesmiről van szó! Ha nem veszi rossz néven, egy idő óta aggódom önért. Kilókat fogyott, sovány, gondterhelt. Remélem, nem beteg?

— Makkegészséges vagyok, csak lefogytam, de ennek megvan az oka.

— Akkor nem is faggatom.

— Csak faggasson. Örülök, hogy végre egyszer beszélhetek róla. Valóban lefogytam. Igaz, hogy nem kacsapecsenyén élek, és nem töltöttkáposztán, hanem parízeren és sóban főtt krumplin.

— Diéta?

— Eltalálta, kartársam. Kényszerdiéta.

— Gyomorsav túltengés?

— Dehogy! Igény-túltengés! Manapság sokan szenvednek ebben a betegségben: mindenki mindenből többet akar annál, mint amennyire telik neki. Az én családom is...

— Önnek nem kell takarékoskodnia, nagy a jövedelme és a felesége is jól keres.

— De az igénye még nagyobb. Újabban csak amerikai cigarettát szív, mert ugyebár, a munkahelyén nem maradhat le a kartársnőktől: és drága francia parfőmöt használ, mert ugyebár a magánéletében nem maradhat le a barátnőitől.

— Ezért még nem kellene önnek koplalnia.

— Ezért még valóban nem. De a barátnők miatt fizeti a feleségem a drága fazonárakat a Belvárosban. És emiatt kerül egy vagyonba a pulóver mániája is. A szekrényében sorban lóg a fekete, a fehér, a püspöklila, a garbó, a rövid- és hosszú ujjú, a bordás, a sima és a folt hátán folt pulóvere...

— Az milyen?

— Mintha már új korában foltozott lenne.

— Mit szólnak ehhez a gyerekek? Úgy tudom, két nagylányuk van.

— Jól tudja, kartársam, velem koplalnak és örülnek. Azt mondják, hogy a mai nők inkább öltözködjenek, mint hízzanak. A kisebbik lányom tizennégy éves, a világért sem viselne két szezonban egy ruhát. Szerinte az osztálytársai kinéznék a suliból. Náluk a VIII/b-ben mindenki jól öltözködik.

— A gyerekek túllicitálják egymást, a szülők pedig nyögik.

— A nyögés nálunk az én reszortom. A nagyobbik lányom az idén érettségizik, koromfeketére festette a haját, azt is mindig újítani kell: a tövén hamar meglátszik az eredeti barna. És képzelje, kisírt az anyjától egy szőke parókát kétezerért. Most ez a divat. Aki délelőtt az iskolában sima fekete, az délután az utcán szőke és bodros. Ezért fogyok, ezért nem jut nekem vitaminra. És még hátra van az érettségi bankett.

— Abba igazán nem kell tönkremennie, a lányok nem szoktak dáridózni.

— Az lehet. De egyedül a bankett nyolcszáz forintba kerül és mellé ezerkettőbe egy ruha. A ruhához cipő és a cipőhöz táska kell. Soroljam még?

— Az ön helyében én ilyen horribilis költségeket nem vállalnék. Sokkal szerényebben meg lehetne oldani.

— Hogy képzeli ezt, kartársam! Az én lányom is csak egyszer érettségizik az életben.

Földes György

KÉP A JÖVŐBŐL

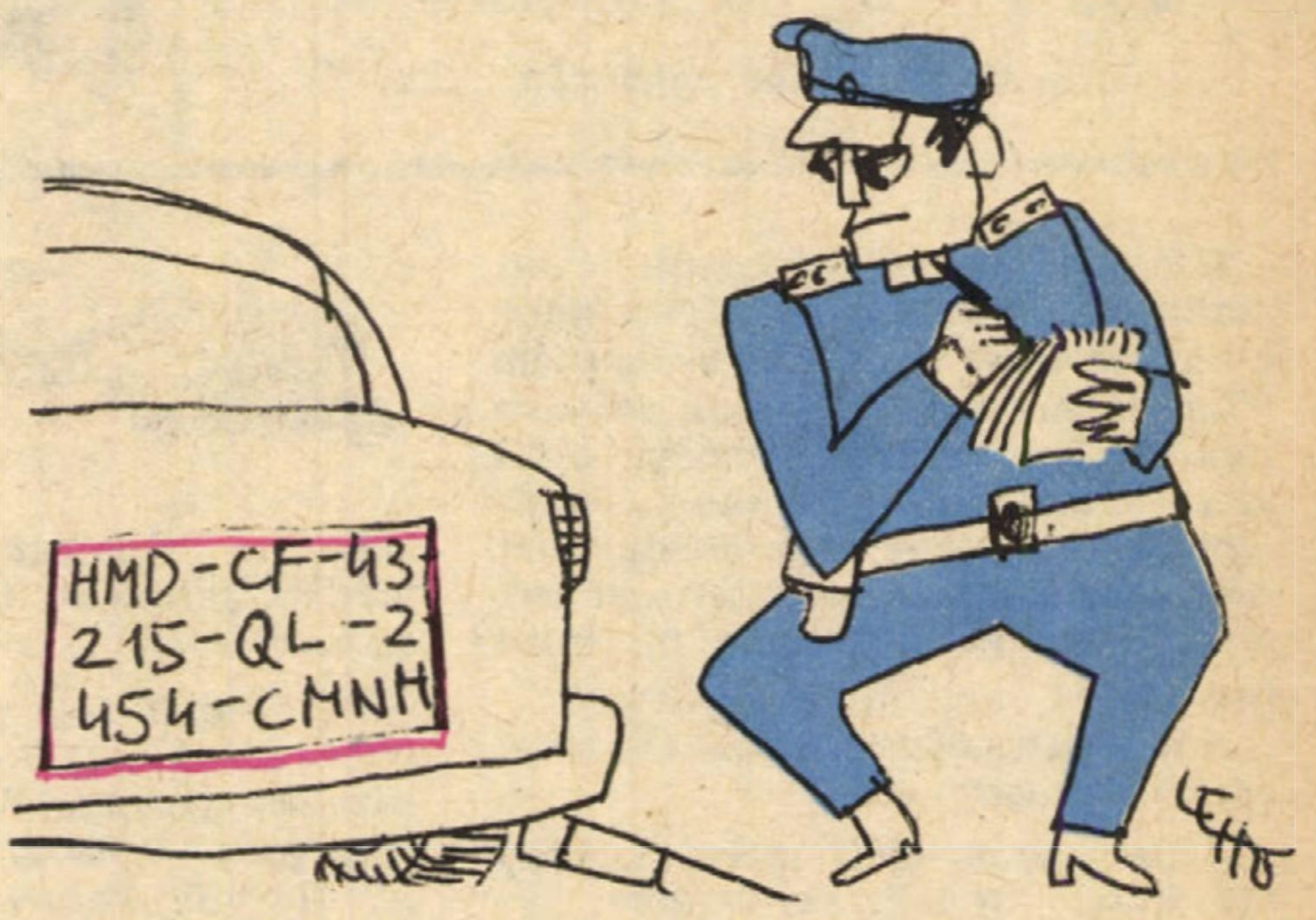

Növekvő gépkocsipark.

AZ ÚJRAVÁLASZTÁSÉRT!

Több hírügynökség is közölte, hogy Mr. Peter Jaconelli, az angliai Scarborough polgármestere 48 perc alatt 500 osztrigát evett meg, s többek szerint ez világcsúcs. Már csak azért is, mert sokan inkább felmásznának a Mount Everest-csúcsra, mintsem hogy ötszáz nyálkás, félig élő osztrigát megegyenek. Jaconelli (testsúlya 120 kiló) elmondotta, hogy teljesítményével dicsőséget akart szerezni a városnak, mellékesen pedig nemsokára újraválasztják a város polgármesterét, s a lakosság hihetőleg nem feledkezik meg arról, hogy ki volt az, aki Scarborough-t a világ érdeklődésének középpontjába helyezte.

KELLEMETLEN TALÁLKOZÁS

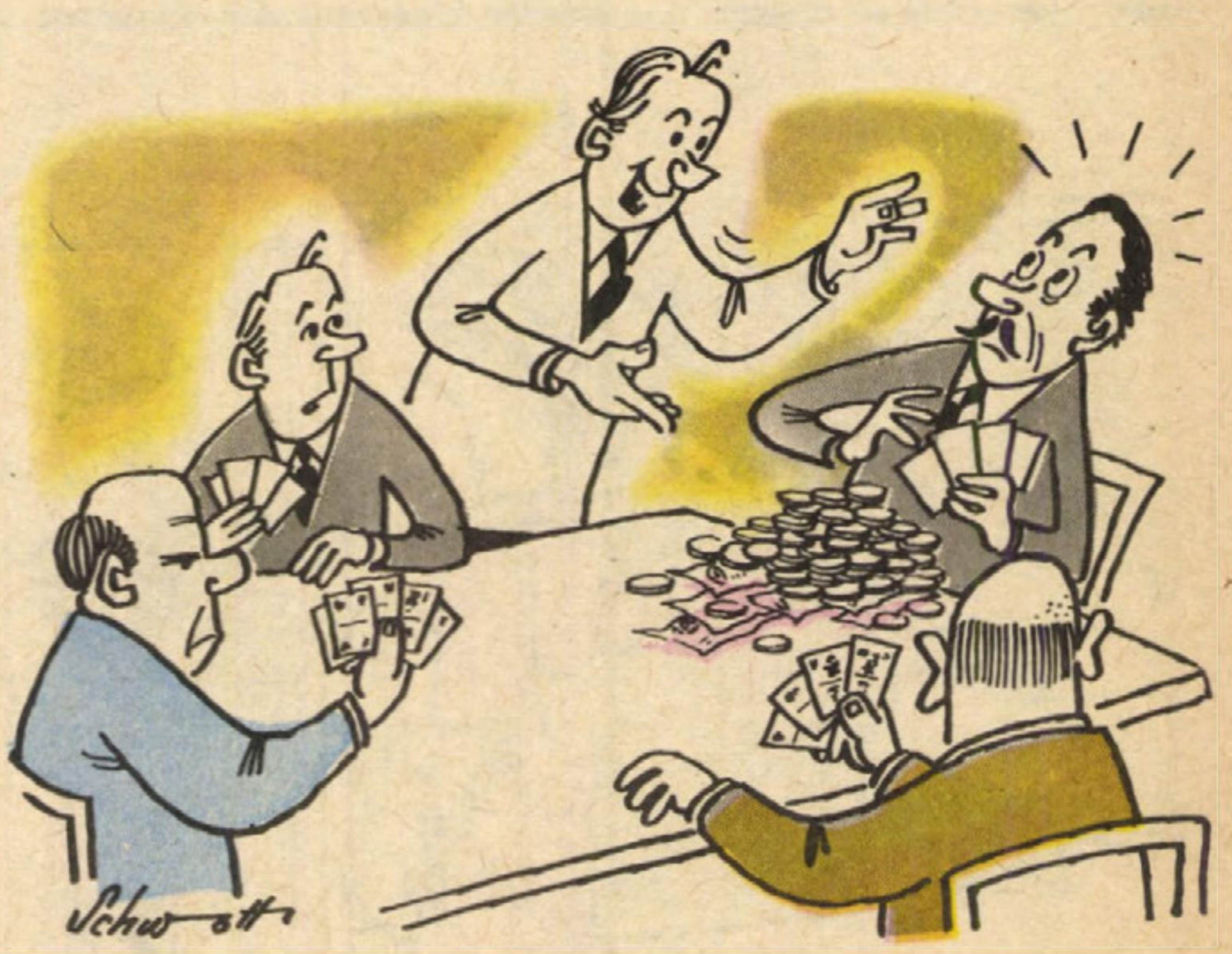

– Szervusz, édes öregem! Ezer éve nem láttalak, még mindig bűvész vagy?

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

ÖSSZETÉVESZTETTEK VALAKIVEL

L. nem sejtette, hogy lelkembe gázolt,
s gázolás közben bennem mit tiport el,
mikor vállamra csapva megkérdezte:
„... hát belőled lett rádióriporter?" ...

BÉKÉS EGYMÁS MELLETT ULÉS

Egy rendőrtiszt, egy gyáros Kanadából,
s két mindenre felkészült lelkész ült
közöttünk s a futballról diskuráltak,
míg a nagyszerű ebéd elkészült ...

ASZTALBONTÁS ELŐTT

Sokak pirosló arca elárulta:
tetőfokra hágott az „érettség" itt!,
mert nehezen tették le a poharat,
mint huszonöt éve az érettségit ...

Szilágyi György

AMERIKAI VÁLASZTÁS

Vasvari Anna rajza

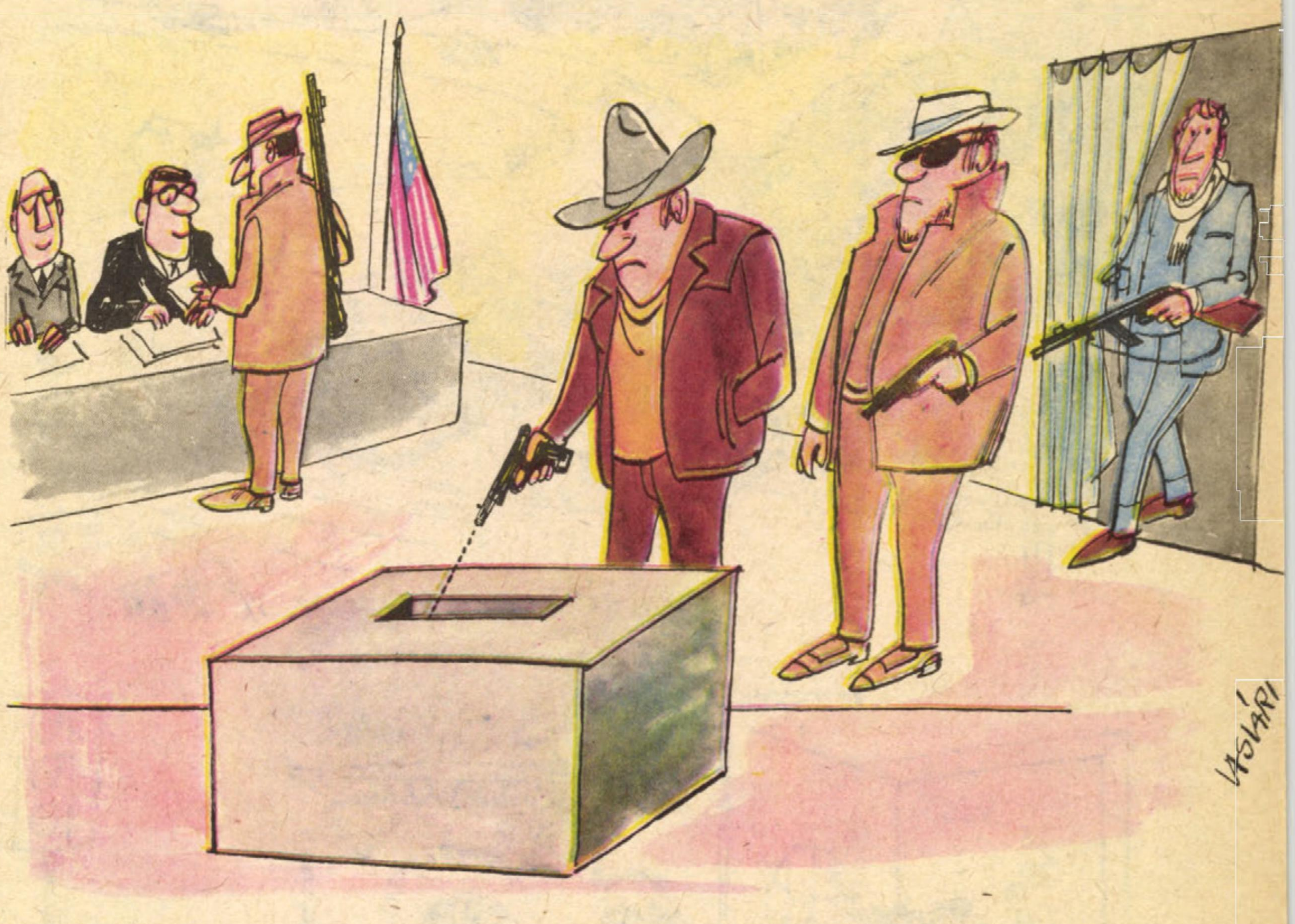

VIS MAIOR

Vállalatom életbevágóan fontos ügyben elküldött B. hivatalába. B. íróasztala mögött üresen tátongott a szék.

— B. kartárshoz jöttem ... — fordultam szobatársnőjéhez.

A nő nem nézett fel, úgy felelt:

— Hozzák a tüzelőjét.

Első hallásra fel sem fogtam a választ teljes mélységében.

— Hozzák a tüzelőjét? Milyen tüzelőjét?

— Milyen tüzelőjét?! — rándította meg a vállát a kartársnő. — Amilyen tüzelőt szállítani szoktak.

— Már megbocsásson — hebegtem zavartan —, de nem vagyok szakember a tüzeléstechnikában. Nem tudom milyet szoktak szállítani.

— Fát, szenet, német brikettet. Nem mindegy az magának?

— Nekem tökéletesen mindegy. Elvégre én olajjal fűtök.

— Nekem uram teljesen közömbös, hogy maga mivel fűt. Felőlem fagyoskodhat is.

Bántott ez a részvétlenség. — Miért akarja, hogy fagyoskodjam?

— Akarja a halál. Csak azt mondtam, hogy nekem tökmindegy, maga mivel fűt, vagy fűt-e egyáltalán. Maga kíváncsiskodott.

— Én-e? Nem tudom miért nevezi kíváncsiskodásnak, ha hivatalos ügyben érdeklődöm a kollégája után?

— Mert maga nem hivatalos ügyben érdeklődött, hanem azt akarta tudni, mivel fűt. Szénnel-e vagy fával. Ez pedig magánügy.

— Nem vagyok Grál lovag kisasszony, vannak gyarlóságaim. De még soha nem vádoltak azzal, hogy mások fűtési ügyeibe beleütöm az orromat. Csak annyit mondtam, hogy B. kartársat keresem.

— Én meg csak annyit mondtam, hogy hozzák a tüzelőjét. Ez világos, ugyebár?

— Nem egészen. Az én teljesen hivatalos kijelentésemre Ön egy teljesen magánjellegű közléssel válaszolt, azzal ugyanis, hogy B. kartársnak hozzák a tüzelőjét. Mármost szeretném tudni, mit akart ezzel mondani? Segítsek neki trógerolni? Slihtoljam fel a fáját a pincében?

— Hallja-e?! — most már kiabált a hölgy. — Ha valakinek hozzák a tüzelőjét, annak hozzák a tüzelőjét. Ez csak érthető?

— Mindenesetre érthetőbb, ezt készséggel elismerem, mintha azt mondaná: akinek hozzák a tüzelőjét, annak nem hozzák a tüzelőjét. De vajon az, hogy ön szabatosan fejezi ki magát, valamint, hogy B. kartársnak hozzák a tüzelőjét, mennyiben tartozik rám?

— Ember, hát nem maga kereste B. kartársat?

— Igen. De nem tüzelő ügyben.

— Most akkor jól figyeljen: B. kartárs később jön be.

— Ja, vagy úgy. Mikor?

— Az a tükertől függ.

— Hm ... Lehet, hogy ma be se jön?

— Lehet.

— Jó. Akkor most maga figyeljen, kartársnő. Egy hárommilliós megrendelés sorsa múlik azon, hogy időben beszéljek vele. Legkésőbb holnap. Ha tehát holnap bejön, legyen szíves mondja meg neki, hogy azonnal hívjon fel. Megteszi?

— Nem.

— Miért nem?

— Mert holnap az én tüzelőmet hozzák.

Novobáczky Sándor

PRECÍZ VŐLEGÉNY

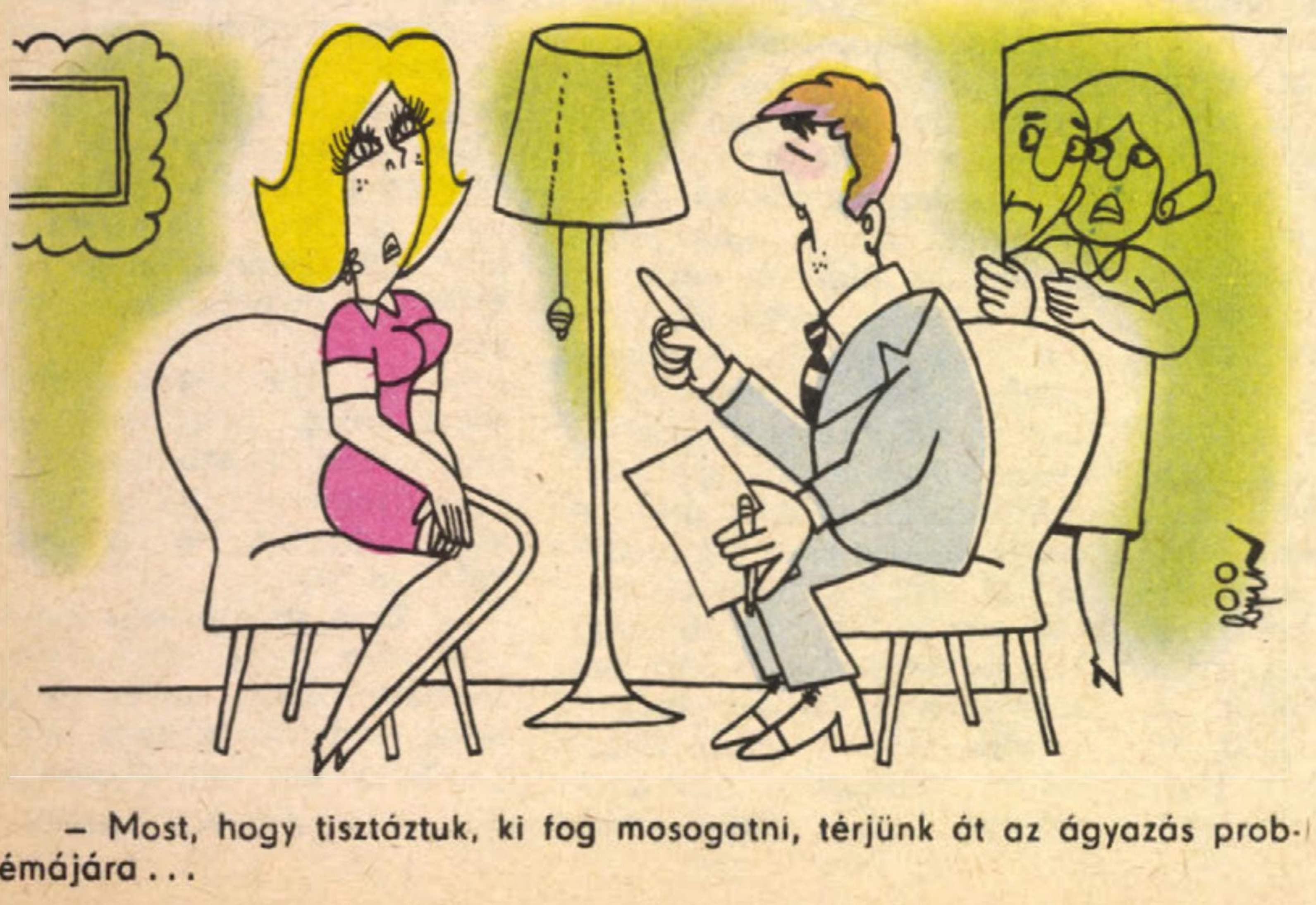

– Most, hogy tisztáztuk, ki fog mosogatni, térjünk át az ágyazás problémájára ...

VERSENY

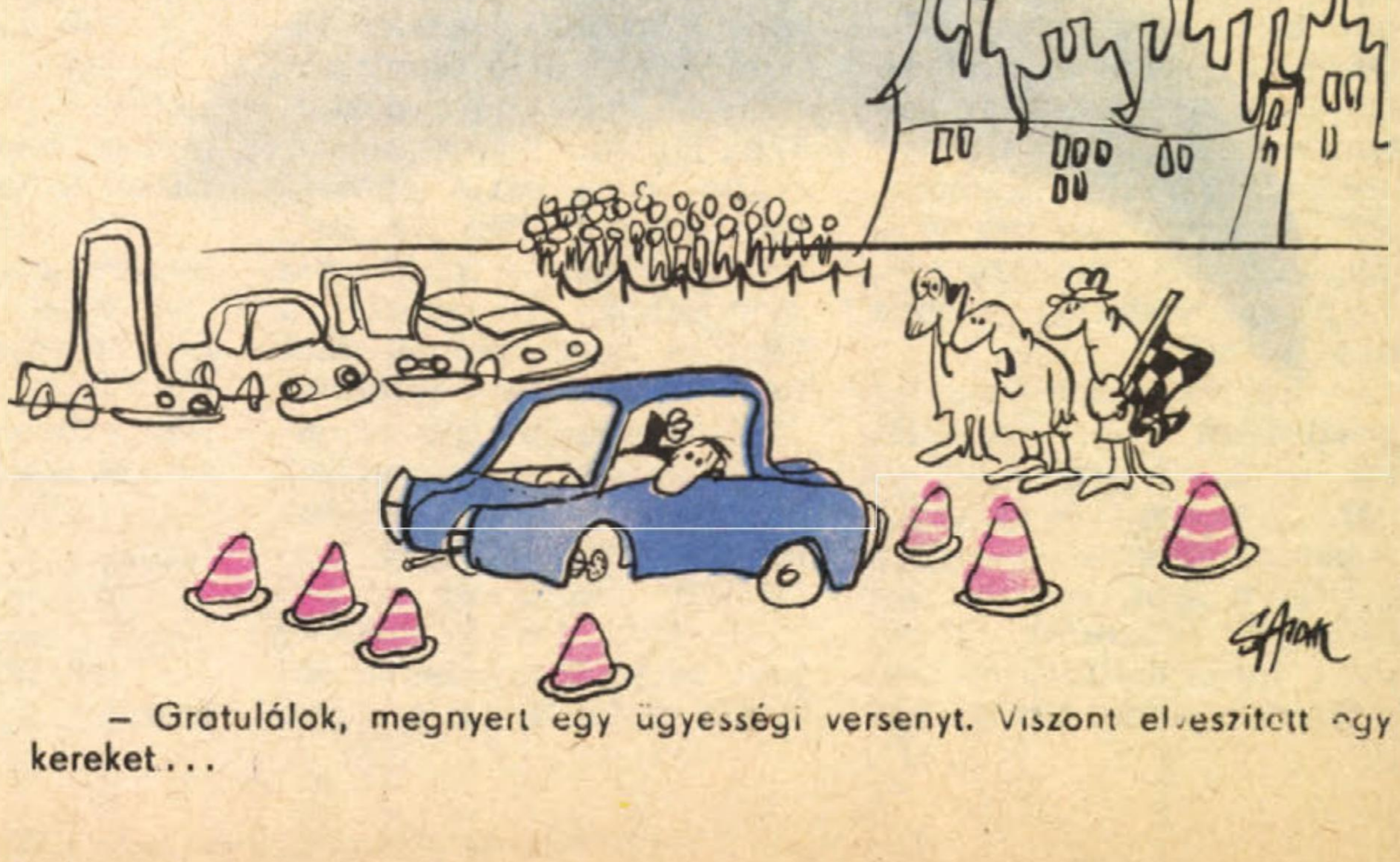

– Gratulálok, megnyert egy ügyességi versenyt. Viszont elvesztett egy kereket ...

NEHÉZ TEREPSZAKASZ

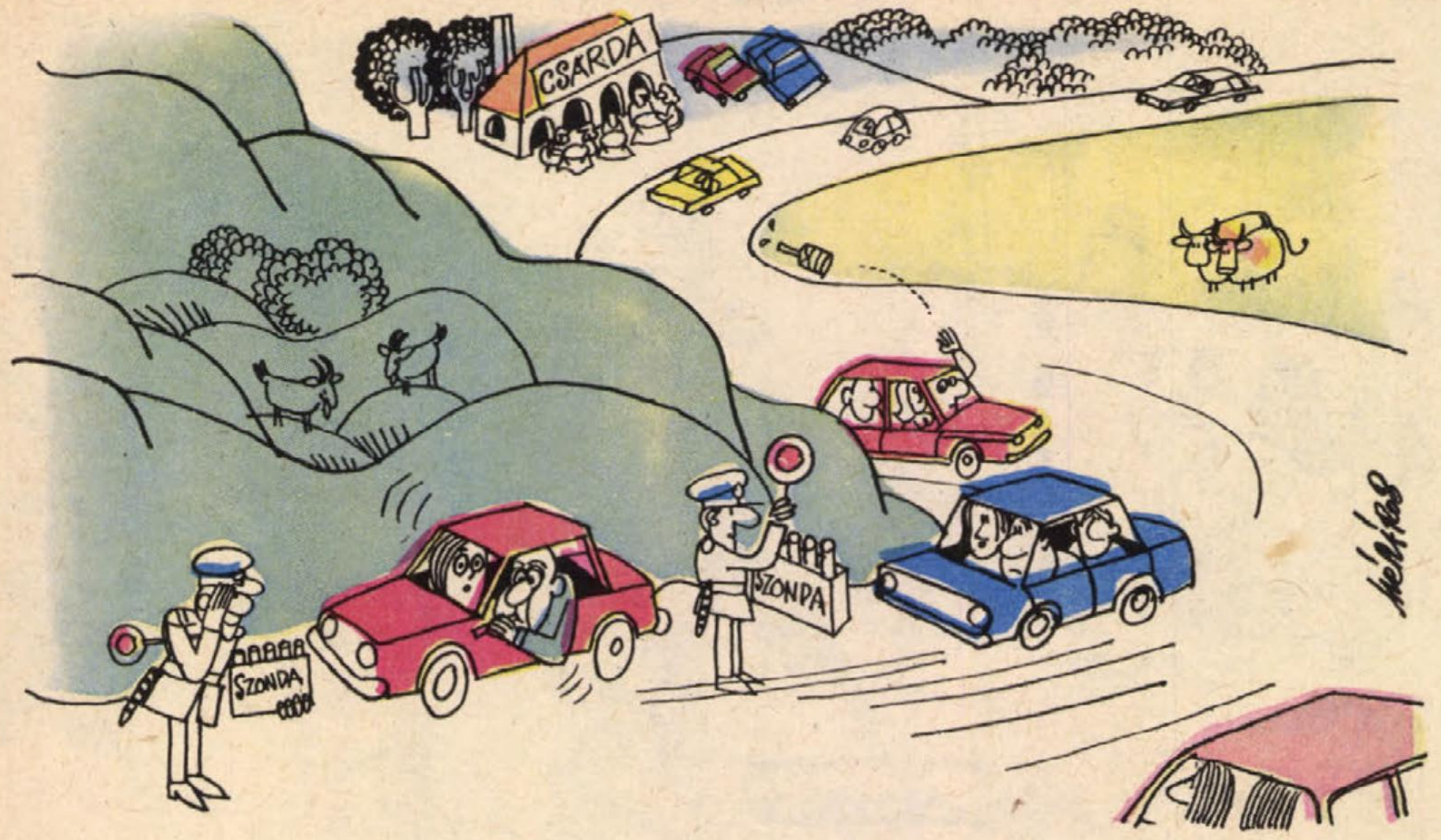

VIZSGA UTÁN

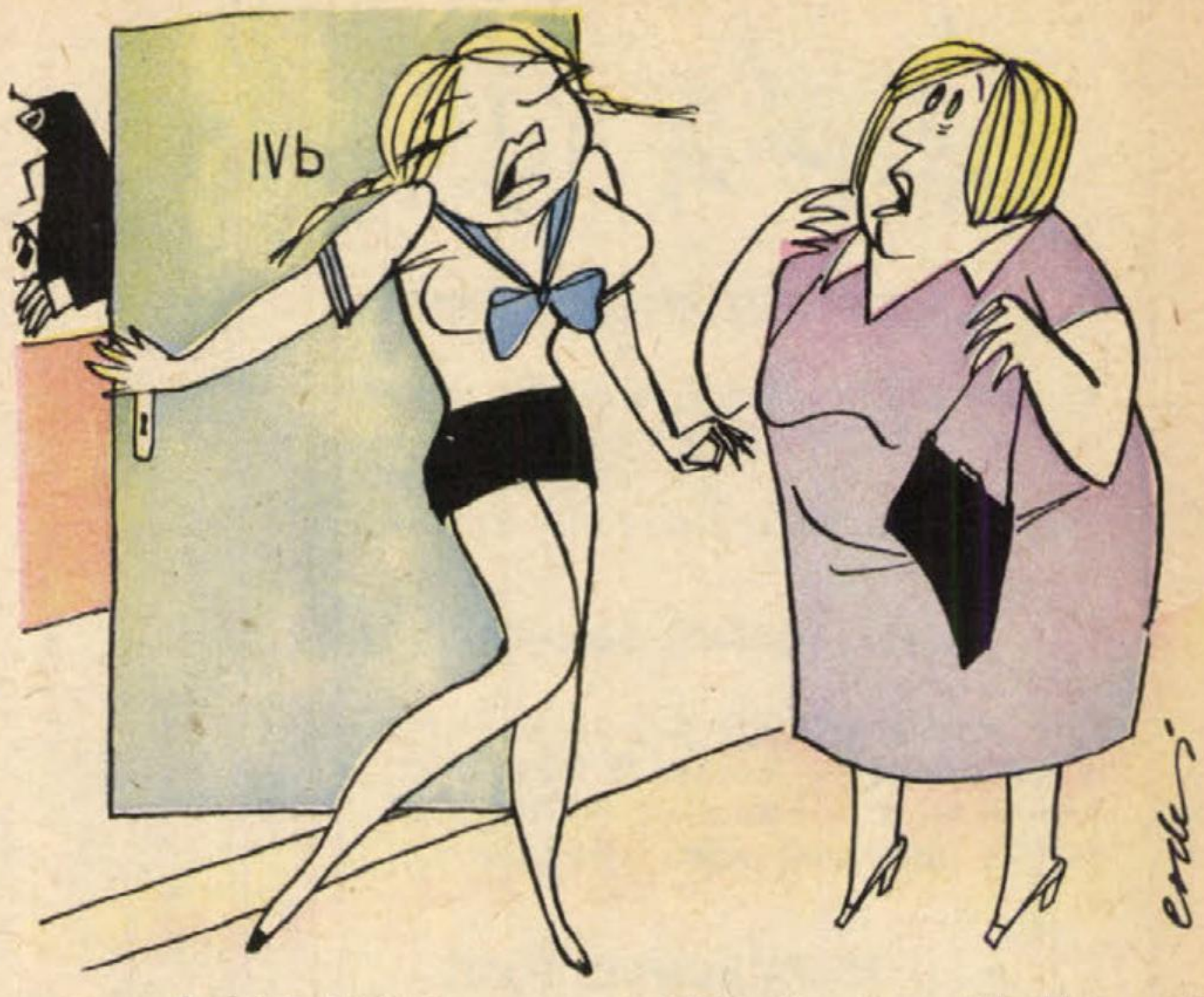

– Azért buktatott meg a matektanárom, mert belém esett és jövőre is akar látni.

KEZDŐDIK A SZÜNIDŐ

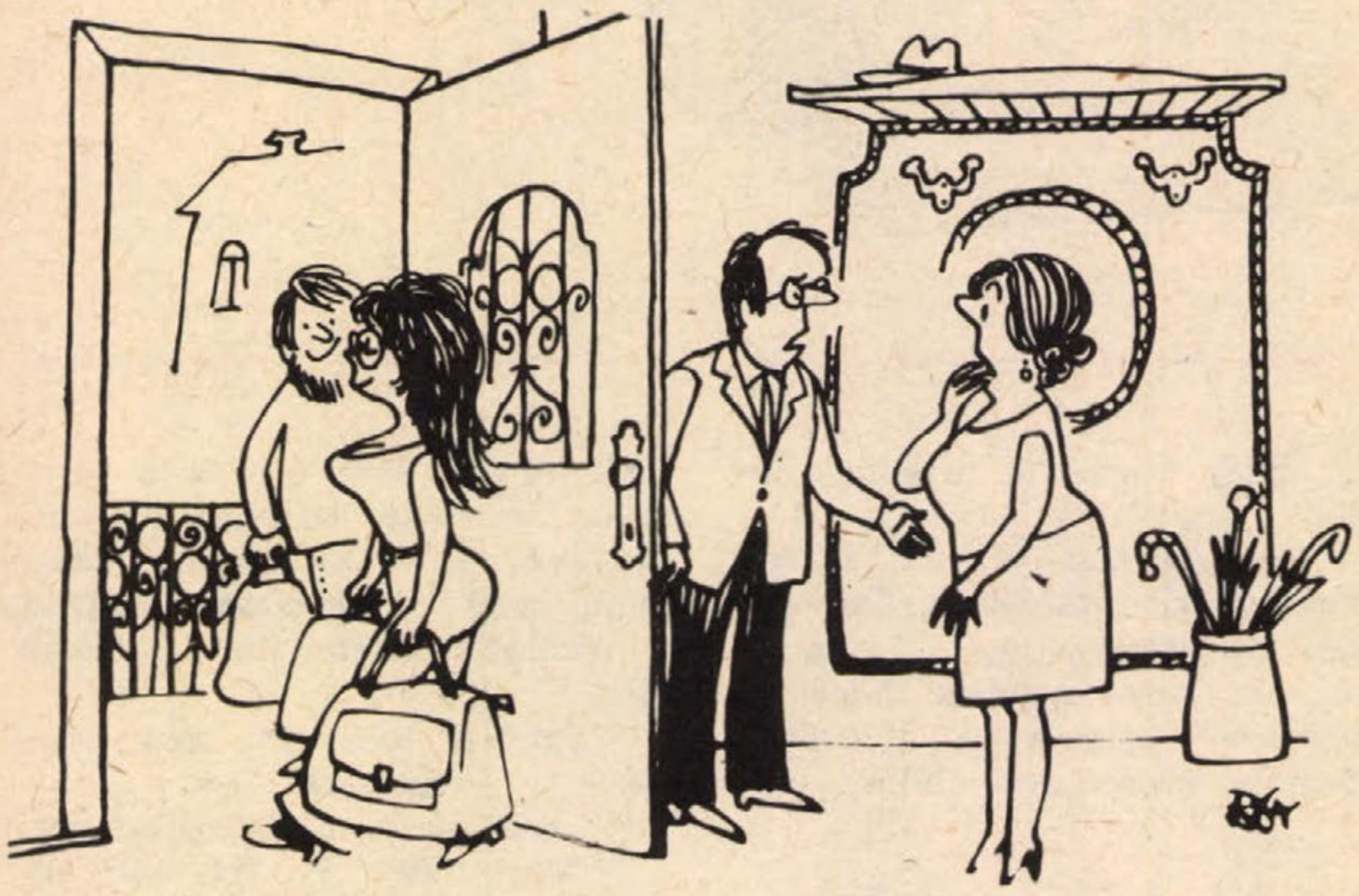

– Nem ártana utánanézned, van-e egyáltalán a Balatonnál ifjúsági építőtábor!

UDVARIAS AUTÓS

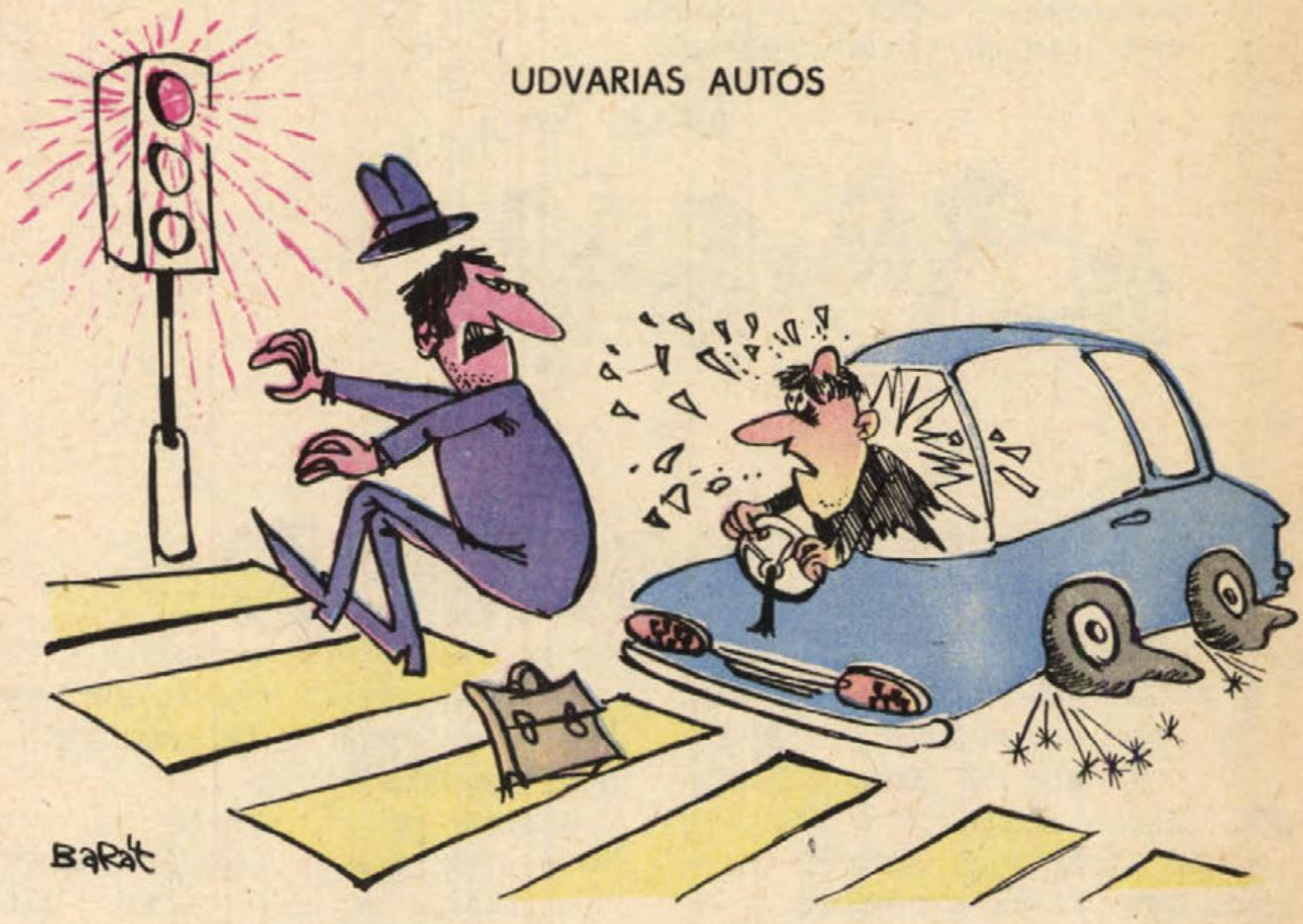

– Uram, ön példamutatóan jött át a zebrán, de legközelebb próbálja meg ugyanezt zöld jelzésnél...

HUMORÜGYBEN LÁSZLÓ GYULA PROFESSZORNÁL

Ebben a sorozatban már több beszélgető partnerem szólt a sajátos magyar humorról, a népi humorról, a mai, a tegnapi, sőt a „tegnapelőtti" humorunkról. A nagy kérdés: a „honnan" és a „mióta" azonban eddig nyitva maradt. Izgatottan kopogtatok hát a népvándorlás és a középkori régészet professzorának ajtaján, hogy feltegyem a kérdést: Mit tud honfoglaló őseink humoráról? Az őshazából hoztuk-e magunkkal jó humorunkat, vagy a vándorlás közben ragadt ránk?

— Én még soha nem tapasztaltam — mondja László Gyula professzor elnéző mosollyal — és tudomásom szerint egyetlen kollégám sem, hogy az ősi sírokból előkerült koponyák megszólaltak, és tréfálkoztak volna. No. de humorról lévén szó, beszéljünk komolyan! Írásbeli emlékünk nincs, a leletekből pedig csak nagyon jó fantáziával és nagyon tudománytalanul lehetne következtetni ilyesmire.

— Bele kell törődnöm tehát, hogy nem áshatok humorunk mélyére?

— Ásni áshat, de mint tapasztalt ásó, figyelmeztetem, legyen óvatos. Már nem tartoztam a kezdők közé, amikor a Baranya megyei Szebény határában egy lovas sírt tártam föl. Gyakorlott, idős munkásokkal dolgoztam. Szépen haladt a munka, lassan kibontakozott a ló csontváza, amikor delet harangoztak. Elballagtam nem távoli szállásomra, majd ebédidő után visszatértem. Folytattuk az ásást — most már óvatosabban, és így bizony letelt a munkaidő, de még nem fejeztük be a feltárást. „Majd holnap folytatjuk" — mondom. A munkások azonban kérnek, ássunk csak, mert nagyon kíváncsiak ők arra a lóra, inkább maradnak tovább. Tudni kell, hogy az ásatásnak ebben a szakaszában a régész már lényegében saját kezűleg dolgozik. Lementem hát a gödörbe és... és néhány perc után kezdett gyanús lenni nekem a föld: ezt már megbolygatták! Nemsokára megkoccan kis lapátom, és hamarosan előkerül egy rozsdás patkó. A munkásaim a gödör fölött feszülten figyelnek. Én pedig ráköptem a patkóra, és hátam mögé hajítottam. „Miért tetszett eldobni?" — kérdezi a legöregebb. „Mert akad ilyen elég az országúton." „Jól vizsgázott a tanár úr — bólintott ekkor —, de ugye nincs harag?"

— Ők ásták el a patkót?

— Igen. „Új fiú" voltam náluk, próbáztattak, tudom-e, hogy az Árpád-korabeli ló nem viselt patkót.

— A régészethez tehát nem elég a diploma?

— Elég, elég, de *valóságos* régésznek a hallgatóink csak azt tekintik, akit „ősi" szokásaink szerint régésszé avattak. Ez a „misztikus szertartás" valamely ásatási helyen, rendszerint II. évesekkel történik. A jelölt lókoponya alatt ül — például Németh Kálmánnál, Fóton — s miközben iddogáljuk a bort, föltesszük a fogas kérdéseket. Megkérdezzük például, hogy mi a régész első teendője, ha kimegy a terepre. A jelölt rendszerint nagy okosan azt válaszolja: „Megkeresem a fix pontot, vagy a magassági pontot." Azután látva, hogy a kollégák elégedetlenek a feleletével, előhozakodik minden tudományával, mígnem — ha jól működik a régész logikája — kiböki a helyes választ: Megkeresem a legközelebbi kocsmát.

— Erre természetesen — stílszerűen — koccintanak.

— És kezdetét veszi az avatási szertartás és a véget nem érő adomázgatás. A legtöbb história amolyan példabeszéd, útravaló, vagy ha úgy tetszik, tanmese. Hadd említek ezek közül egy „klasszikusat", amelyet régészről, néprajzosról, falukutatóról, vagyis minden magunkfajta kóborló tudósról el szoktak mesélni. Kivel történt, mikor történt? Régész legyen a talpán, aki kinyomozza, én nem foglalkozom vele, inkább föláldozom magunkat a humor oltárán. Tehát: Ráesteledik az egyik régészre, amikor a terepen dolgozik. Bemegy a legközelebbi tanyára, amelynek közepén egy kis házikó áll. Előjön egy aszott, ráncos arcú anyóka. „Kaphatnék szállást egy éjszakára, nénike?" — kérdezi a régész. „Szívesen — válaszol az anyóka —, de ugye itt csak két helyiség van. Az egyikben én alszom, a másikban a boci. Ha megfelel, tessék választani!" A régész természetesen inkább a néni szobáját választja. Fáradt, álmos, gyorsan lefekszik, és kéri, keltsék föl időben. Másnap reggel kedves hang ébreszti. A régész kinyitja a szemét, és látja, hogy egy gyönyörű szép pusztai lány áll előtte. „Hát maga kicsoda?" — kérdezi fölébredve. „Én vagyok a Boci" — feleli a lány. „Én pedig marha vagyok" — válaszolja a régész.

— Az ifjú régész ebből megtanulja, hogy hasonló helyzetben kit válasszon.

— Mígnem eléri a régészek végzete, és a boci valóban boci.

— Ez is megtörtént már?

— Még nem, de ha humorista tollára kerül ez a történet, biztos vagyok benne, hogy így fog végződni.

Sólyom László

BIZONYÍTVÁNYOSZTÁSKOR

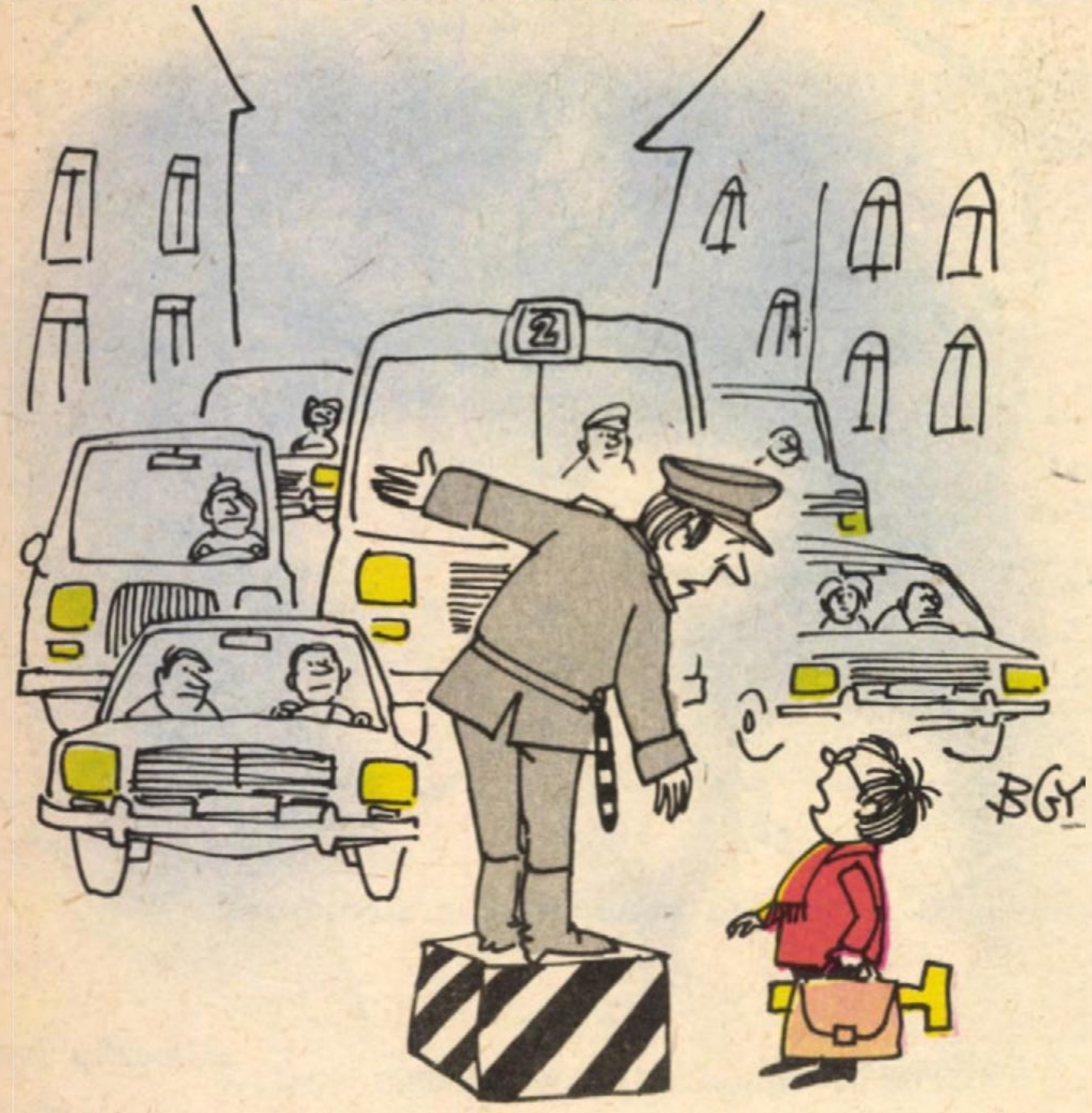

– És ez az új Ifjúsági Törvény sem véd meg a szülők ellen?

NEHÉZ ESET

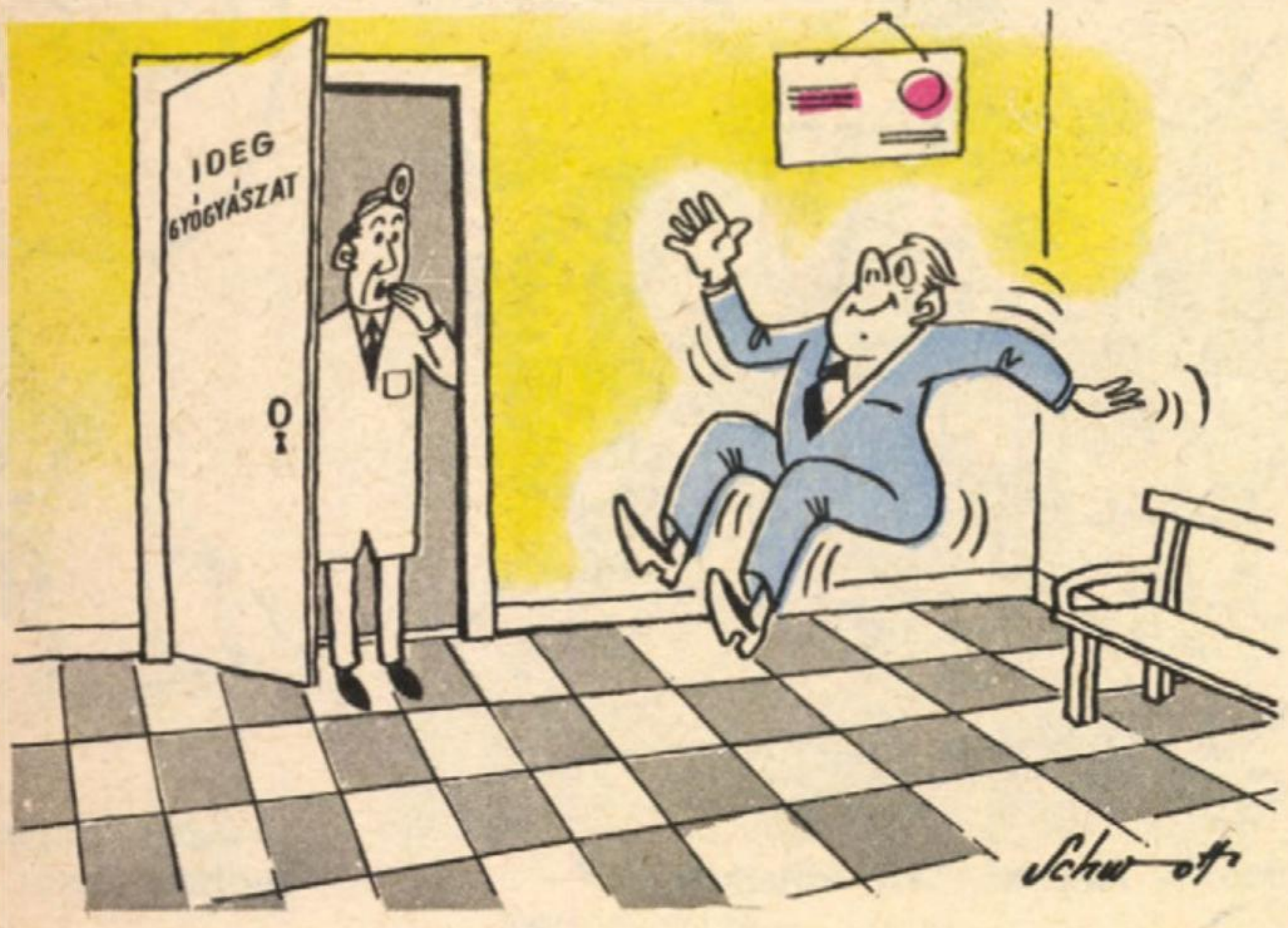

– Mit csinál, jóember?
– A lóugrást gyakorolom a sakktáblán.

HALÁLUGRÁS

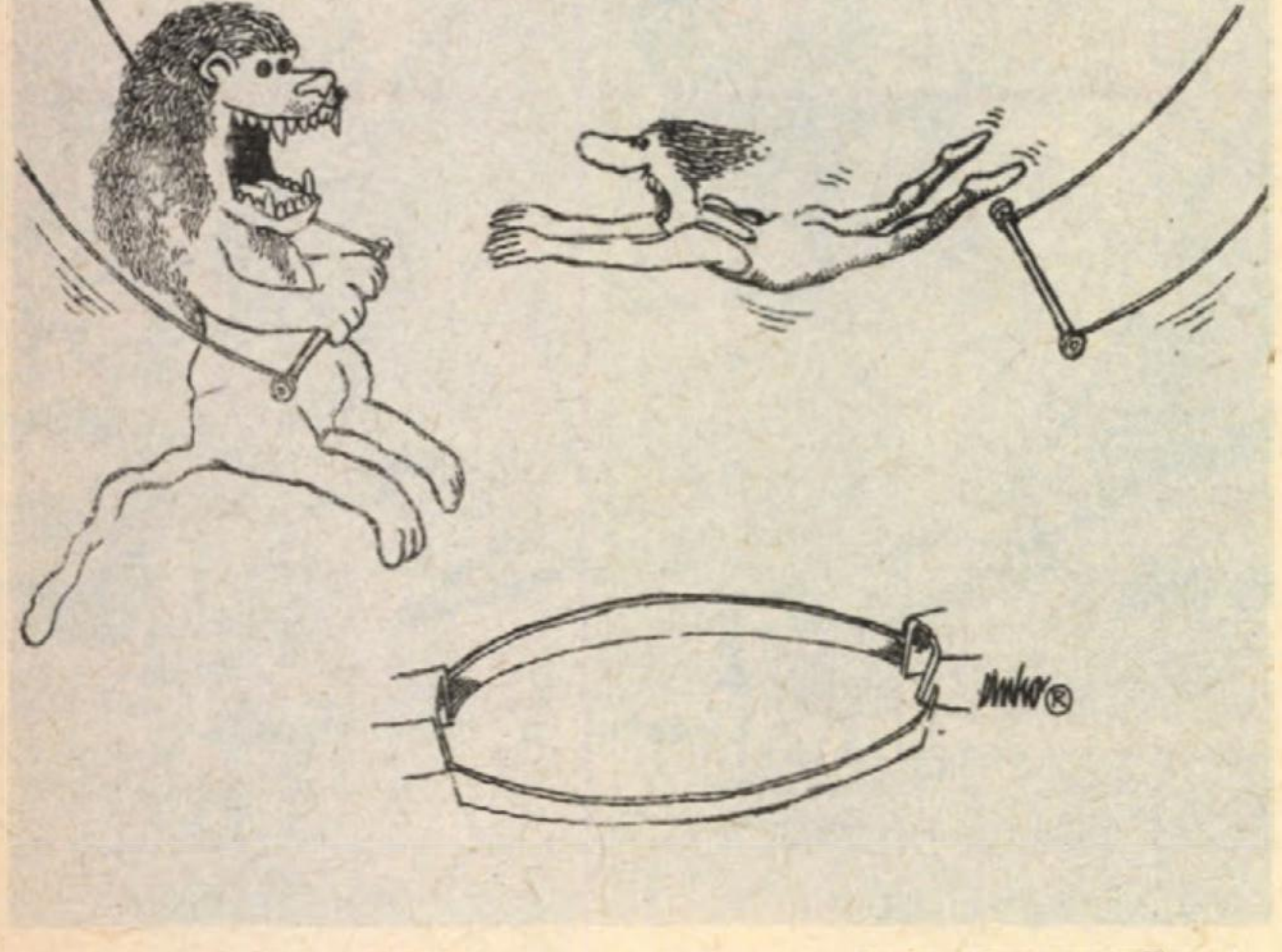

JOGI ÜGYLET

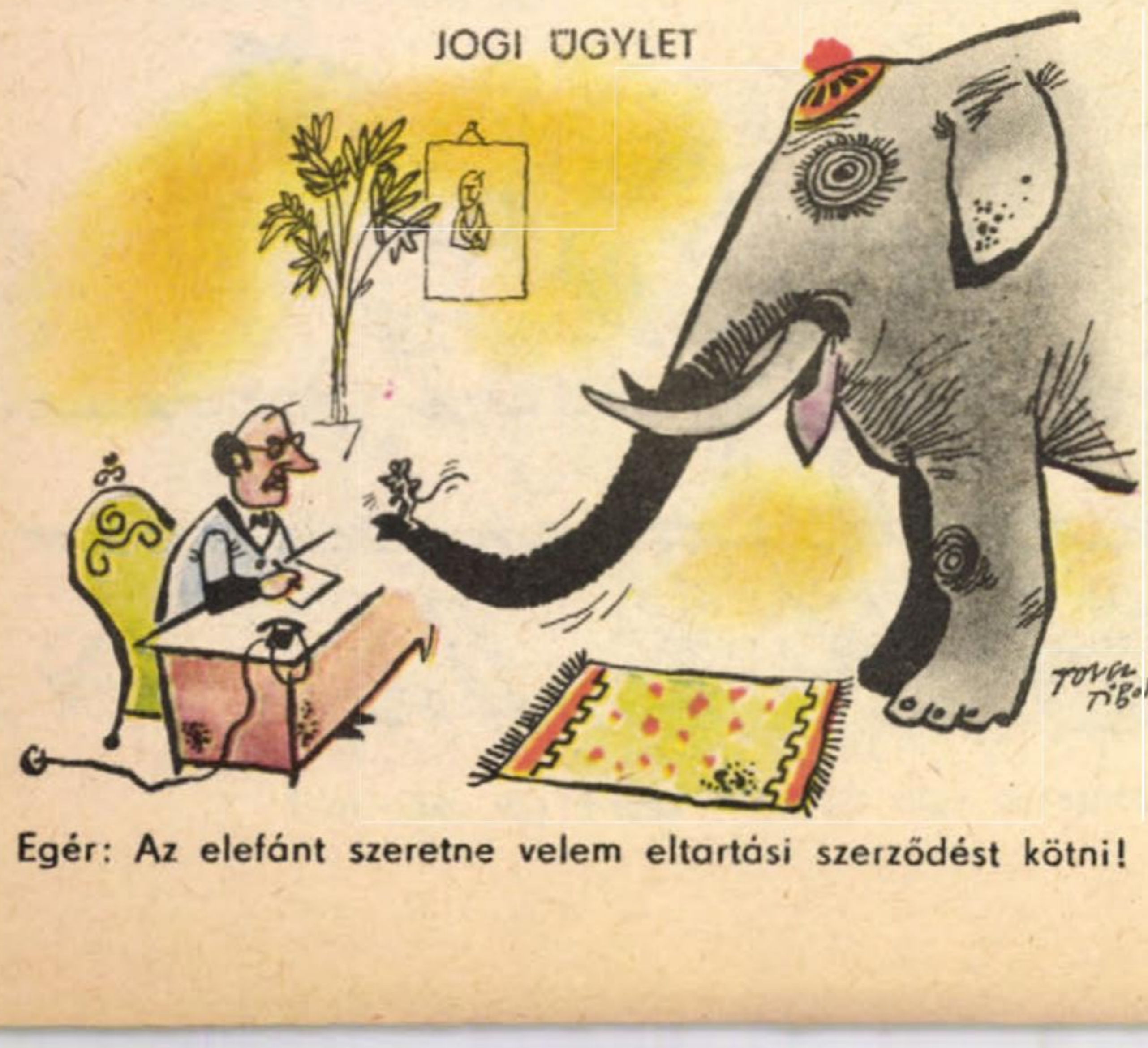

Egér: Az elefánt szeretne velem eltartási szerződést kötni!

TÖKÉLETES BŰNTÉNY

1

A főnök döntött: Jenkinsnek meg kell halnia. Túl sokat tud és fecseg.

— Oké, boss! — mondta Géppisztolyos Edward. — Még ma elintézem.

— Stop! Te itt maradsz velem. A munkát Vicces Joe kapja meg. Vita nincs. Az ülést bezárom.

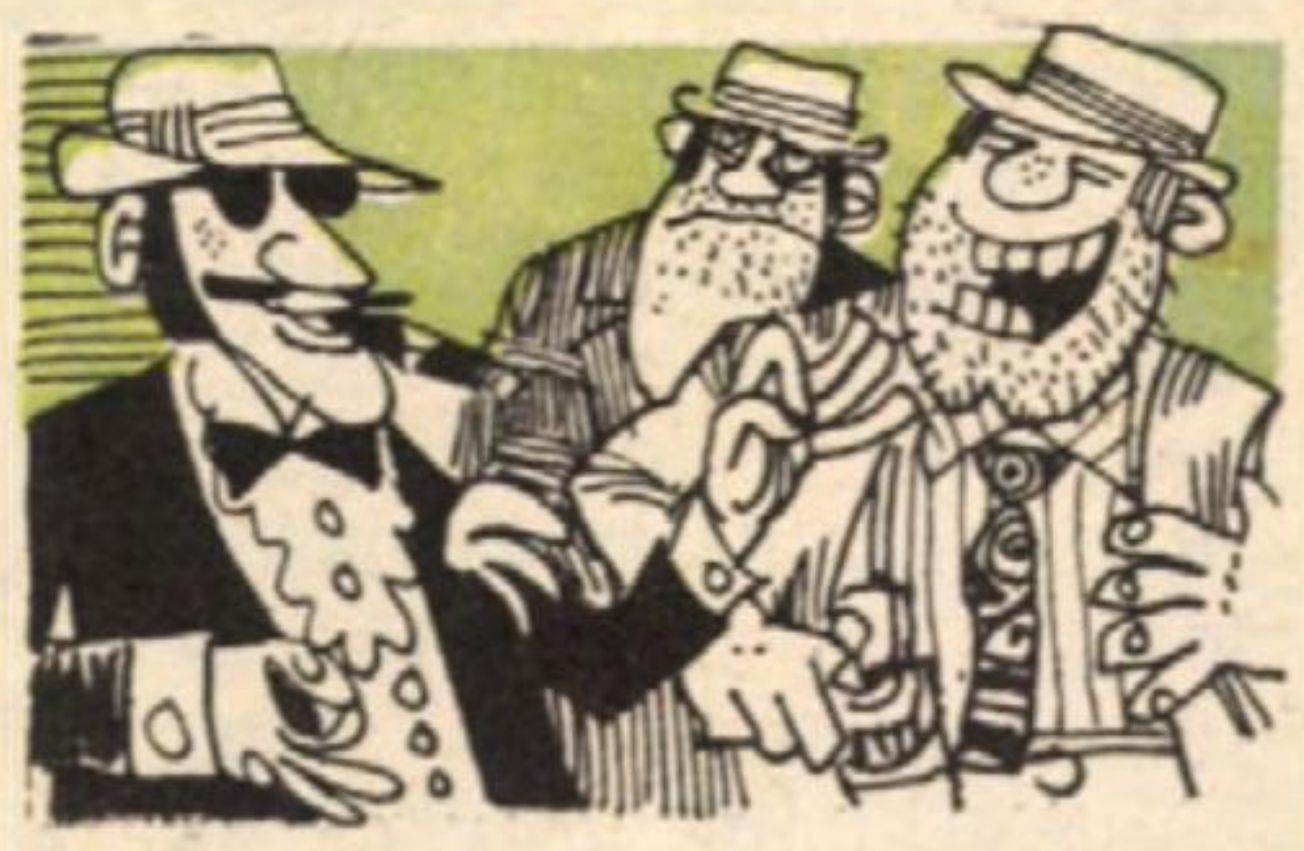

Vicces Joe röhögve állított be a szobába:

— Halló, fiúk! Isteni viccet hallottam. Két utazó utazik a New York—Boston-i vonaton . . .

2

— Két utazó utazik a New York—Boston-i vonaton . . .

— Ismerem — mondta idegesen Jenkins. — S ne haragudj, Vicces, de most mennem kell . . .

— Várj, előbb hallgasd meg a viccet. Egészen biztos nem ismered. Két utazó utazik a New York . . .

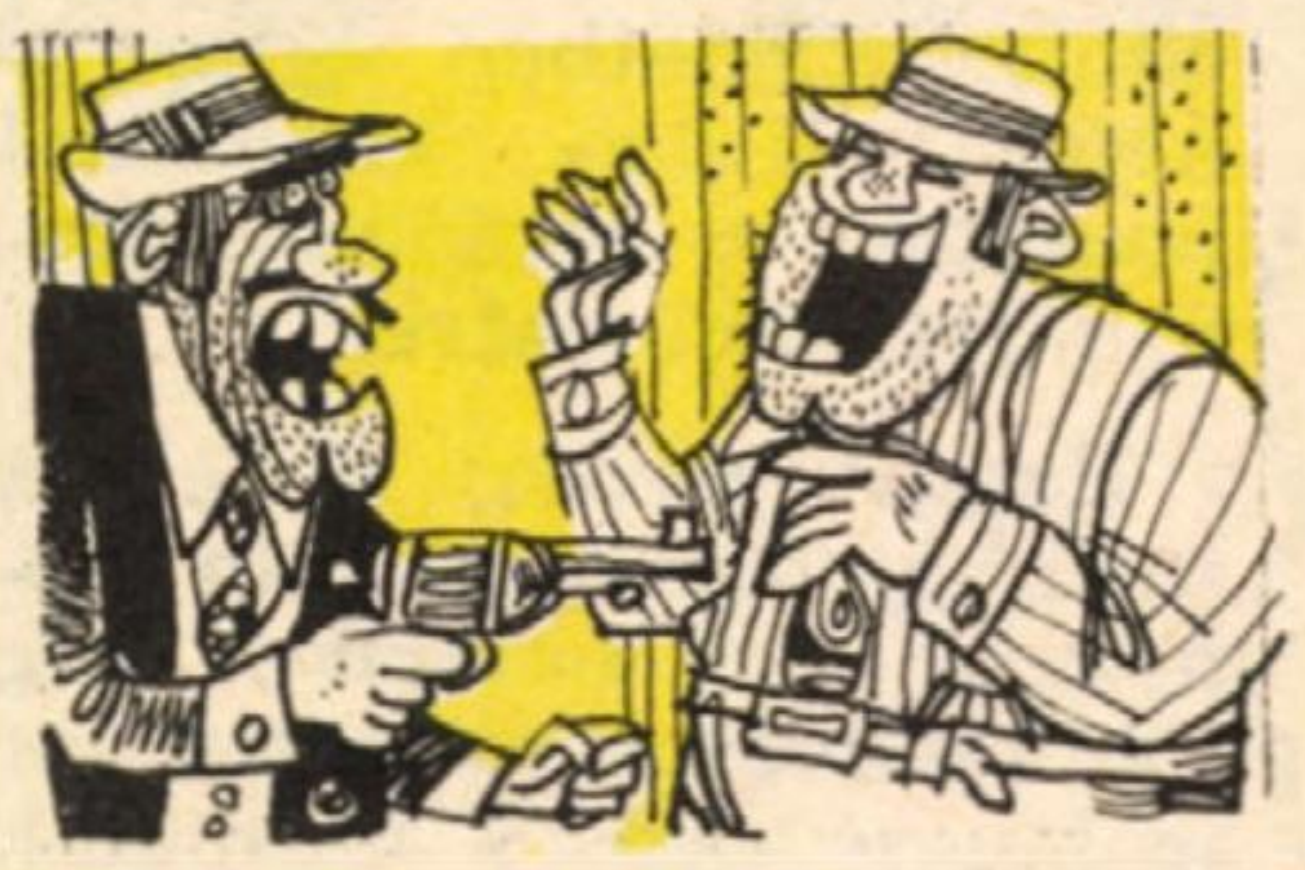

— Kuss! — kiáltott fel Jenkins. — Ha még egy szót szólsz, szitává lőlek.

— Röhögni fogsz — felelte vidáman Vicces. — A töltényeket kiszedtem a pisztolyodból. És most hallgasd meg a viccet. Két utazó . . .

3

— Rejts el! — könyörgött Jenkins a babájának, az 1971-es mell-szépségkirálynőnek. — Üldöznek . . .

— Ki üldöz?

— A Vicces. Minden percben itt lehet.

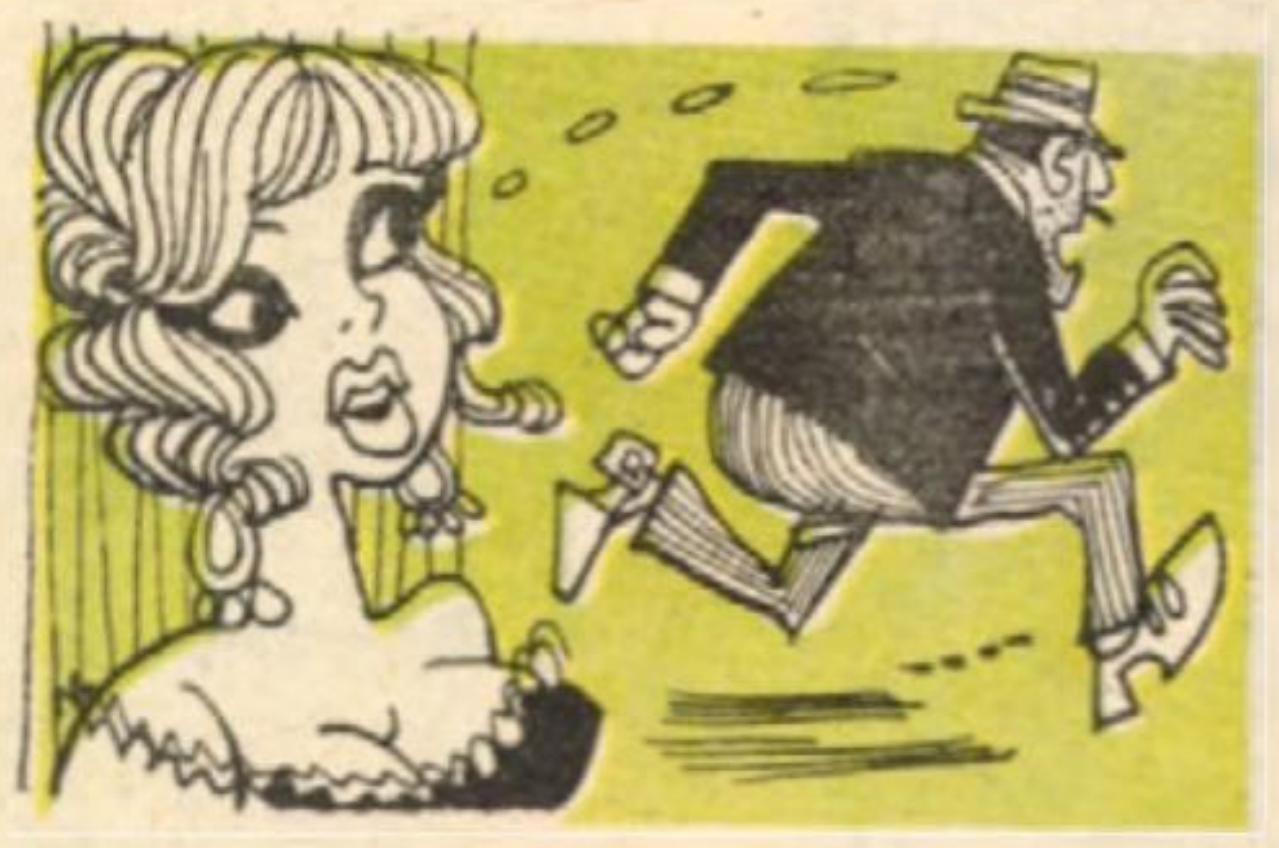

— Mit akar tőled?

— El akar mesélni egy viccet.

— Imádom a vicceket — tapsikolt a lány. — Azt ismered, hogy két utazó utazik a New York—Boston-i vonaton és . . . Hé, hova rohansz? Szerelmem, mi van veled?

4

Az autó százhúsz kilométeres sebességgel rohant az országúton. A rádió hangosan bömbölt és Jenkins fütyörészve üldögélt a volán mellett. A száguldás és a zene megnyugtatta az idegeit. Egyszer csak valaki megkocogtatta a vállát. Hátranézett. Vicces Joe ült mögötte és azt kérdezte:

— Azt ismered, hogy két utazó utazik a New York—Boston-i vonaton?

— Mondd, mit akarsz tőlem?

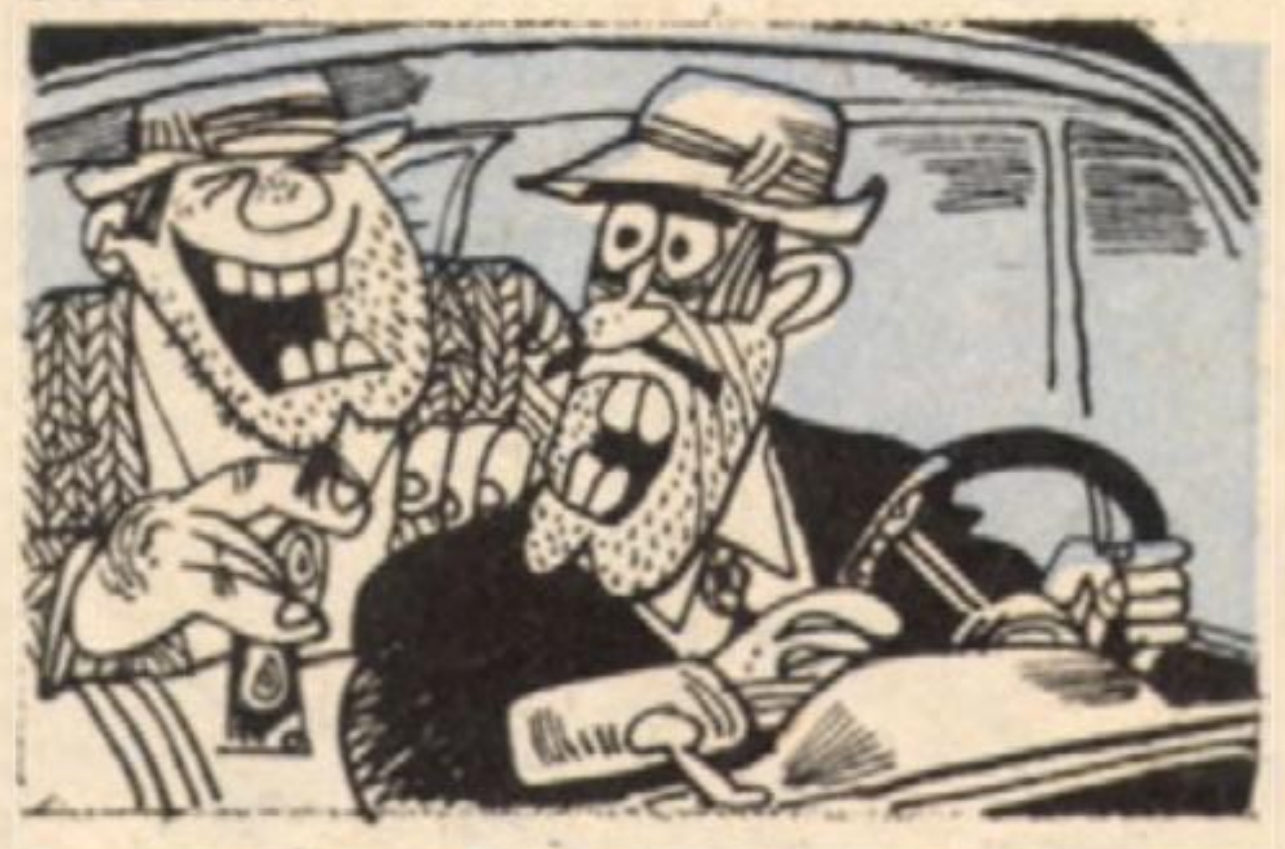

— Én? Semmit. Szeretnék elmesélni neked egy viccet. Ennyi az egész. Bizonyisten nem tudom, miért vagy olyan ideges.

— Mondtam, hogy ismerem.

— De ez nem biztos. S különben is, egy jó viccet többször is meg lehet hallgatni.

Az autó csikorogva megállt.

— Azonnal szállj ki! — mondta vésztjósló hangon Jenkins. — Hármat számolok . . . Egy . . . kettő . . . Vicces Joe morogva, sértődötten szállt ki a kocsiból.

— Megmondom őszintén: sajnállak. Belőled hiányzik a humor . . .

5

A Blue Star szálló nem tartozott az elegáns hotelek közé, de kedvelt tanyája volt a gengsztereknek és a hozzájuk csapódott könnyű leányoknak. Itt húzta meg magát Jenkins, miután befestette a haját és levagatta a bajuszát. Egy este eppen lefekvéshez készülődött, amikor kopogtak az ajtaján.

— Ki az?

— A szobapincér, uram.

— Bejöhet.

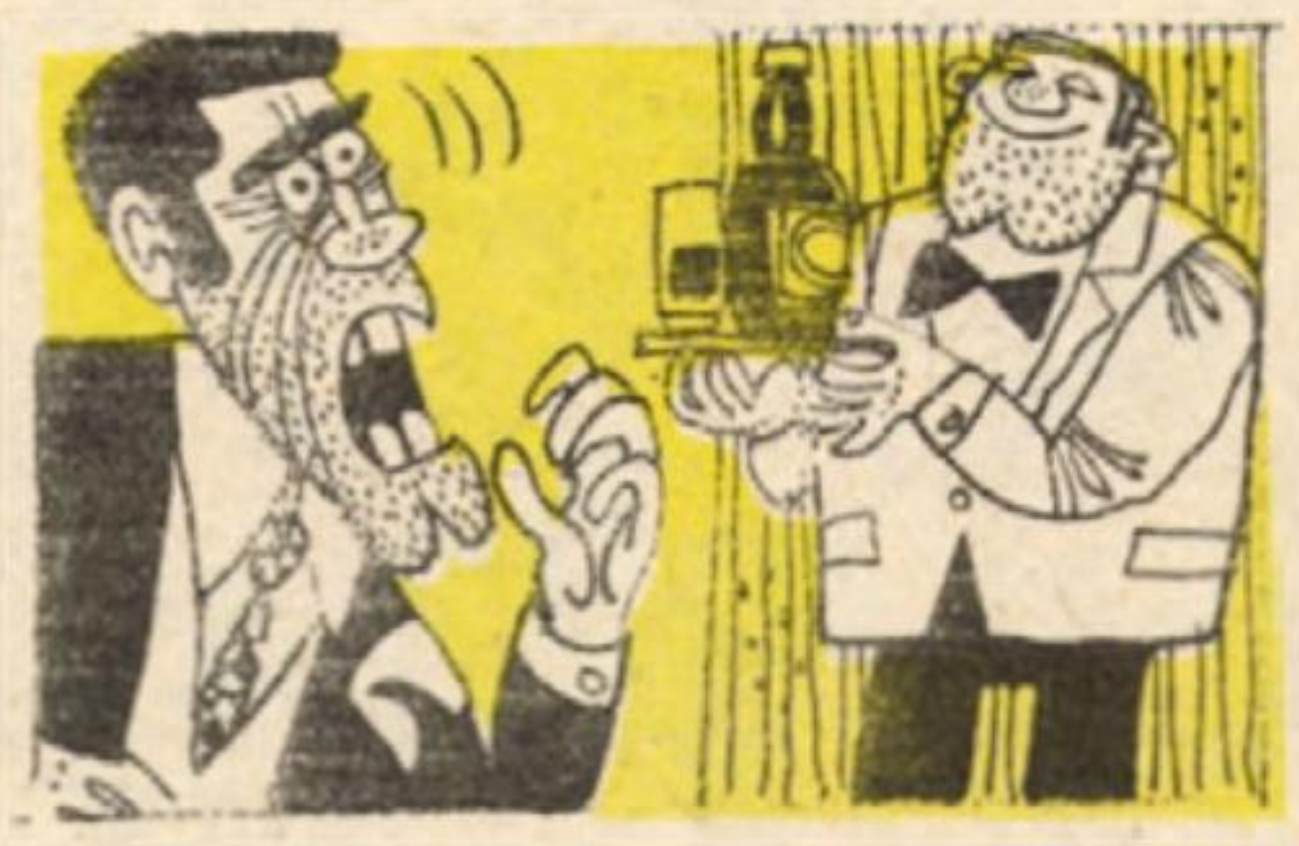

Vicces Joe állt az ajtóban.

— Könyörgök — siránkozott összetett kézzel —, könyörgök, hallgasd végig . . . Két utazó . . .

6

— Ne! Ne! — hörögte falfehéren Jenkins. — Ha tovább meséled, megfojtalak. Ezt a viccet tizenöt éve meséled. Legelőször a javítóintézetben hallottam. Tőled.

— Biztos vagy benne?

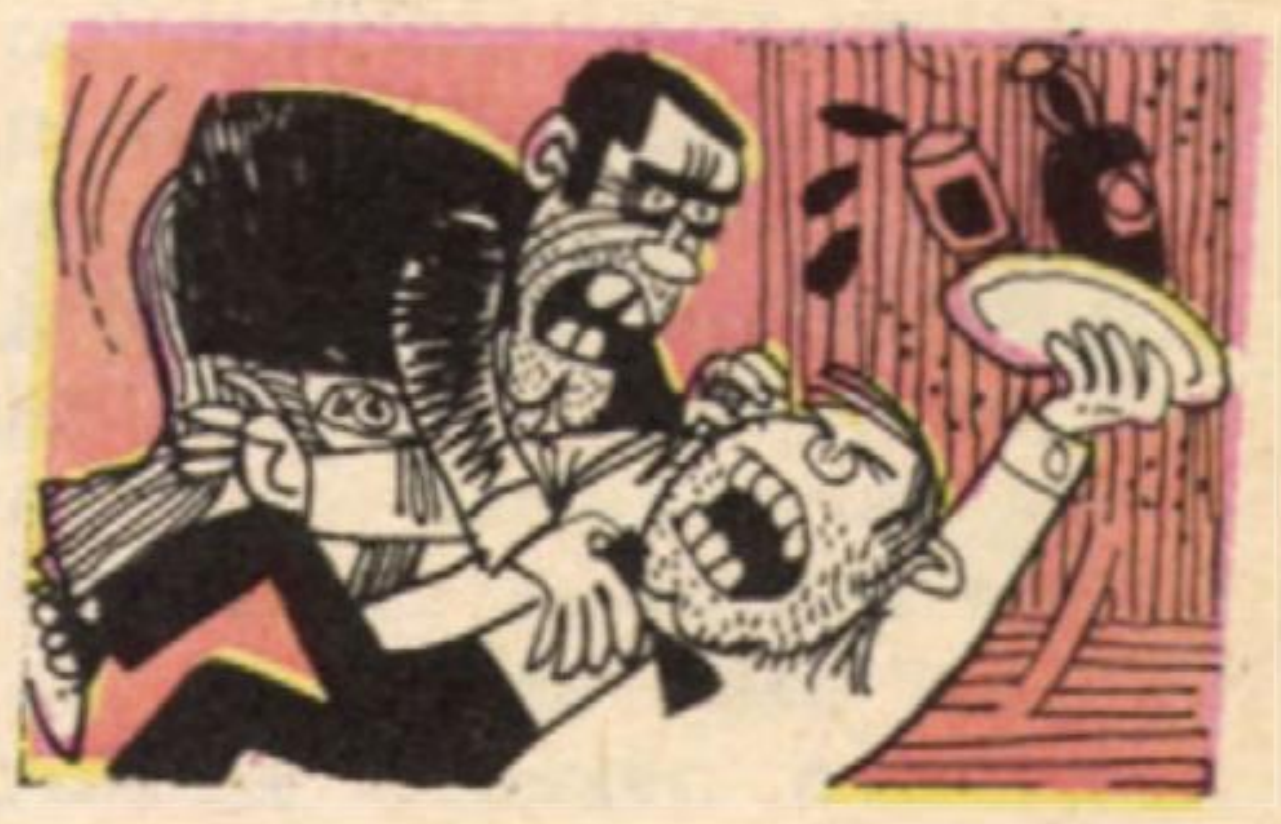

— kérdezte egy kicsit csalódottan Joe. — Azt hiszem, tévedsz. Tegnap délután hallottam Liliomos Harry temetésén. Arról szól, hogy két utazó utazik a New York—Boston-i vonaton és . . .

Jenkins nem bírta tovább. Viccesnek ugrott, és fojtogatni kezdte.

7

— Megőrültél? Egy vicc miatt akarsz megölni? Segítség! Juszt is elmondom! Két utazó . . .

Nem folytatta . . . Jenkins szemében megjelent a halál. A keze lecsúszott

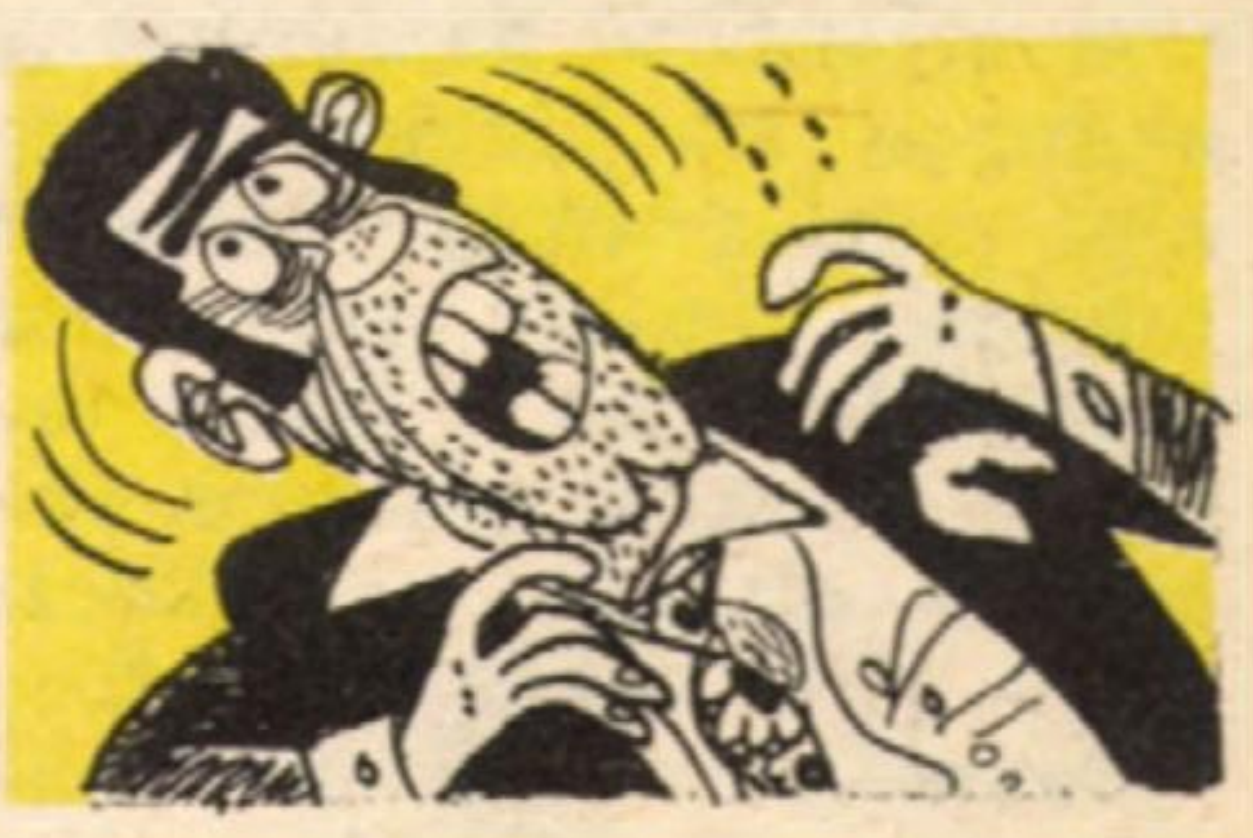

Vicces Joe torkáról, s előbb térdre rogyott, majd elterült a földön és nem mozdult többé.

— Na, ez kész — sóhajtott fel elégedetten Vicces, és amilyen gyorsan csak lehetett, elhagyta a szállodát.

8

— Príma munka volt, Joe — mondta elismerő hangon a főnök. — A rendőrség egyszerű szívszélhűdést fog megállapítani. Azt hiszem, ezt nevezik tökéletes bűnténynek.

— Igyekszik az ember — rebegte lesütött szemmel Vicces.

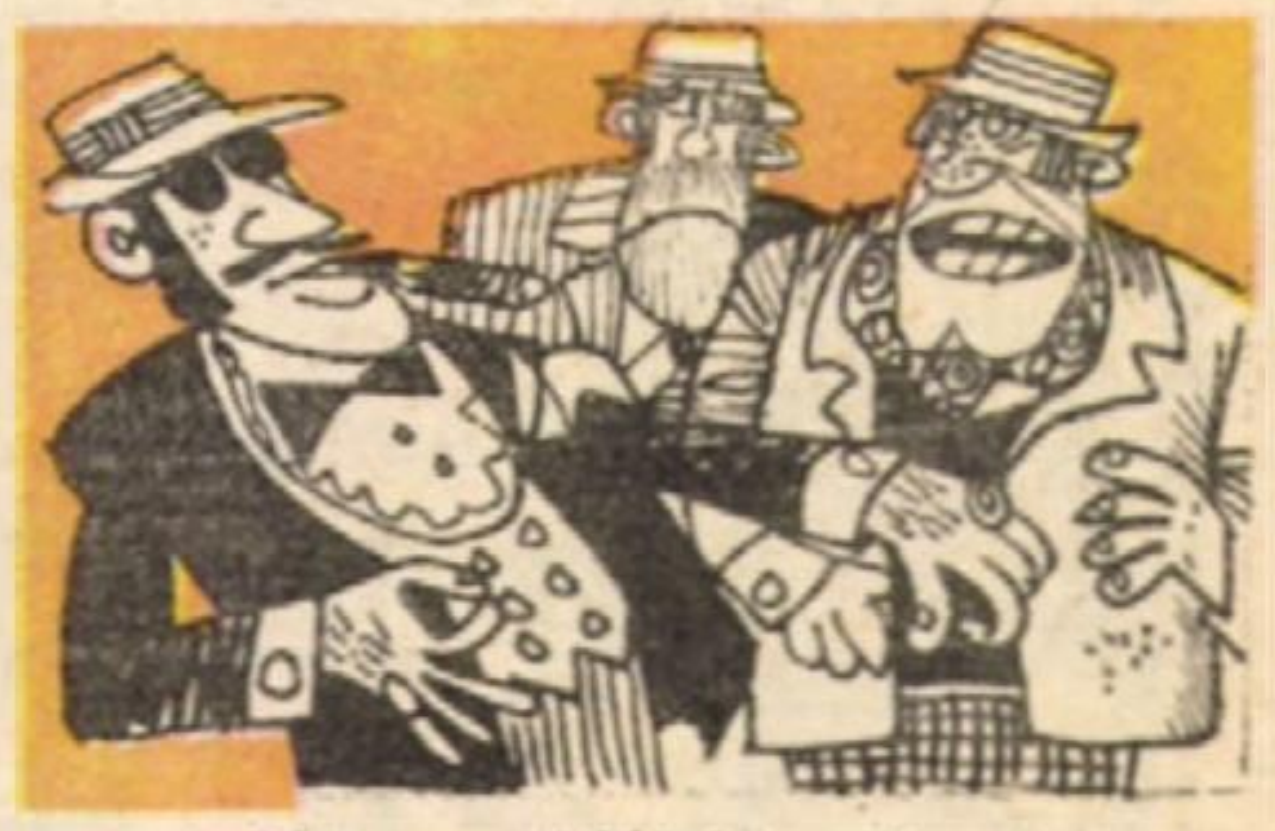

— Nem féltél Jenkinstől? Egy cseppet sem voltál izgatott?

— De igen — mondta a gengszter. — Egyszer nagyon izgatott voltam. Akkor, amikor rádöbbentem, hogy elfelejtettem a viccet és az istennek se tudtam rájönni: miről beszélgetett a két utazó a New York—Boston-i vonaton.

Mikes György

AHOL A SÁRGA VILLAMOSOK JÁRNAK

Fővárosunk vezetősége felhívással fordult hozzám, tegyek javaslatot a Rákóczi úti villamosok ügyében. A felhívás rögtön leszögezte, hogy a villamosok előbb-utóbb mindenképpen eltűnnek a Rákóczi útról, de szóljak mégis bátran, kíváncsiak a véleményemre. A közéleti demokratizmusnak ez a megnyilvánulása örömmel tölt el. Még akkor is, ha igénytelen nézetem szerint a Rákóczi út villamos nélkül olyan, mint huszár a kardja nélkül. Hiszen a huszárság intézménye lassan kimegy a divatból és ezzel a kardügy is végleg érvényét veszti.

Előrebocsátom: a közlekedéstudomány terén még a C-dúr skáláig sem jutottam el. A közlekedést többnyire szenvedem és néha átkozom, de ezek érzelmi kategóriák s így alkalmatlanok akárcsak a legszerényebb ismeretelméleti alapok megvetésére is. Ha tehát a közlekedéstan avatott művelői, professzorai és akadémikusai most mégis a véleményemre kíváncsiak, akkor megtiszteltetésnek veszem, hogy ötleteimet a nyilvánosság elé tárhatom. Még akkor is, ha jóelőre tudtomul adták, hogy javaslataimnak amúgy sem lesz foganatja, s ha a fejem tetejére állok, a villamos akkor is eltűnik a Rákóczi útról. Sőt, annál inkább.

Javaslataimat az adottságok és lehetőségek reális mérlegelésével állítottam össze. Abból indultam ki, hogy a villamosok eltávolítása még korántsem oldja meg a Rákóczi út közlekedésének valamennyi problémáját. Kétségtelen, hogy a forgalom lebonyolításához duplájára kell emelni a metró járatainak a számát. E járatok fele a föld alatt, saját és e célra elsőrendűen alkalmas pályáján tenné meg útját. A másik fele viszont a föld felett, az eltávolított villamosok sínpárjain közlekedhetne, amely ilyesfajta feladat ellátására évtizedek óta szintén bevált. Így minden újabb ráfordítás nélkül, egycsapásra két földalattival rendelkeznénk. Nevezetesen egy föld alatti földalattival és egy föld feletti földalattival, ami világviszonylatban is merész újításnak számítana. A föld alatti földalatti a Keletitől a Március 15-e tér irányában közlekednék, a föld feletti földalatti pedig ellenkezőleg. Ha a két járat irányát fél óránként megcserélnénk, bizonyos kultúrpolitikai célokat is szolgálhatnánk. A vetélkedő jellegű közlekedés legalább annyi embert tartana állandó izgalomban, mint a svéd—magyar, a Kétszer kettő és a borítékos sorsjegy együttvéve.

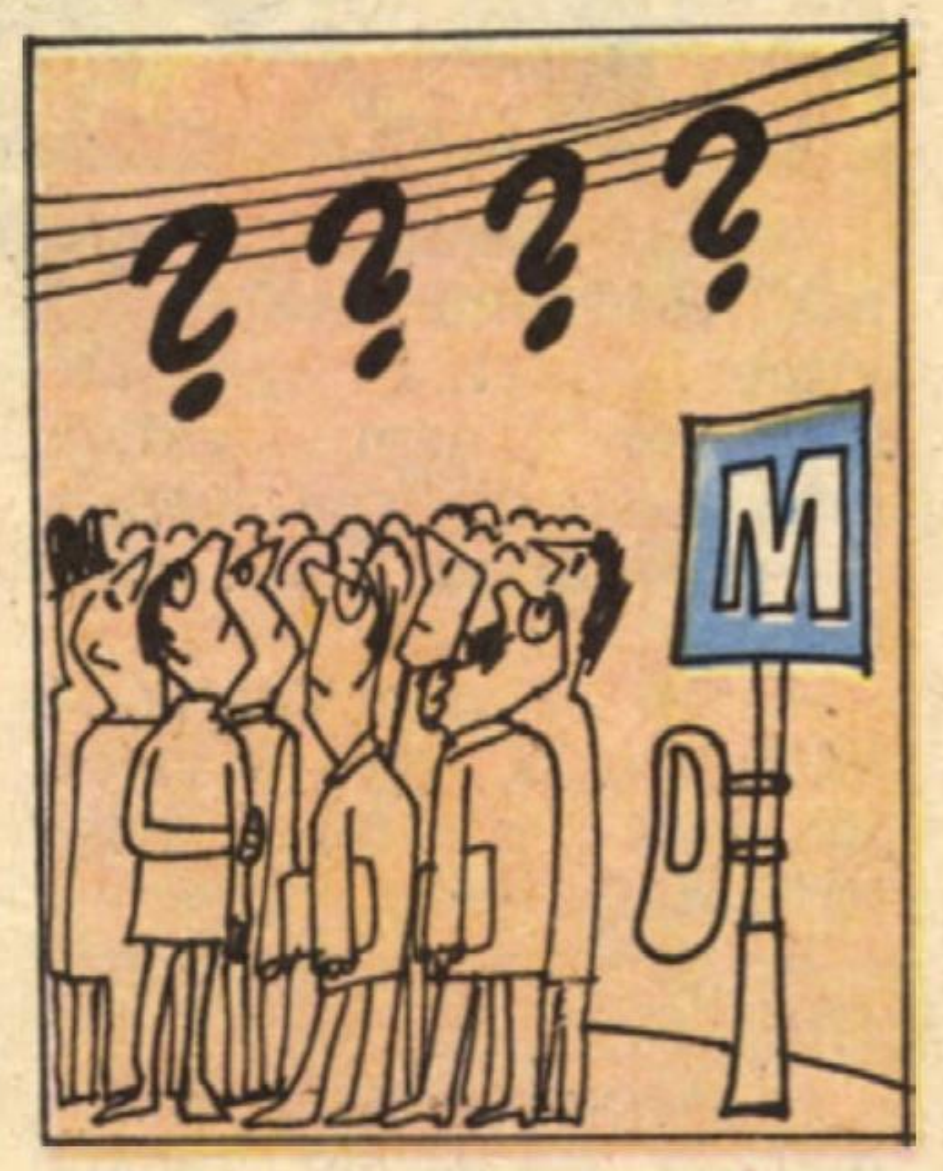

A Rákóczi útról eltávolított villamosok megfelelő területet találhatnának a Városligetben. A 67-es közlekedne a Búsuló Juhász szobrától egészen Anonymusig, a 44-es pedig az öreg platántól egészen addig a helyig, ahol a kutyákat szokás szalajtatni. A 45-ös a régi kisvasút pályáján járhatna. Egyforintos vonaljegyével a Vidám Park legolcsóbb népszórakoztató intézményévé fejlődhetne, pillanatok alatt lepipálná a dodgemet meg a ringlispilt és legalább a BKV is a pénzénél maradna.

A villamosok felbukkanása jól szolgálná a Liget távlati tervét. A BNV-t így tényleg száműzni kellene a Vajdahunyad alól s a villamosok nyöszöre, sikolya, csengője még mindig szende szúnyoghegedű lenne csupán a Vásár harsonás narsogásához képest, ezzel is aláhúzva a Liget üdülőpark jellegét.

Maga a Vásár viszont eszményi elhelyezést nyerne a Balatonban, úgy Füred és Siófok között. Az M7-es út egyirányúsítása megakadályozná a BNV túlnépesedését. Mindig többen távoznának, mint érkeznének s így elkerülhető lenne az életveszélyes tolongás. A látogató úszva tehetné meg az utat a Könnyűipari Pavilontól a Birkacsárdáig, s így látókörének bővítése mellett egészséges testmozgáshoz is jutna. Az üzletkötők kedvezményes vízibiciklit és könnyűbúvár felszerelést kapnának a Belker-kölcsönző helyi kirendeltségénél. Igaz, a közvetlen vásárlás a víz alatt bizonyos nehézségekbe ütközne, de a Vásár látogatói jól tudják, hogy ez a szárazföldön sem egészen egyszerű dolog.

Nagyjából ezek lennének tehát a Rákóczi út villamosaival kapcsolatos javaslataim. Vannak még ötleteim a holográfia, a hipnopédia és a kiropraktika tárgyköréből is, ezeket adott pillanatban és kívánatra szintén készséggel bocsátom a megfelelő szervek rendelkezésére.

Hangsúlyozom: a jelzett tudományágakhoz sem konyítok, volt, amelyiket még többé-kevésbé helyesen leírnom is csak a harmadik nekirugaszkodásra sikerült. Minthogy azonban a javaslatok amúgy is formálisak, és a Rákóczi út villamosai akkor is eltűnnek, ha a fejem tetejére állok, ez a körülmény semmiféle veszélyt nem jelent az emberiségre.

Peterdi Pál

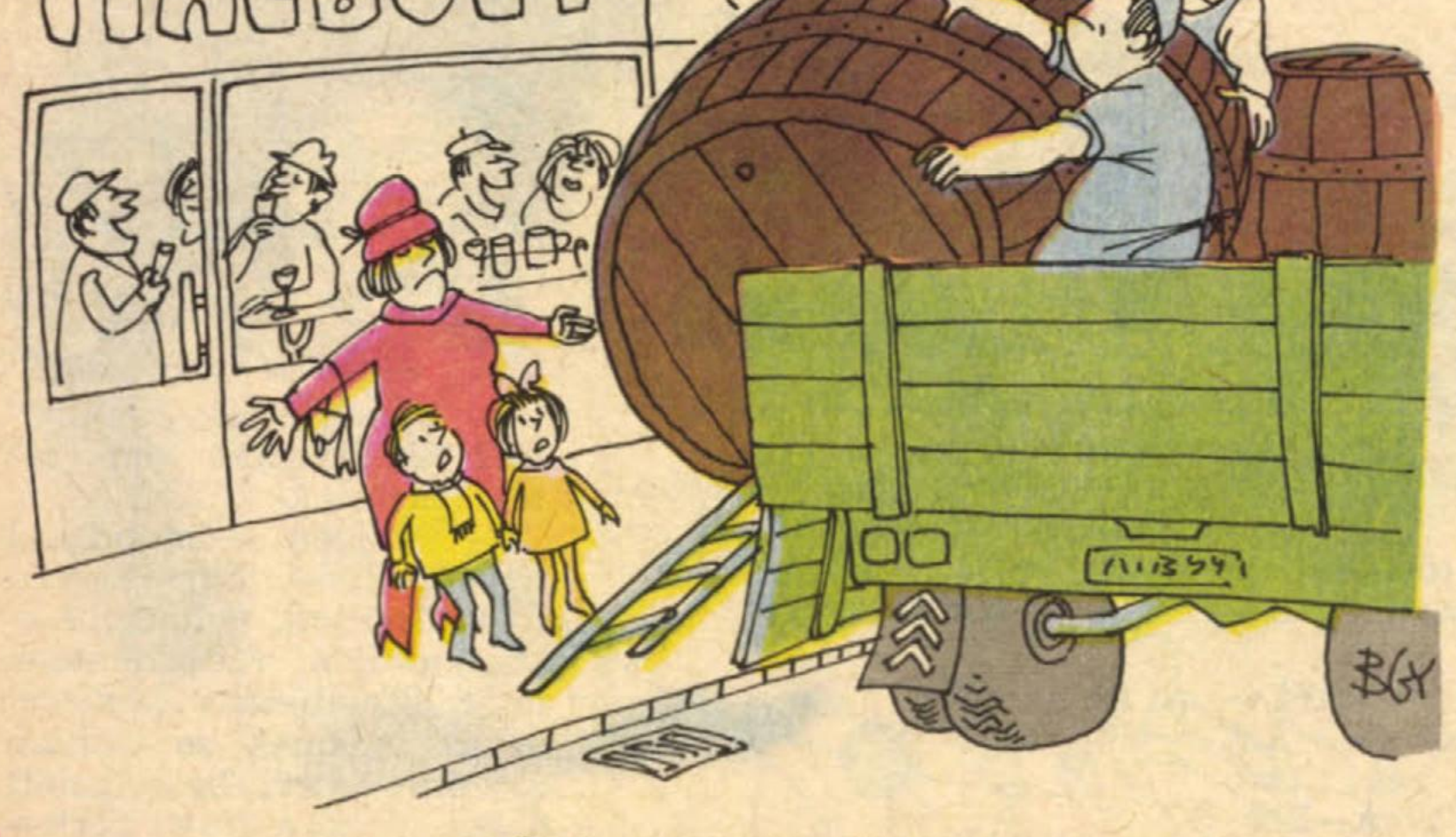

HŐSI
ASSZONY

– Csak a testemen keresztül!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi a legnagyobb problémájuk?

Szűr-Szabó József:

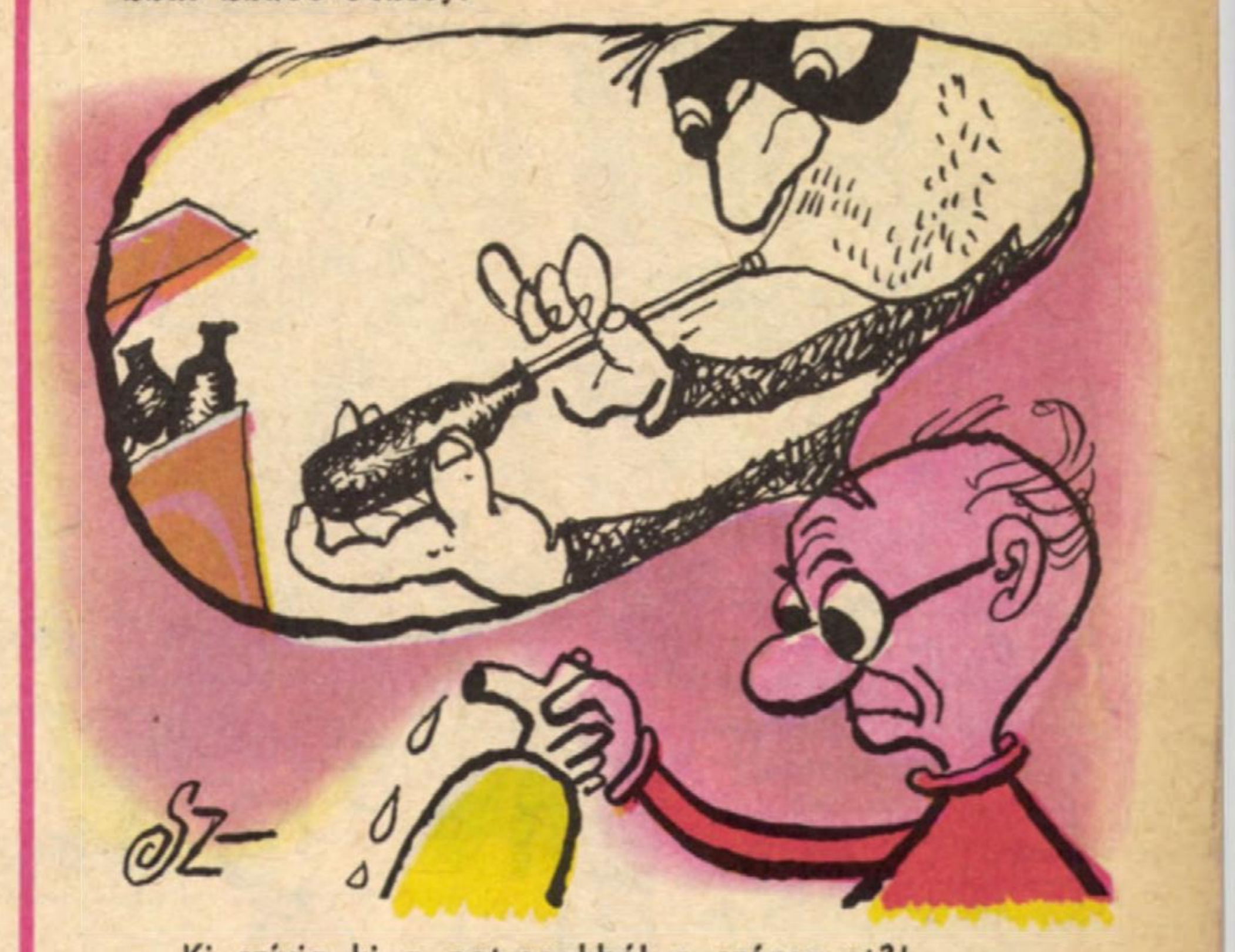

– Ki szívja ki a patronokból a szénsavat?!

Dallos Jenő:

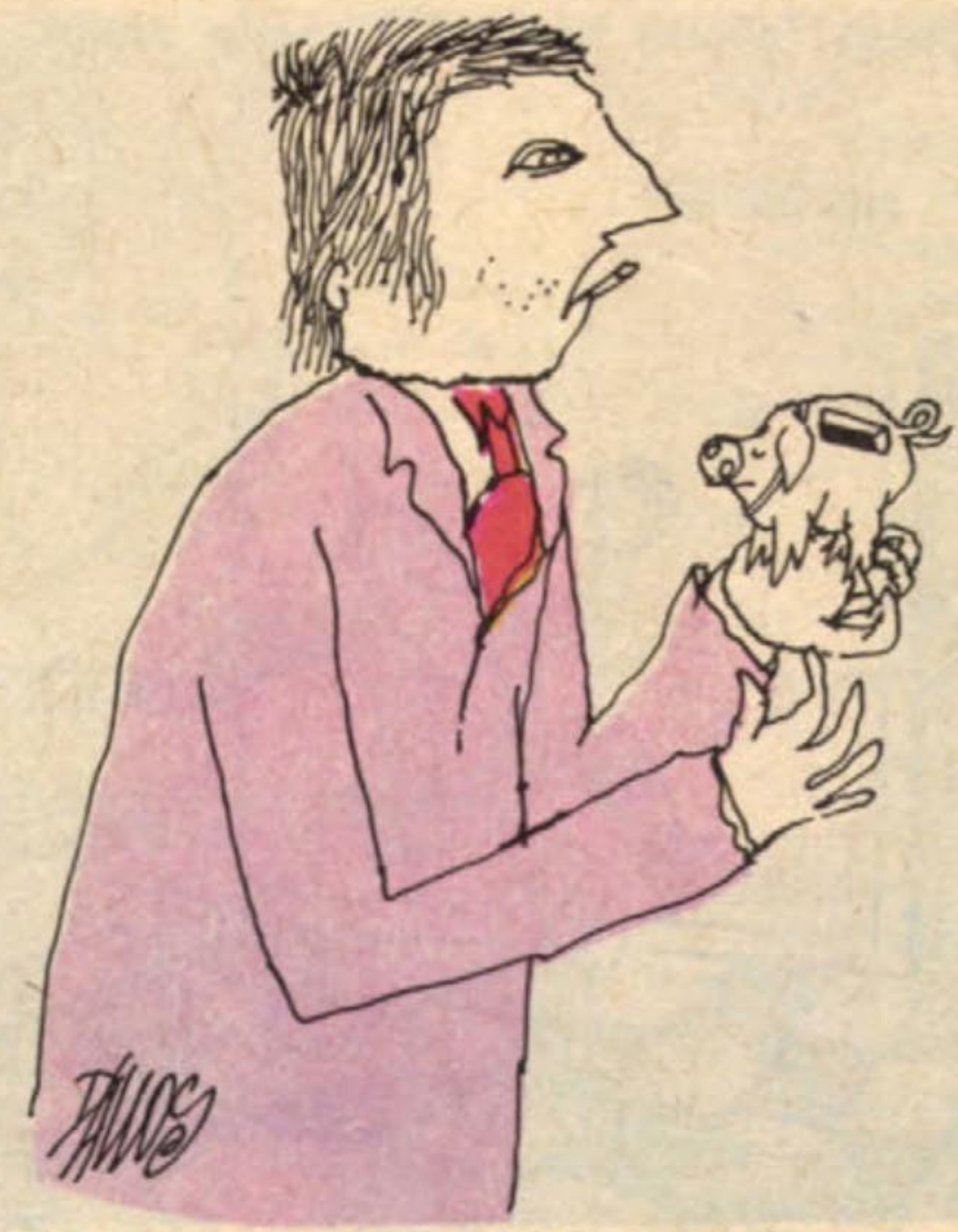

– Hogyan lesz ebből lakás?

Lehoczky István:

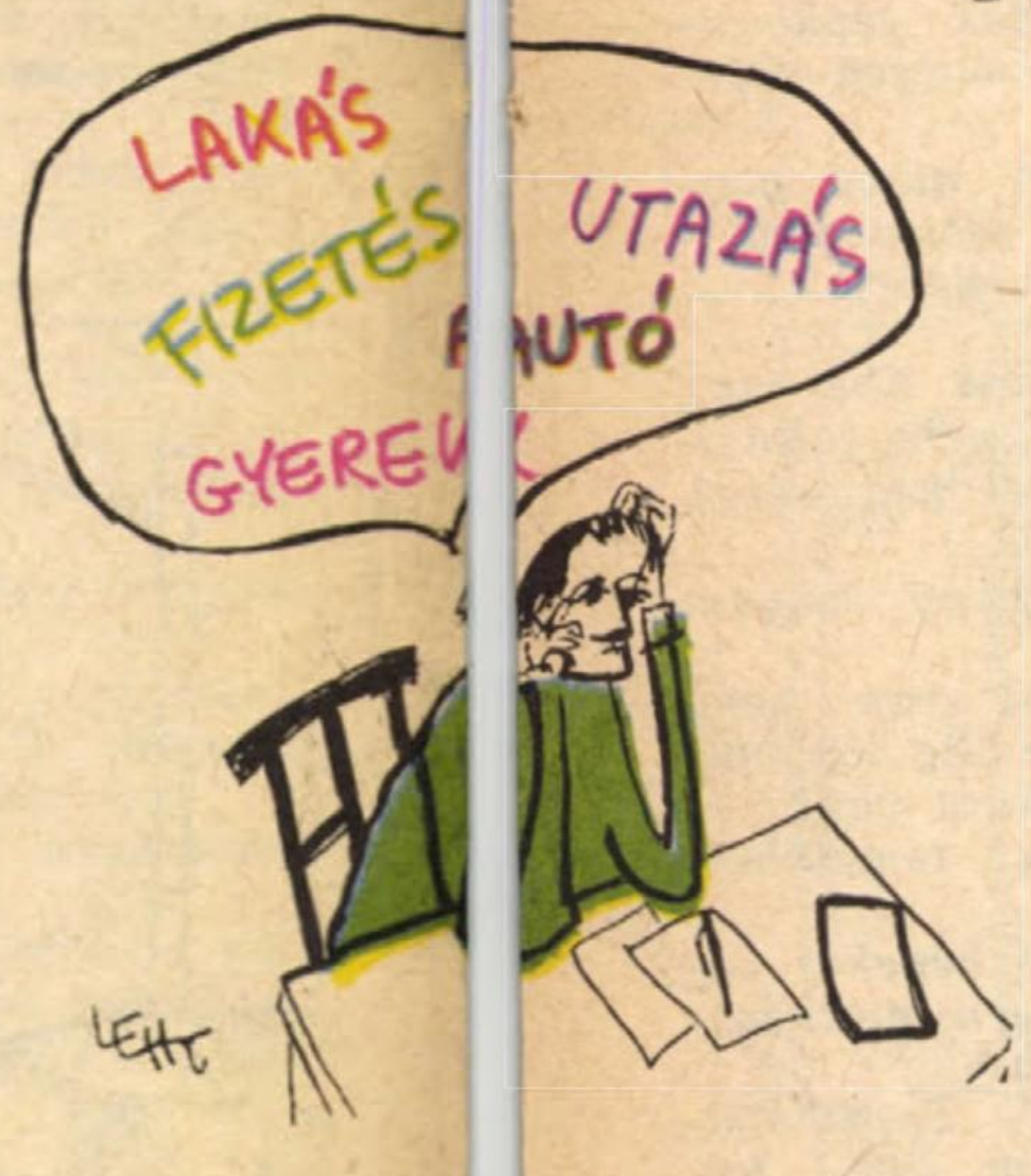

– Az, hogy miként oldjam meg a problémáimat.

Barát József:

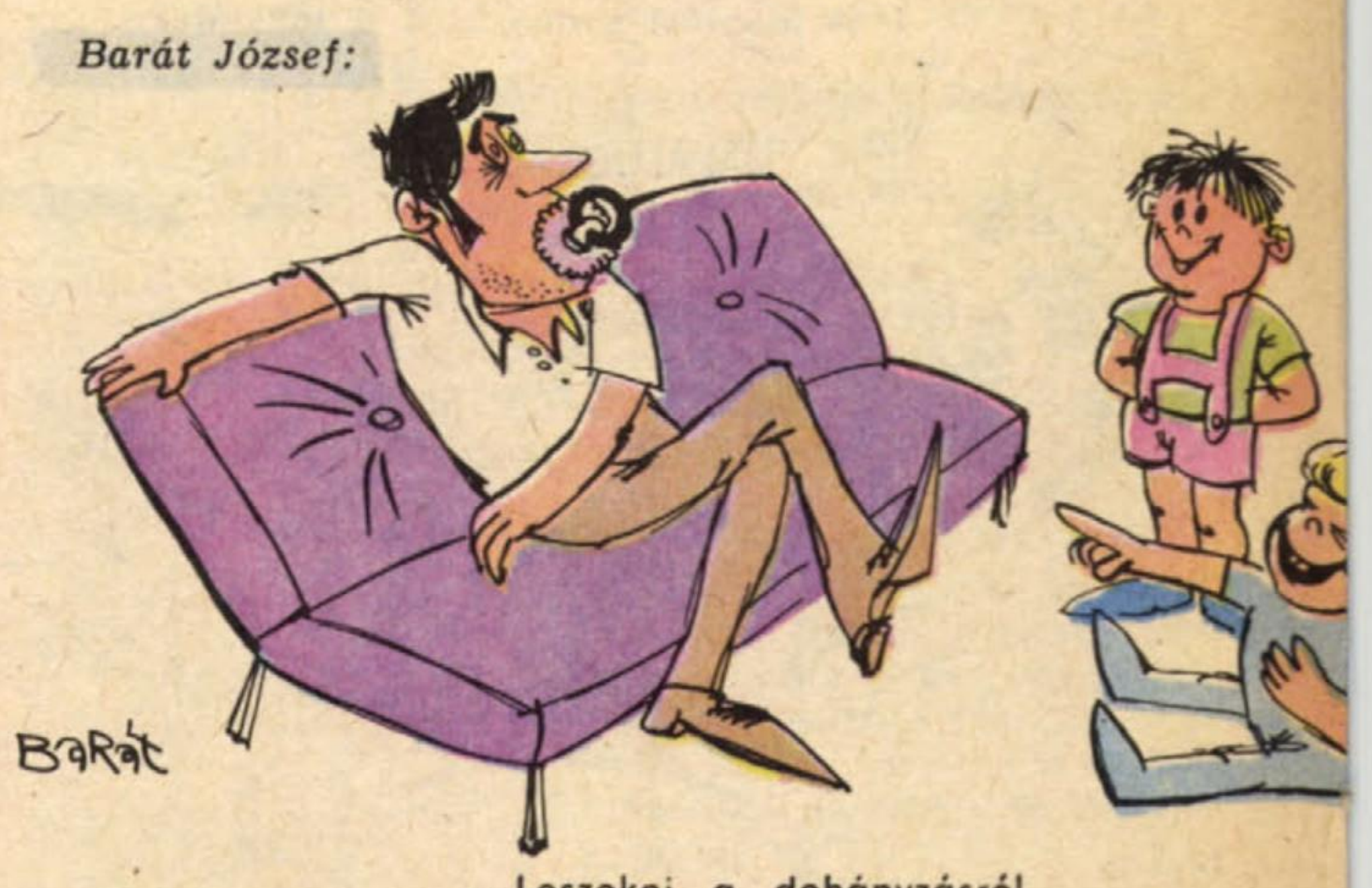

– Leszokni a dohányzásról.

Hegedűs István:

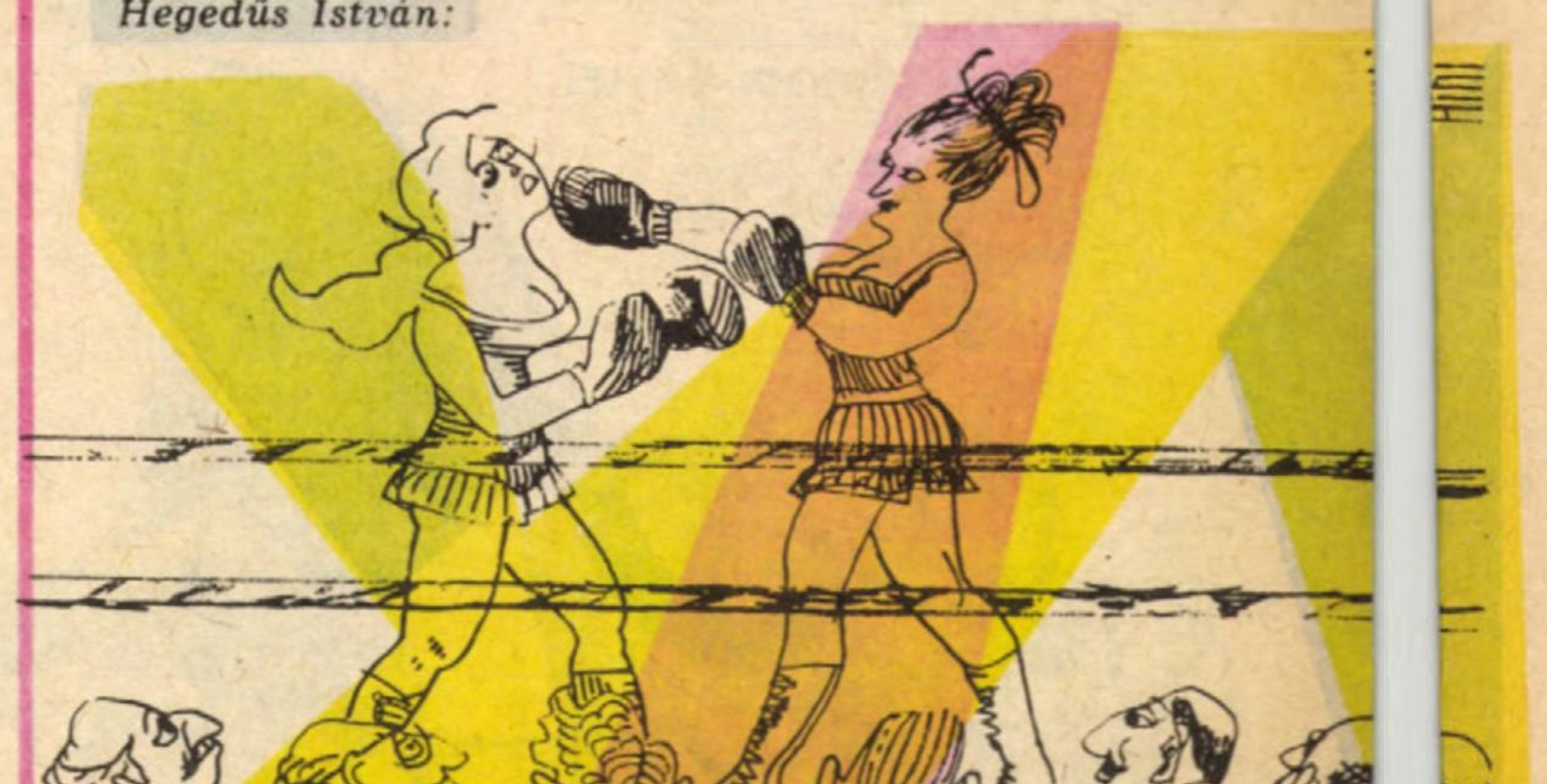

– Lesz-e női ökölvívás?

Tót Gyula:

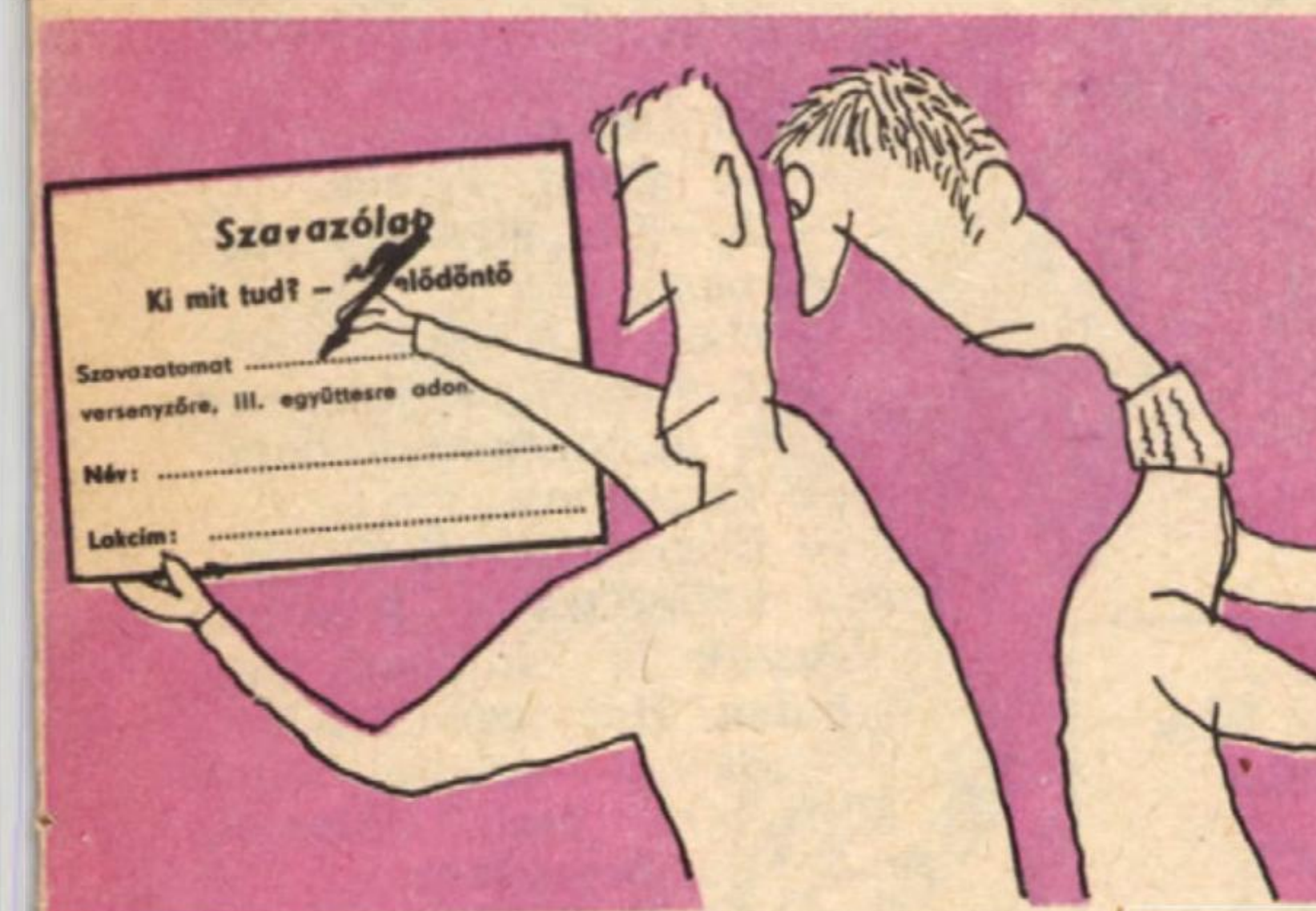

– Nem tudom, hogy kire adjam a voksomat...

Fülöp György:

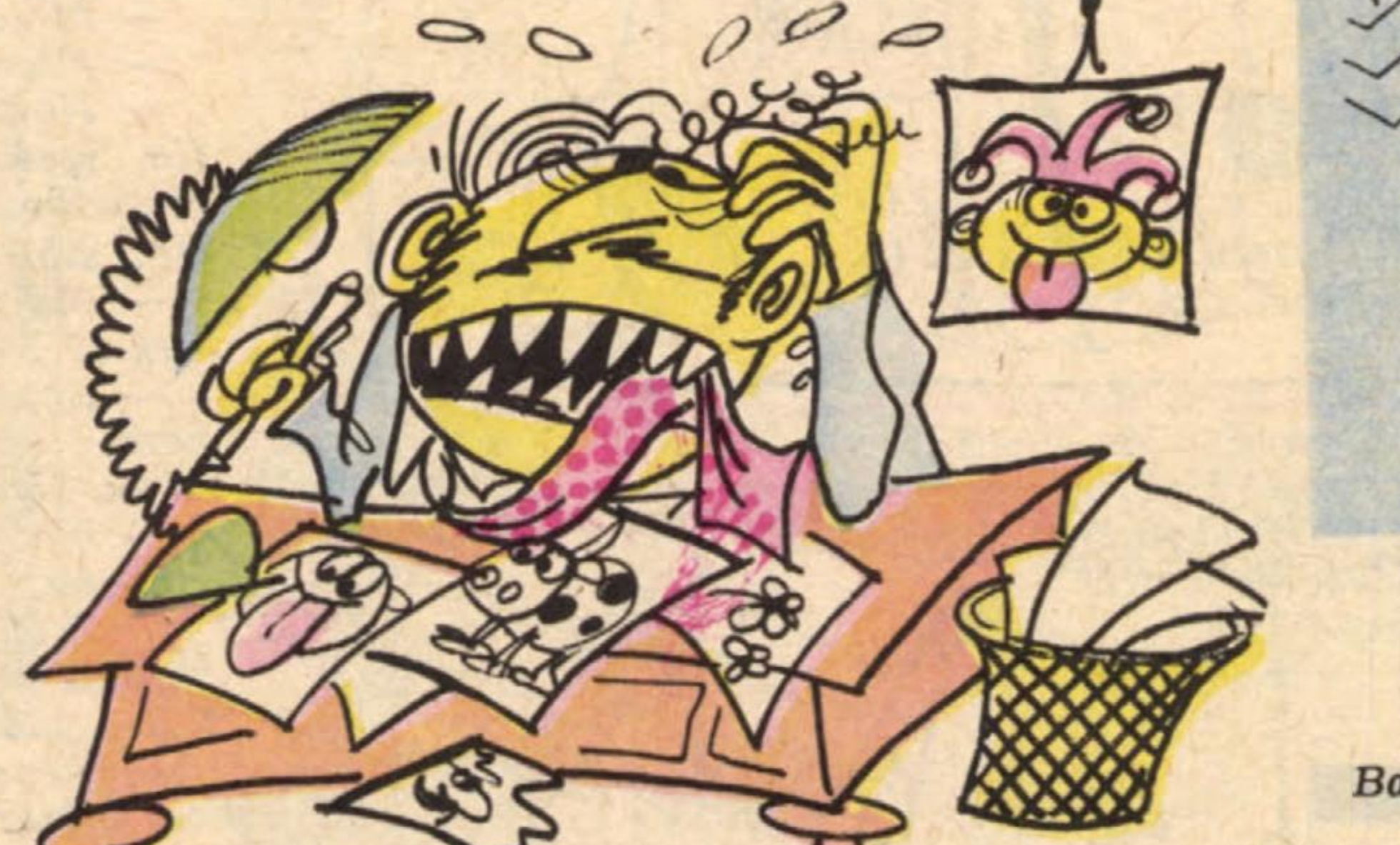

– Az, hogy mivel lehet az olvasókat hétről hétre megnevettetni.

Erdei Sándor:

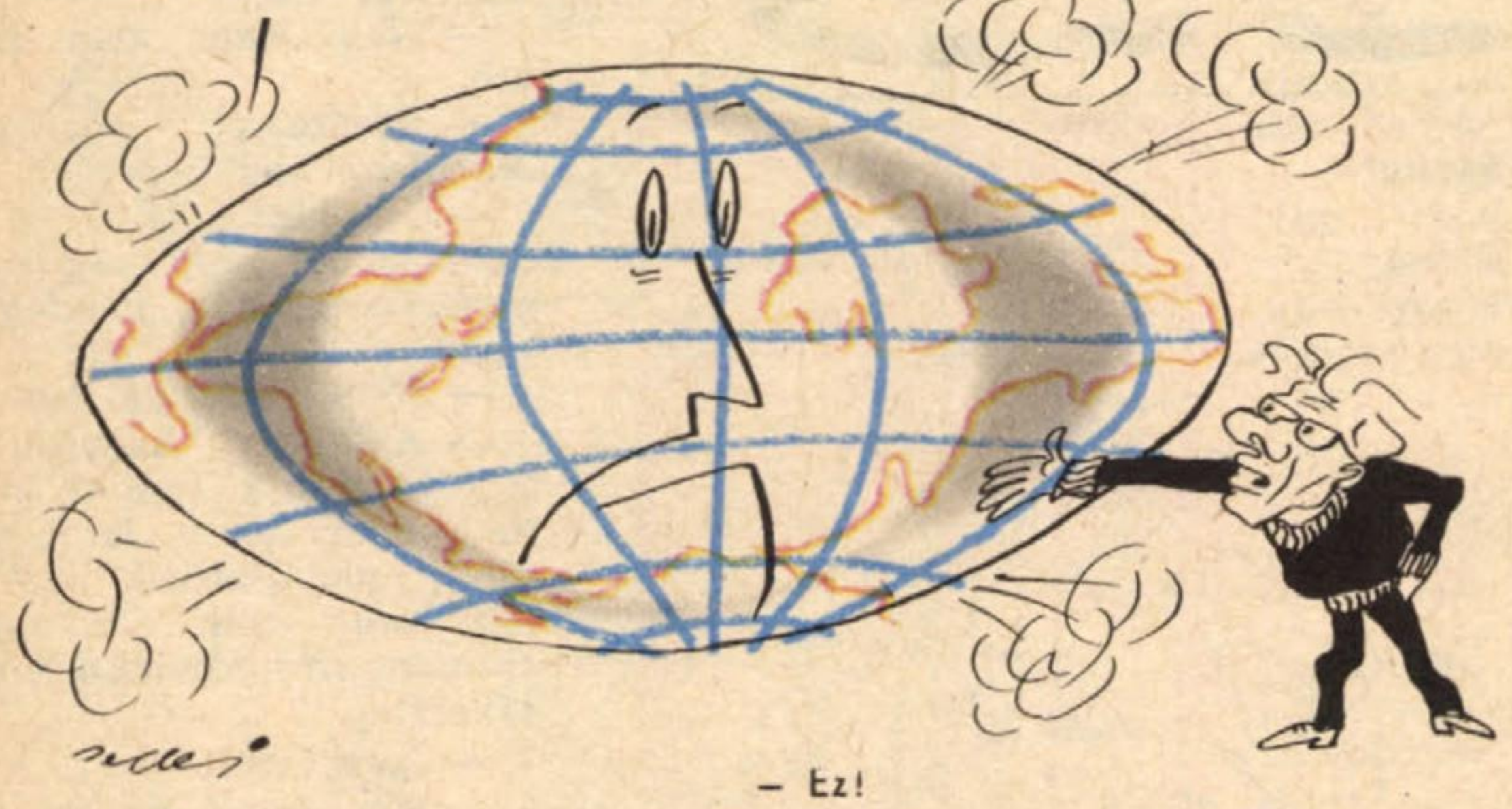

– Ez!

Brenner György:

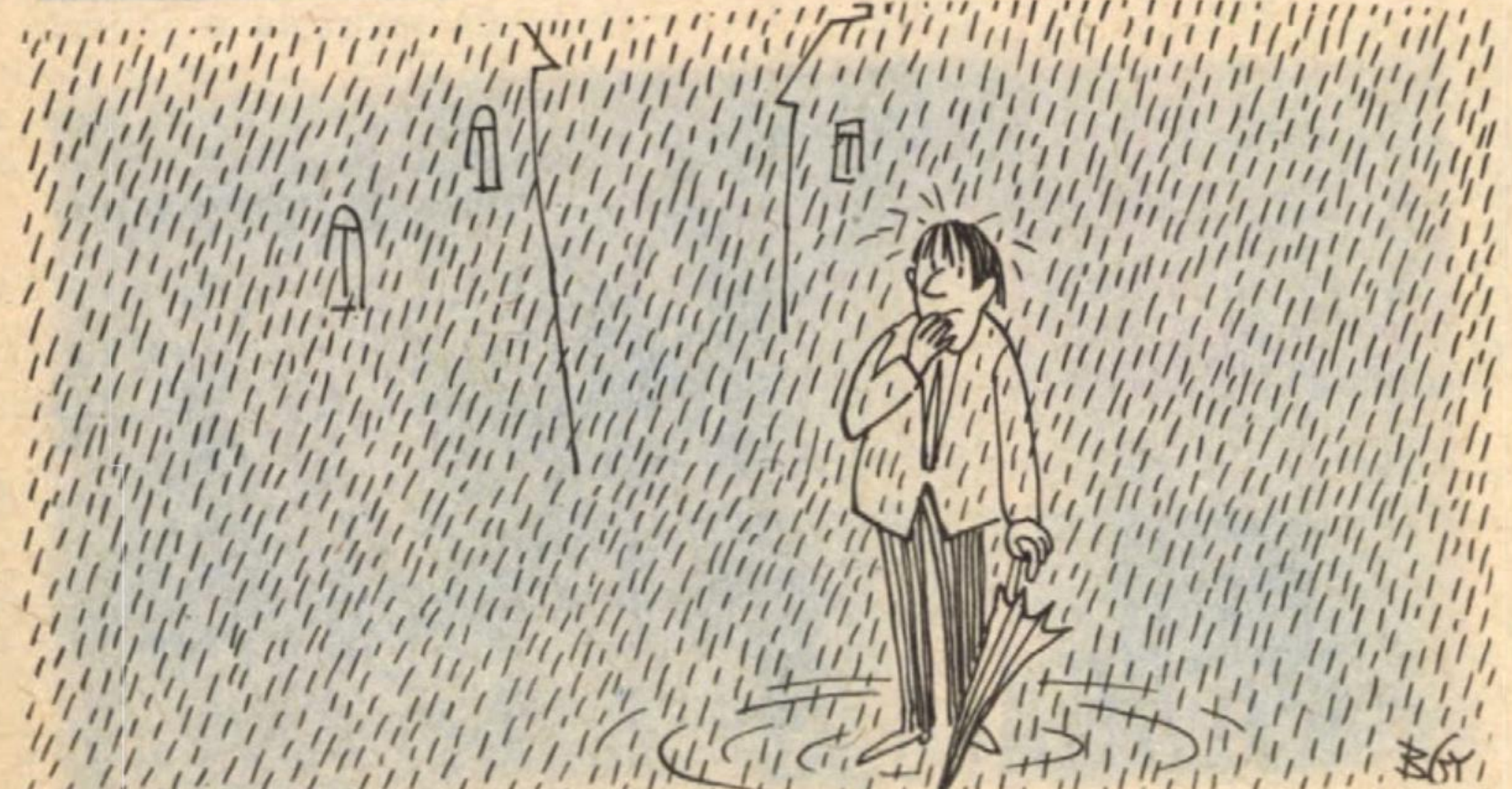

– Építsek-e barkát, vagy ne építsek?

Vasvári Anna:

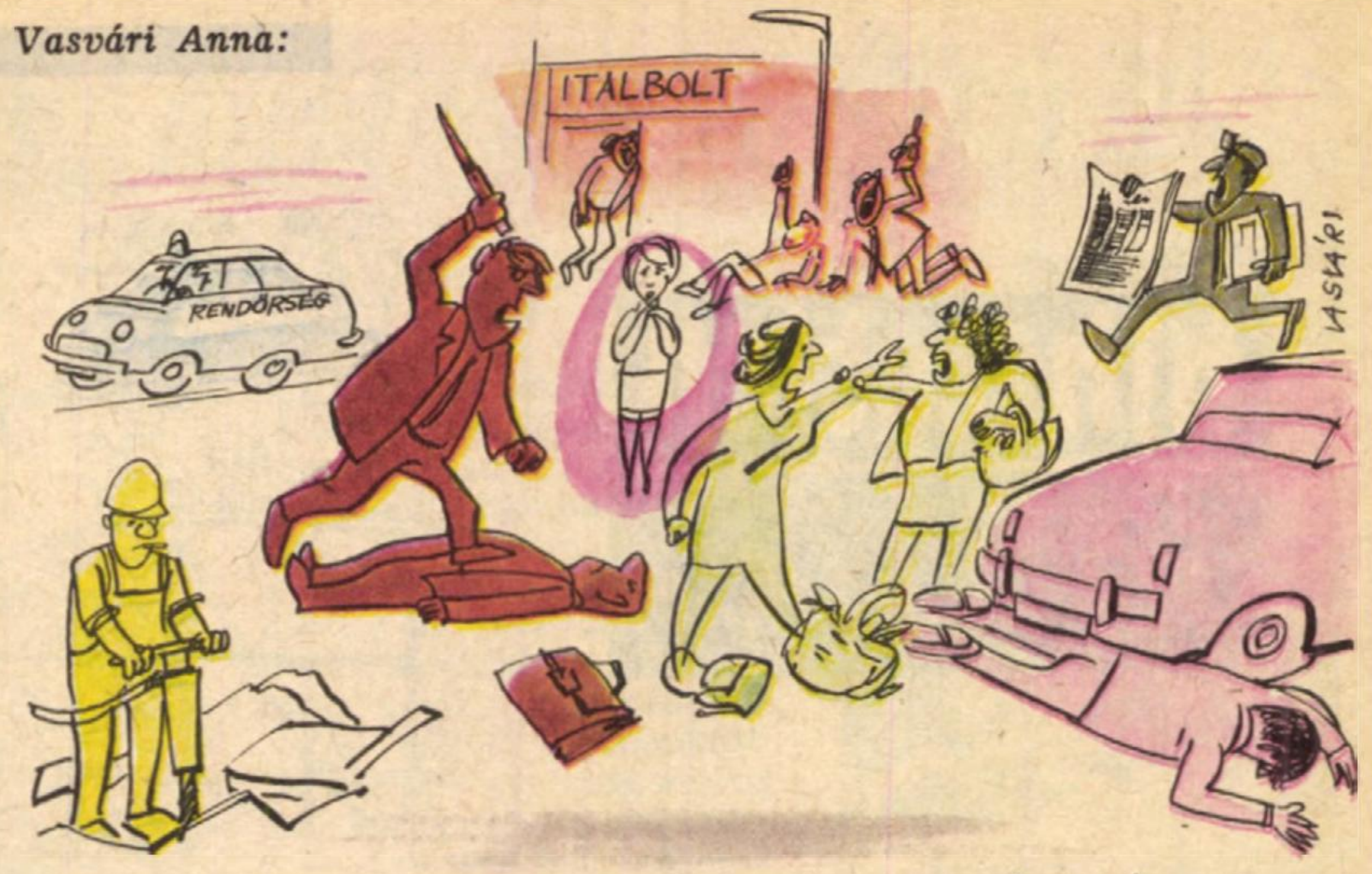

– Az az ártalom, amit a másokat ért stressz okoz nekem...

Mészáros András:

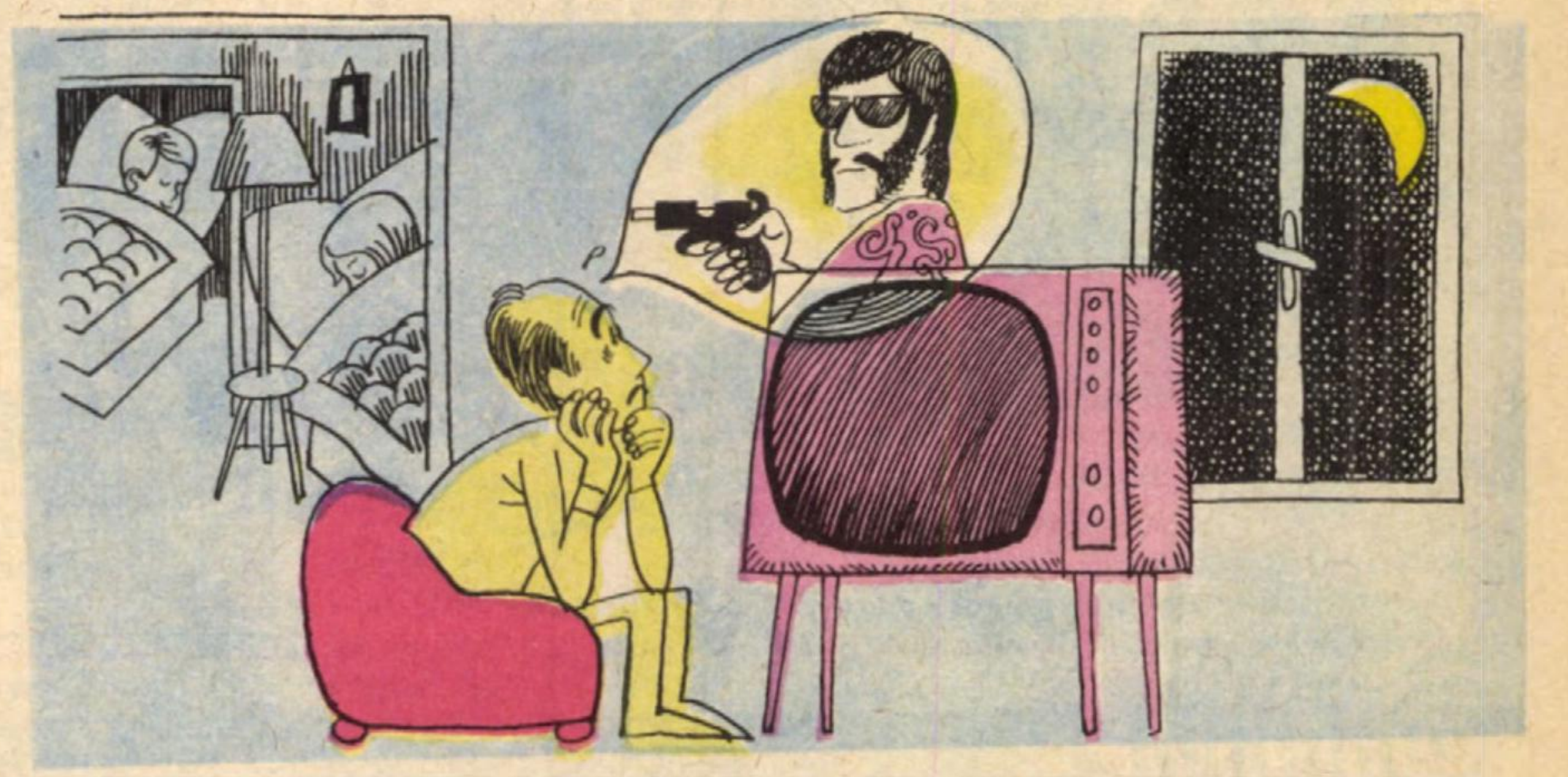

– Sohasem értem a „Különleges ügyosztály" történeteit...

Balázs-Piri Balázs:

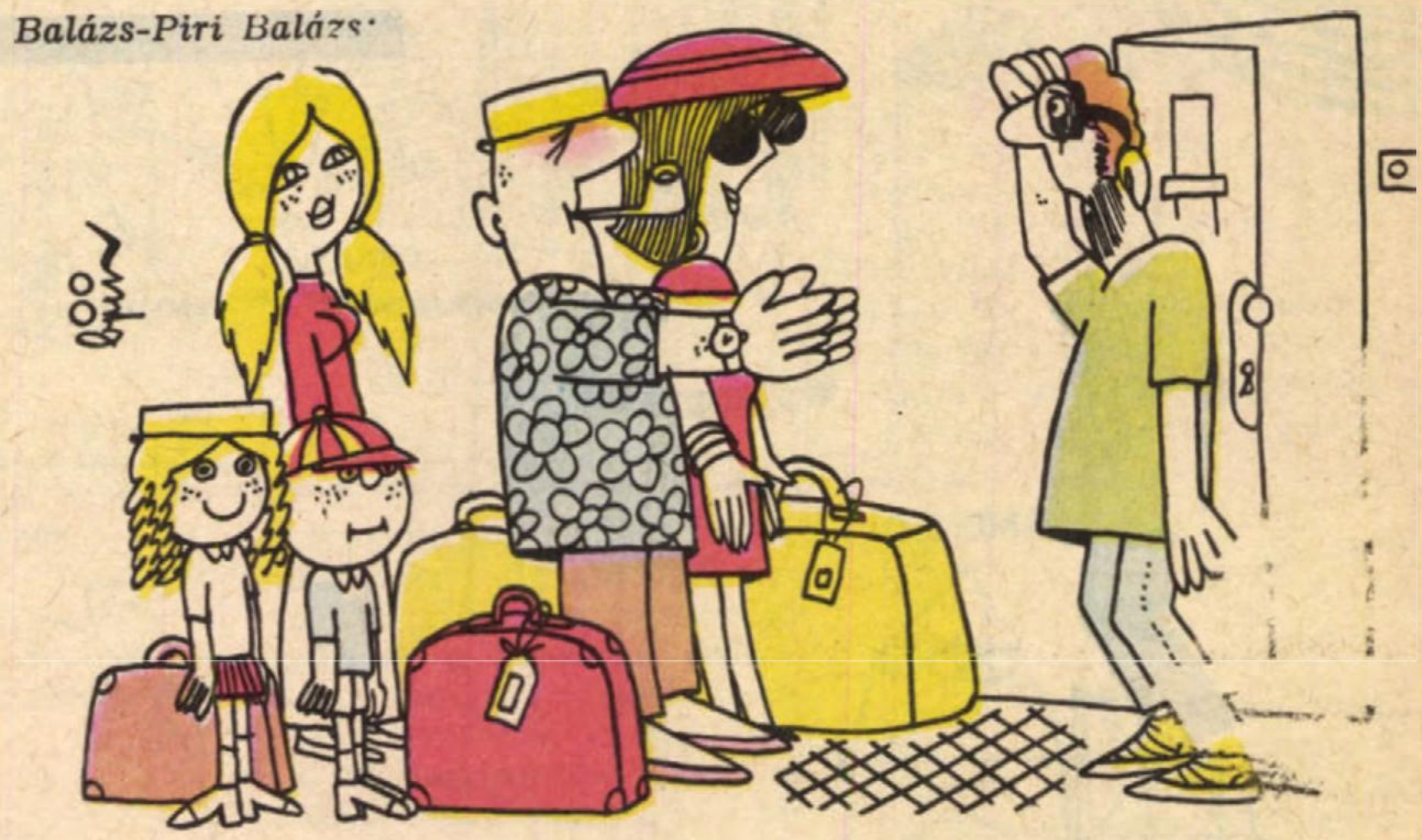

– Hogyan férnek be a kanadai rokonok egy modern lakásba?

Endrődi István:

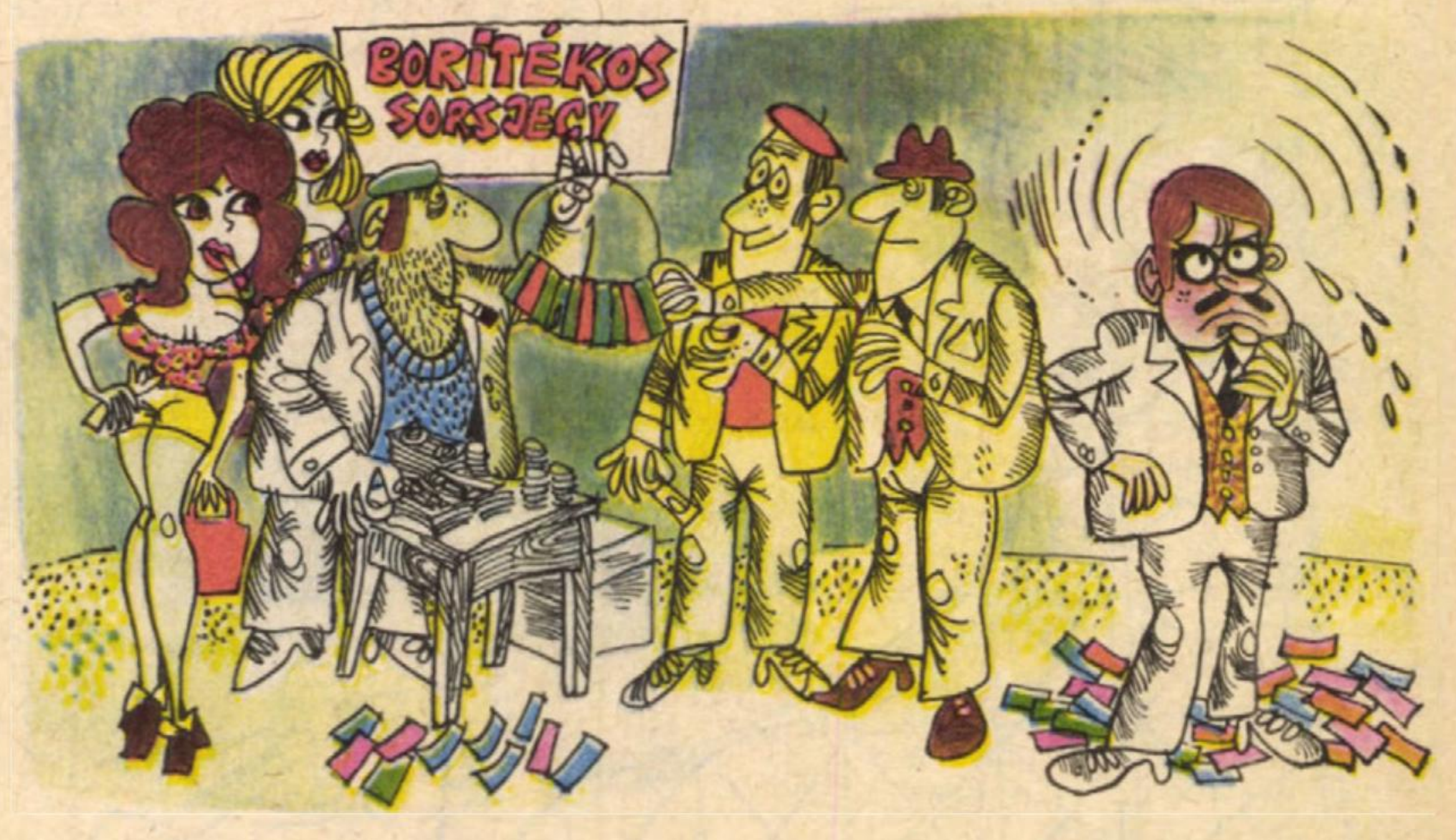

– Vajon meghálálják-e nekem az olimpikonjaink, hogy ennyi pénzt vesztettem?...

Tót Gyula

hihetetlen VIDÁM PARK

HULLÁMVASÚT

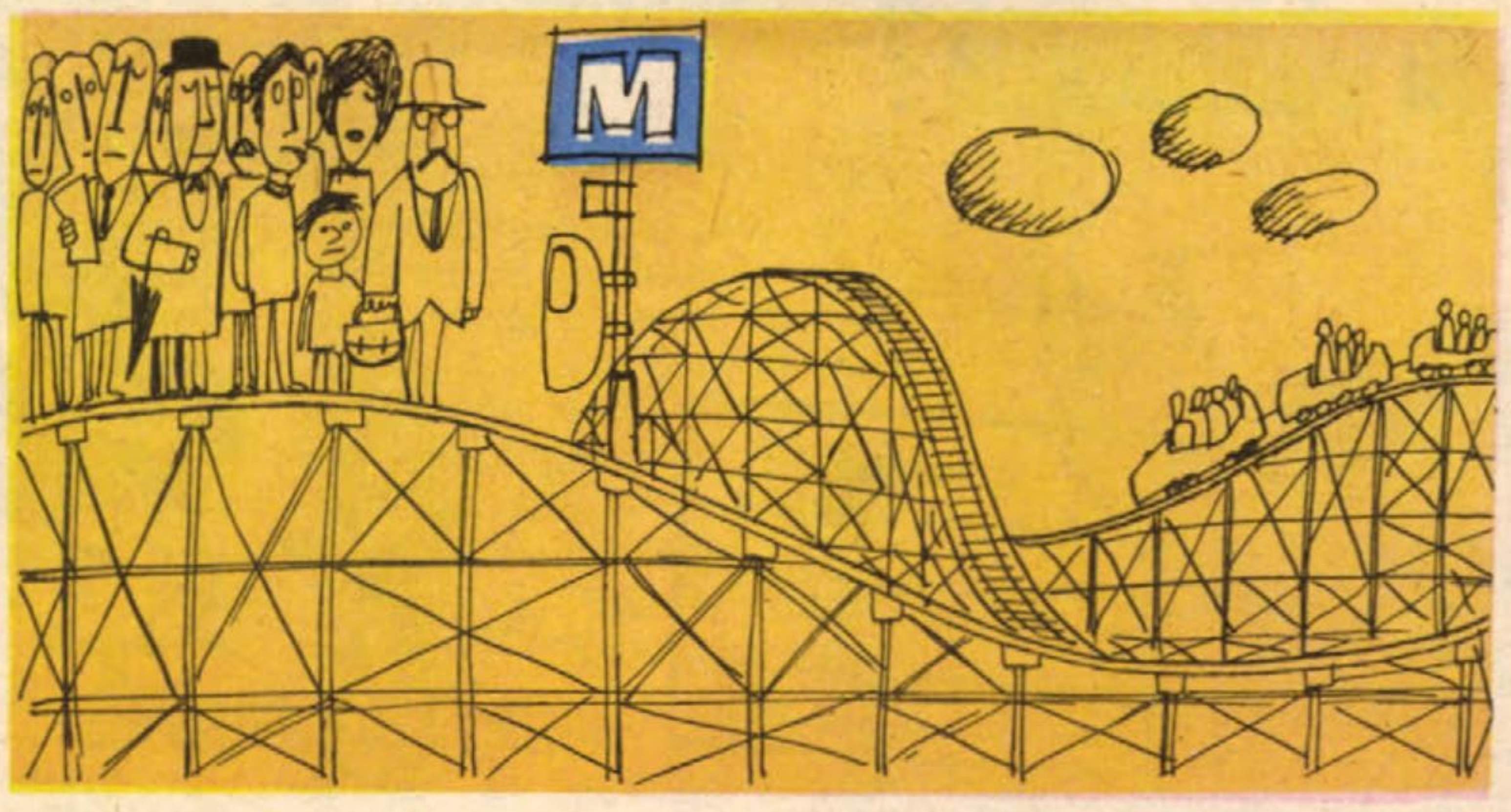

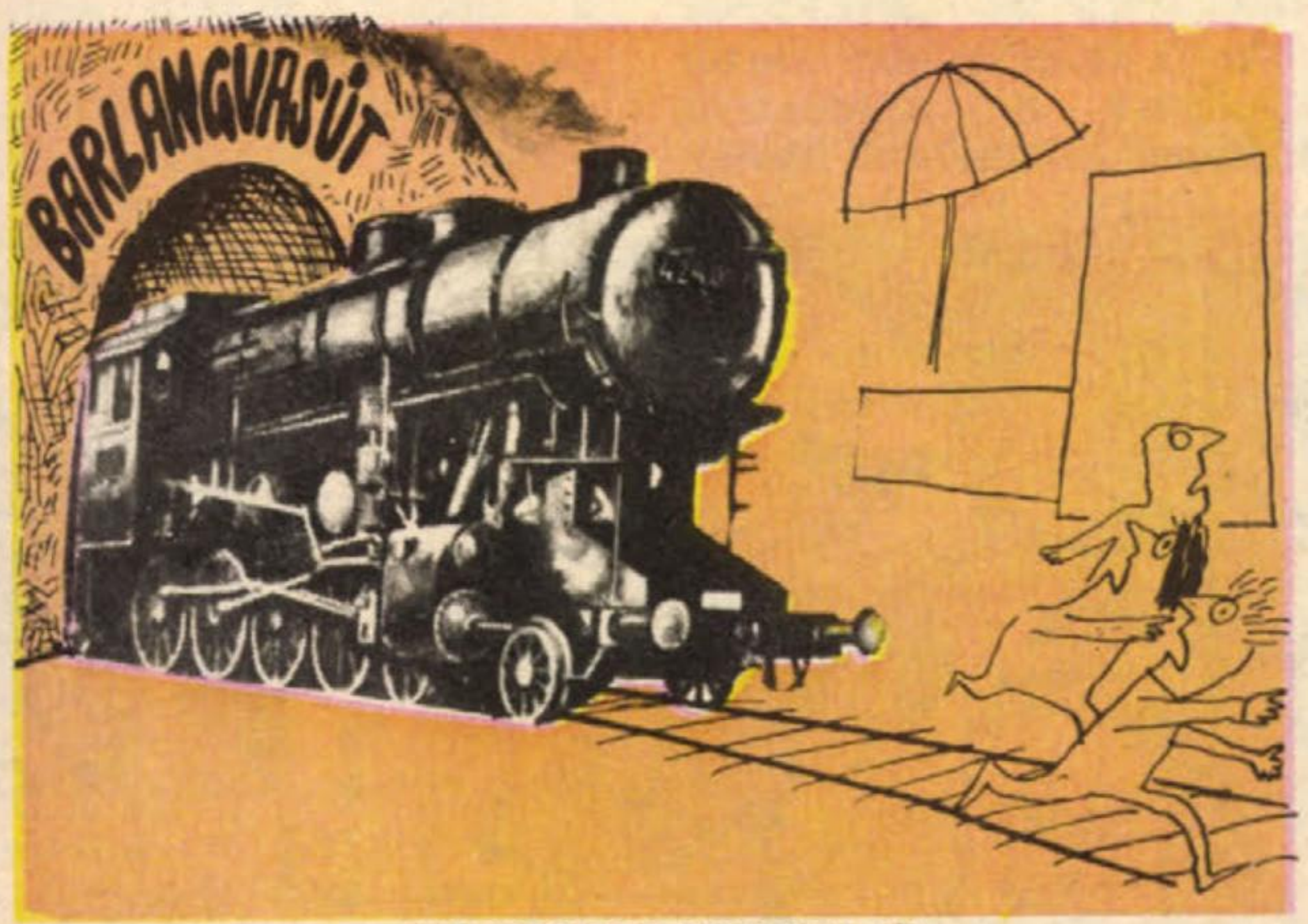

VÁRATLAN FORDULAT

ELVARÁZSOLT KASTÉLY

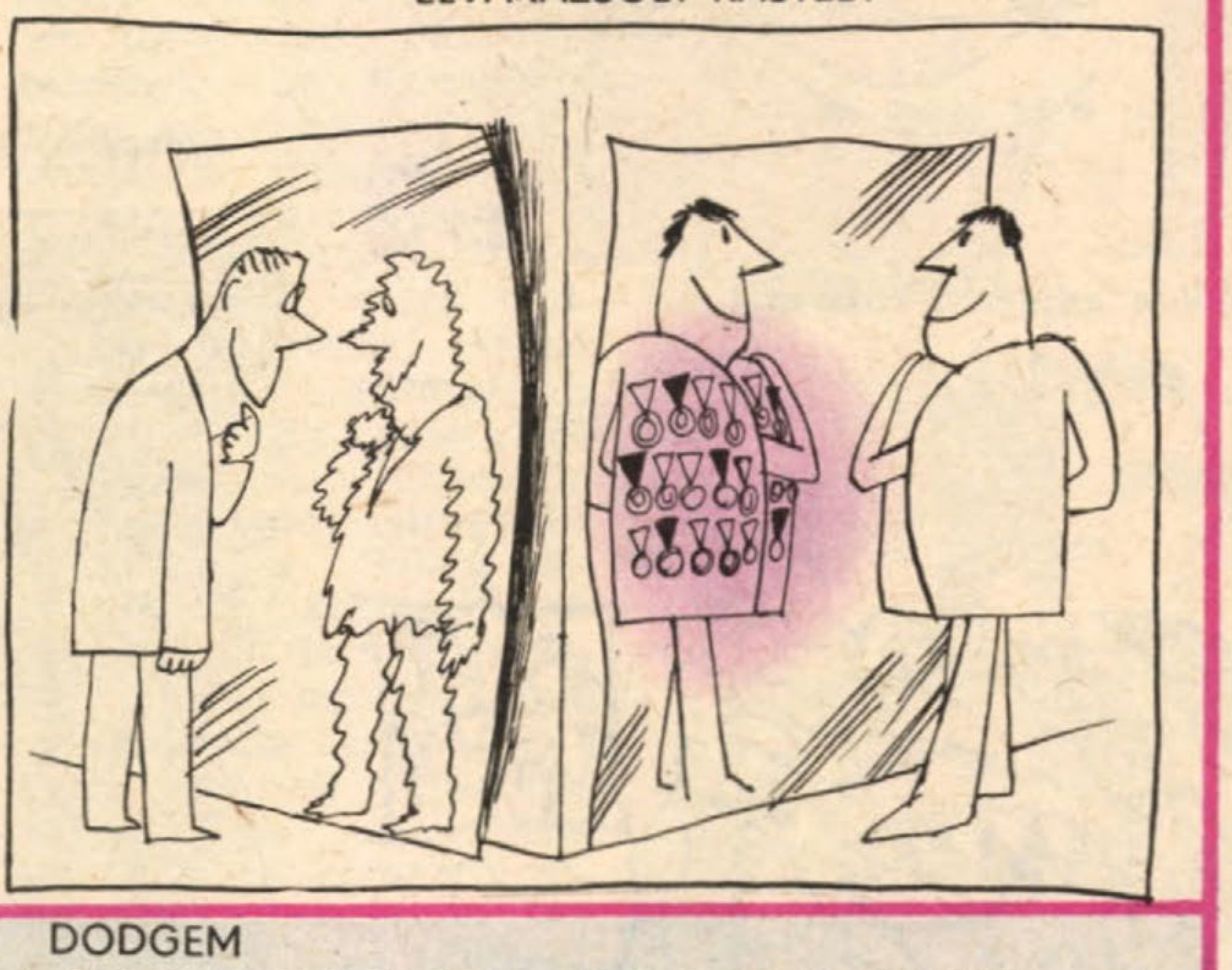

DODGEM

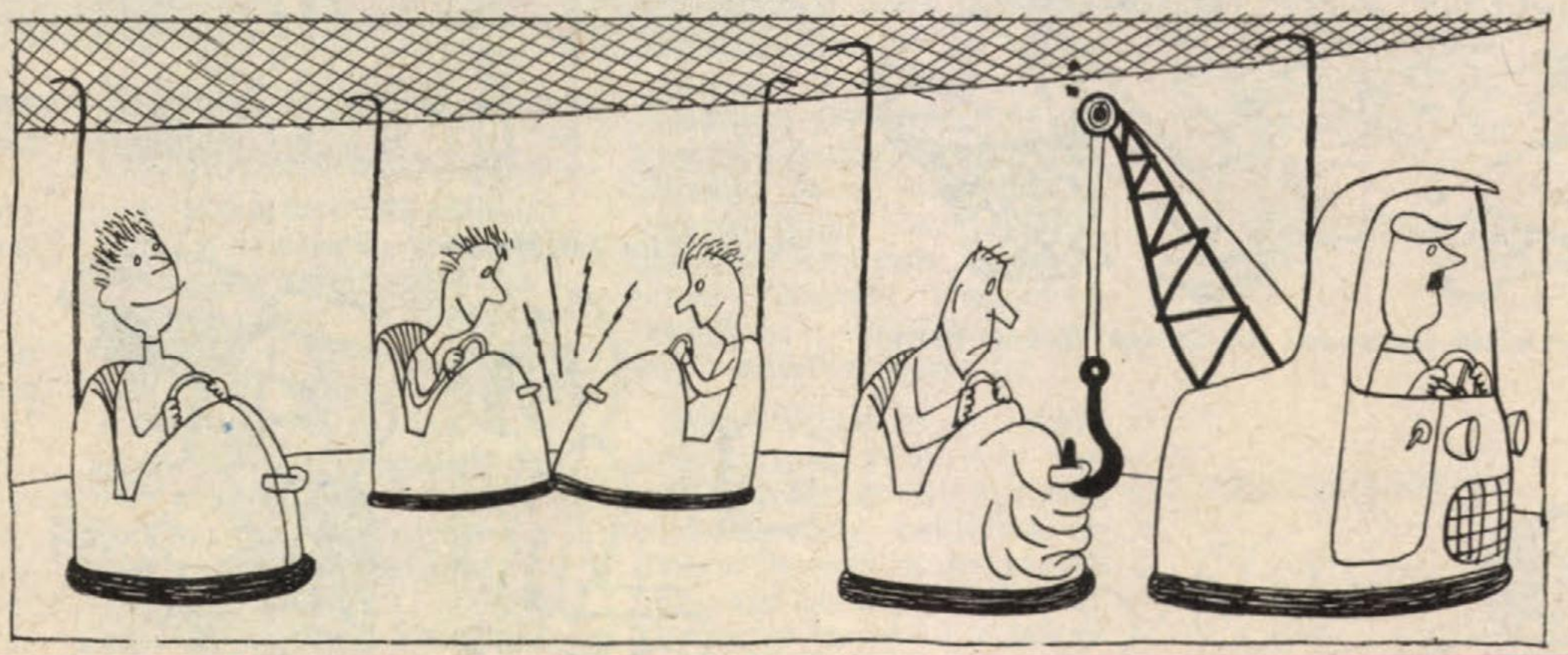

AMBÍCIÓ

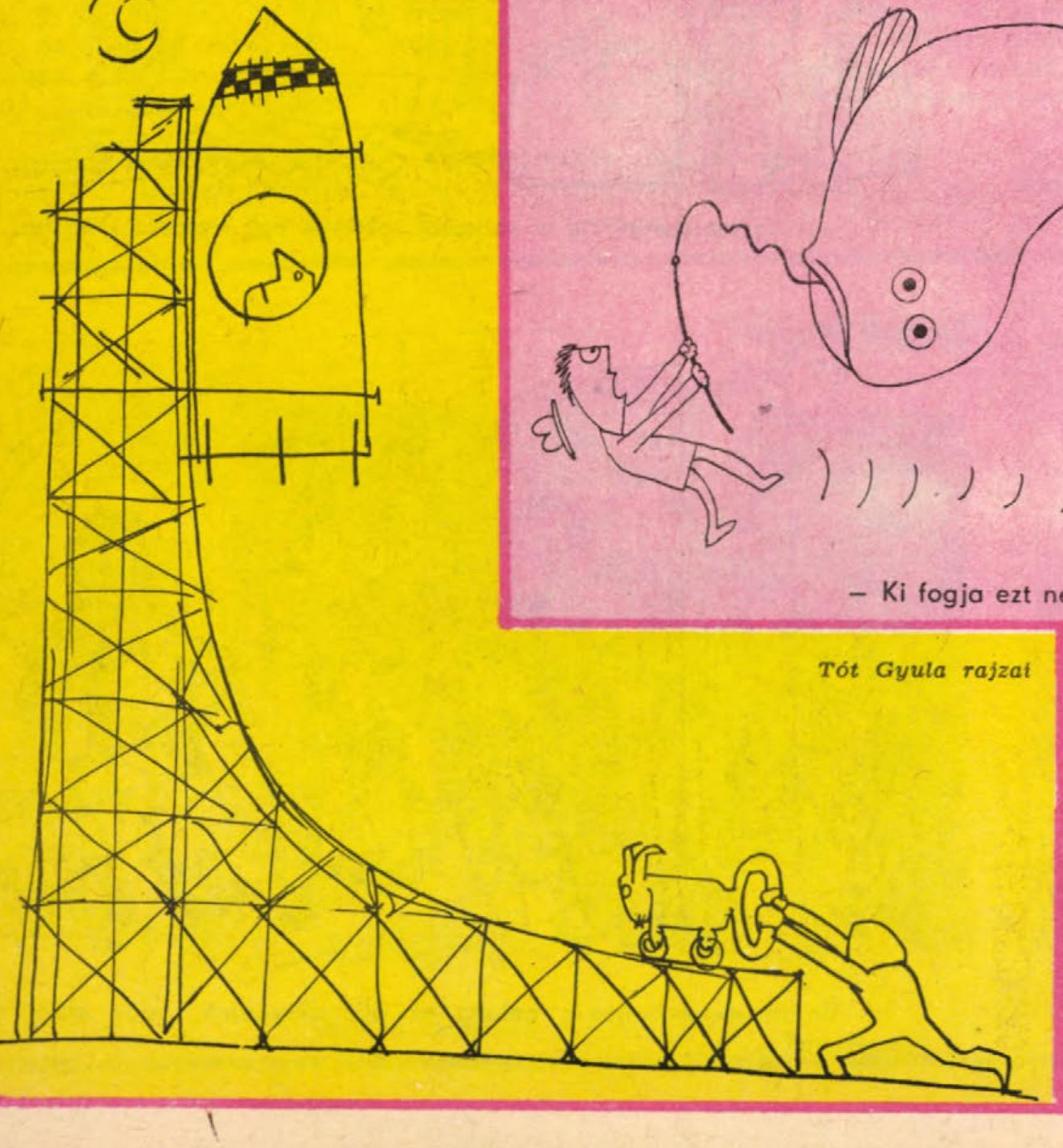

HALÁSZAT

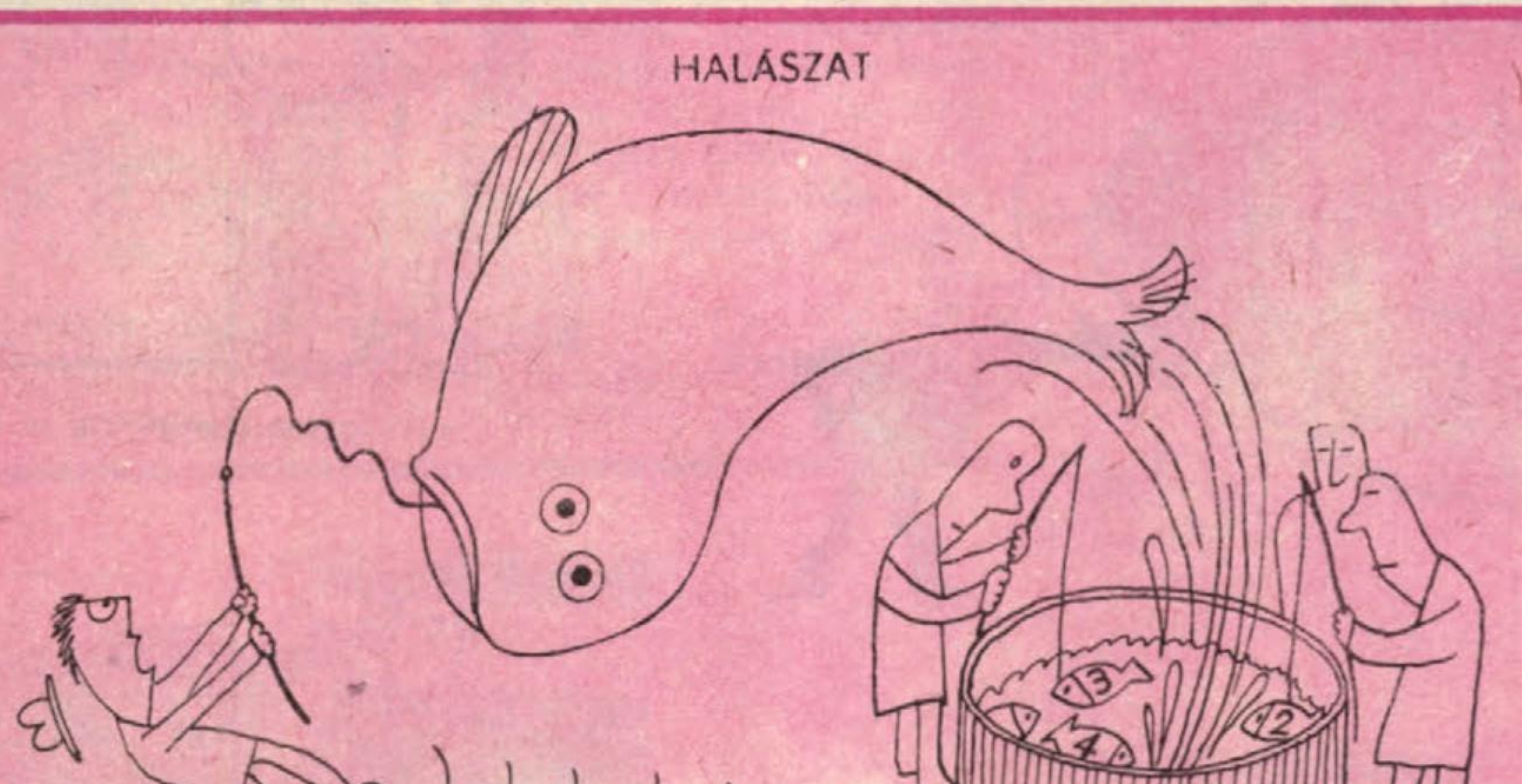

– Ki fogja ezt nekem elhinni?

Tót Gyula rajzai

HIHETETLEN VIDÁM PARK

STÁTUSZ-SZIMBÓLUM

— Jó napot, uram!

— Jó napot. Tessék.

— A Közvéleménykutatótól vagyok.

— Nem baj. Csak tessék.

— Tudományos felmérés végett. A státuszszimbólumok tárgyában.

— Hogyne. Arról már sokat hallottam a tévében, olvastam a rádióban meg minden. Hát csak tessék.

— Szóval néhány kérdést. Ön csak válaszol, majd én bejegyzek.

— Az jó lesz.

— Van önnek gépkocsija? Ha igen, milyen márkájú?

— Énnekem nincs gépkocsim. Még autóm sem.

— Motorkerékpárja?

— Nincs.

— Namármost. Ebe van? Ha igen, milyen fajtájú, rendelkezik-e pedigrével, stb. stb.?

— Márminthogy kutyám van-e? Nincs.

— Egyszóval nem, nem, nem... Na, eddig megvolnánk. Öröklakása van?

— Majd a temetőben. Hehehe.

— Szokott-e képeket vásárolni? Ha igen, márkásakat-e stb. stb.?

— Képeket? Szentképeket vásároltam fiatal koromban. Egy pengőért. Hehehe.

— Ne tessék nevetni, ez komoly dolog. Hobbyja van? Például gyűjt-e vadállatokat, régi kardokat, mozsártörőket, mozsárágyúkat stb. stb.?

— Nem, nem, nem stb., stb.

— Szokott-e vásárolni Napóleon konyakot?

— Megbízásból.

— Szóval nem saját fogyasztásra, saját vendégeinek?

— Nem. Az úgy van...

— Akkor hagyjuk... Egyéb. Van-e valami bármely más dolog, tény, viselet, magatartási norma stb. stb., amit Ön saját státusza szimbólumának értékel?

— Igen, van.

— Na végre! És mi légyen az, hadd jegyzem fel?

— Várjon csak, mindjárt előhúzom. Amint látja, kék szalag, rajta a felirat: ELLENŐR. Kérem a bérletet, jegyet felmutatni. Úgy, szóval otthon felejtette? Száz forintot legyen szíves.

Gombó Pál

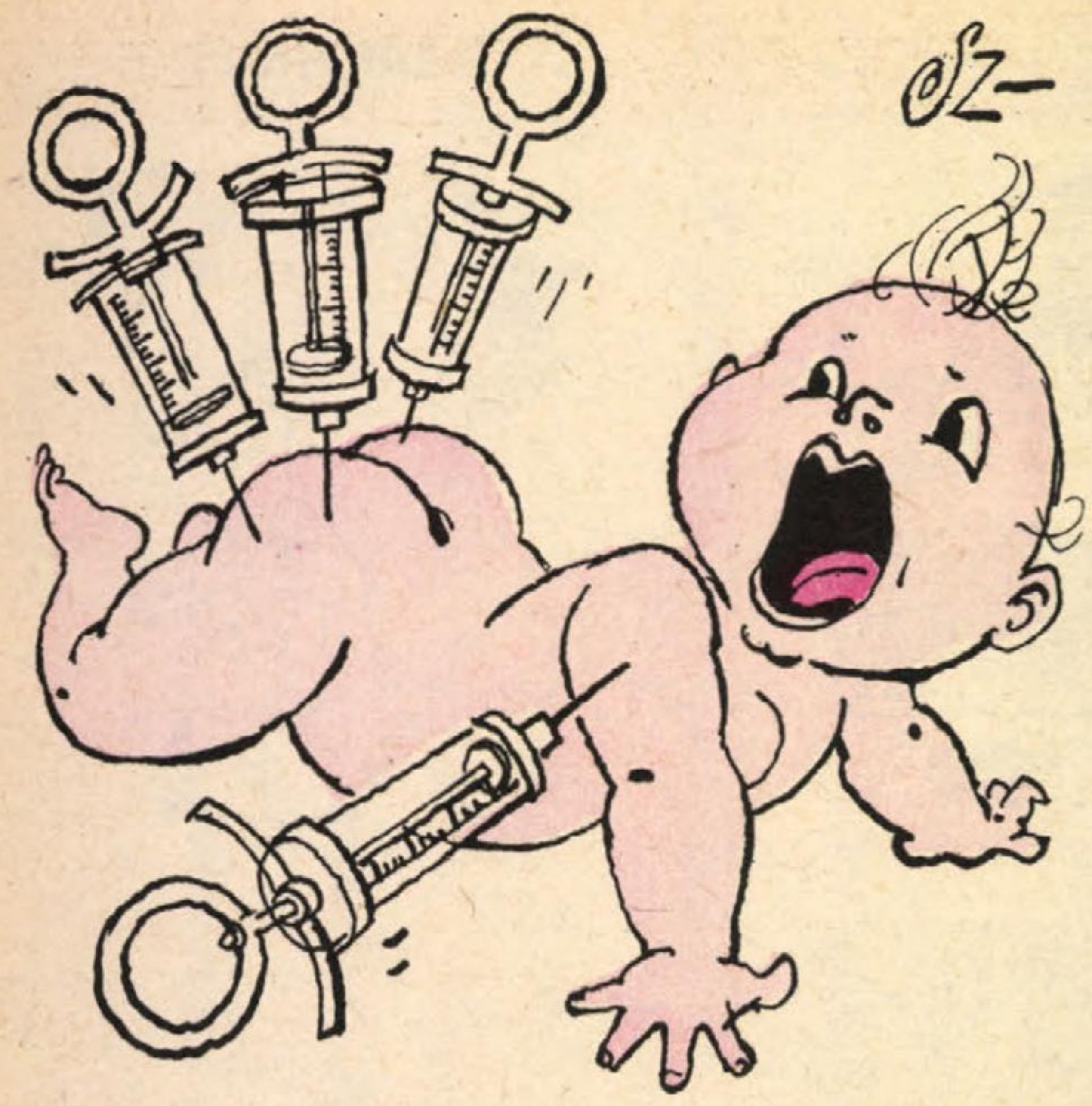

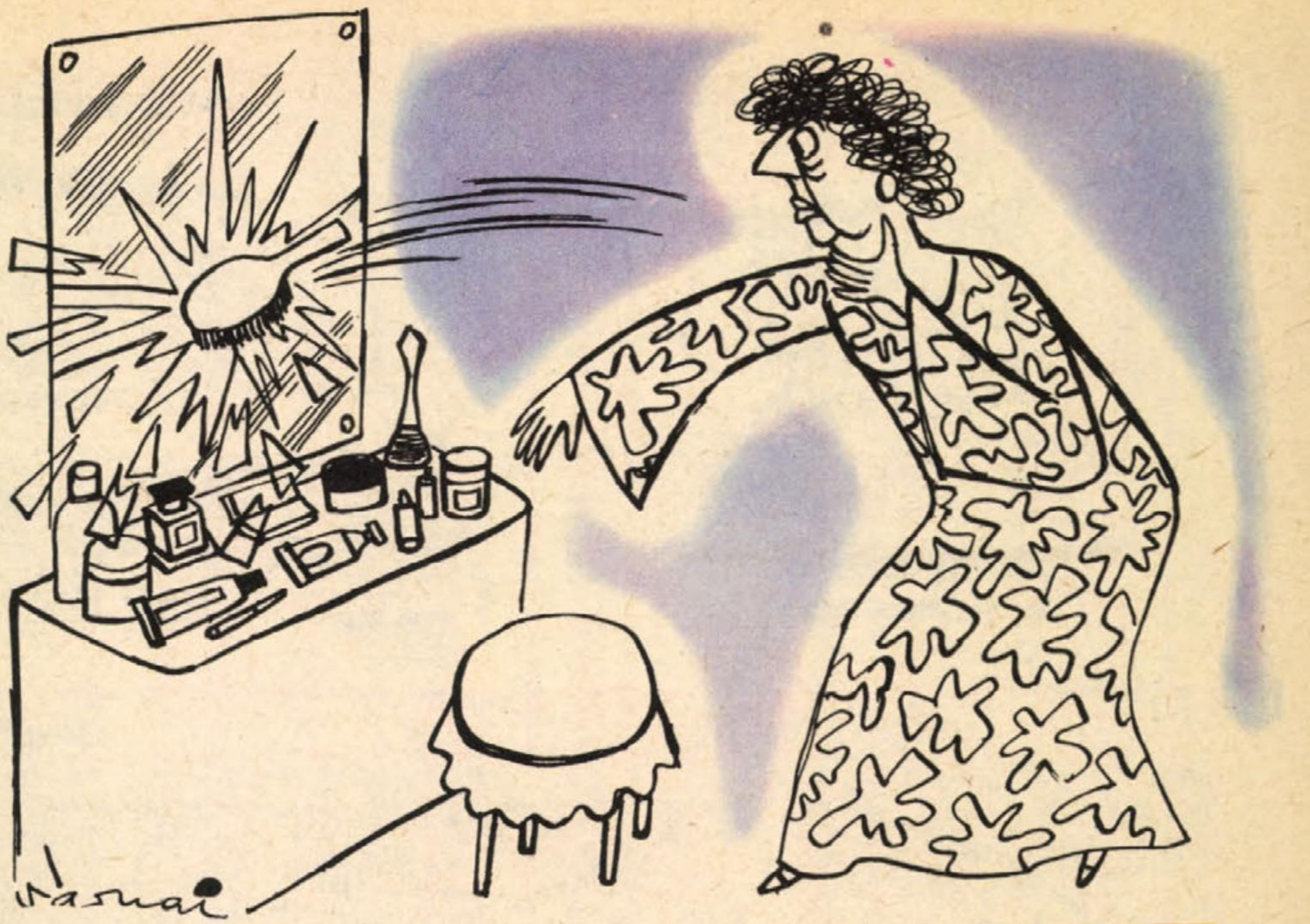

Veszélyes életkor

**SZŰR-SZABÓ,
VÁRNAI,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
TÓT,
FÜLÖP,
SAJDIK**

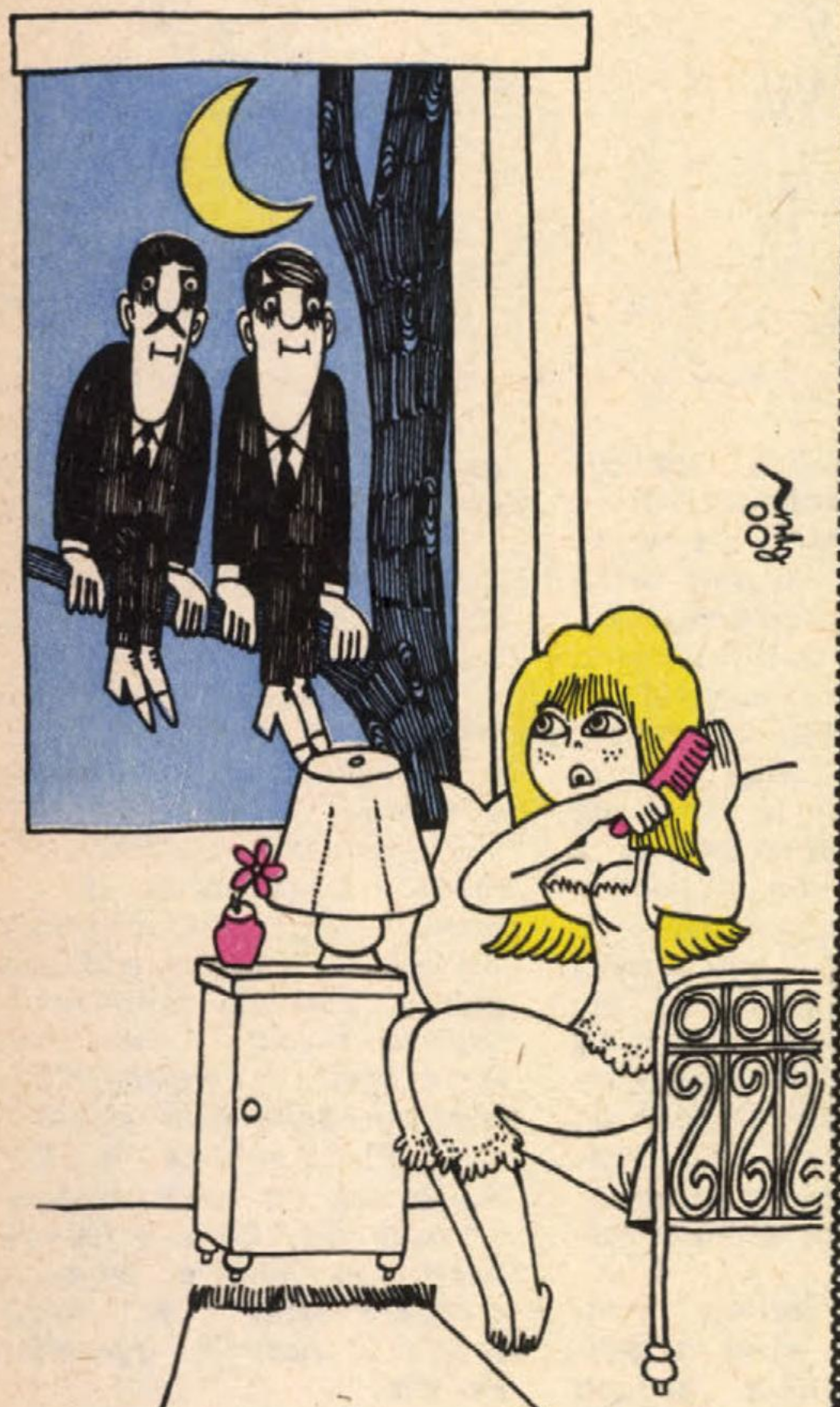

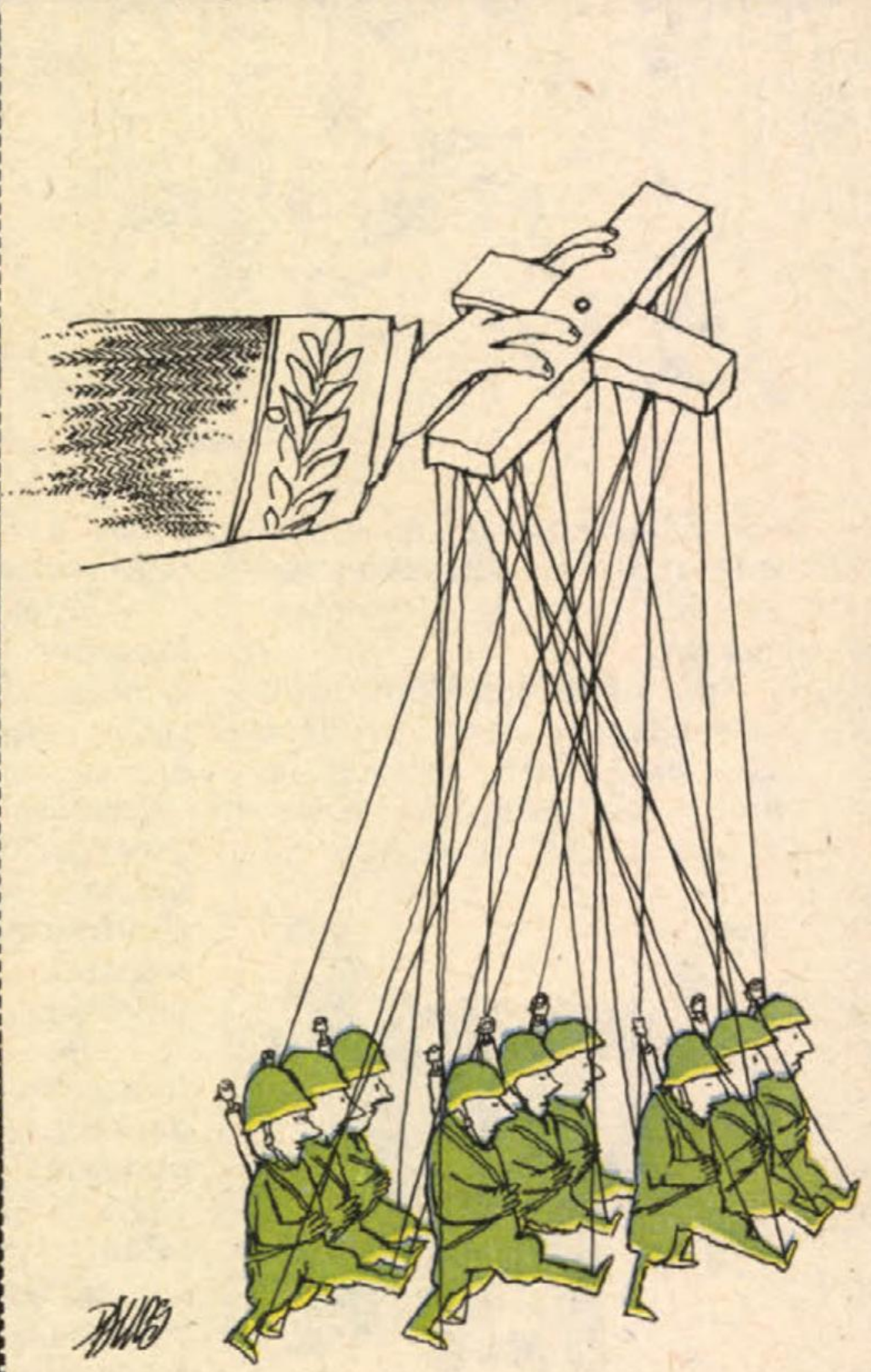

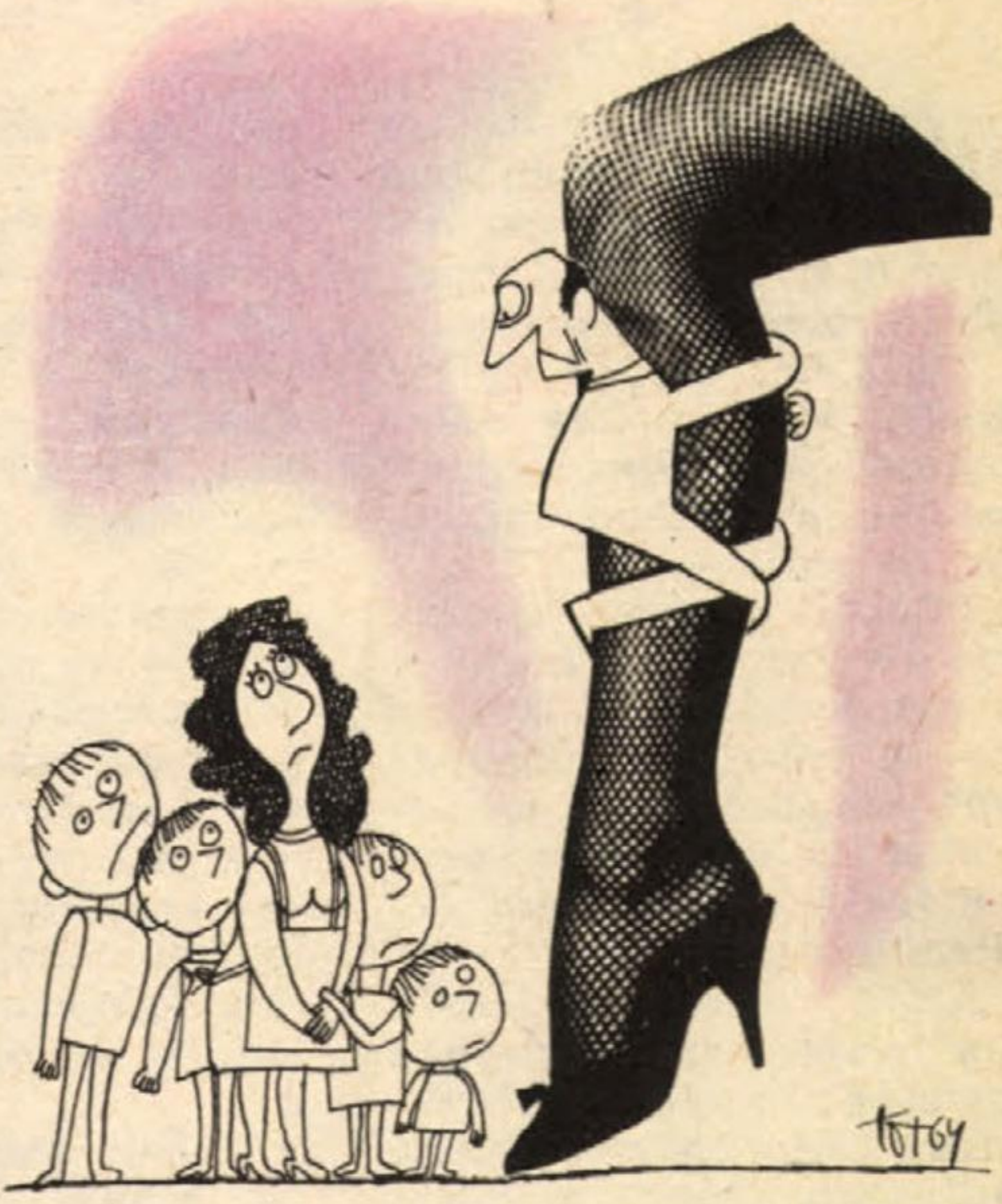

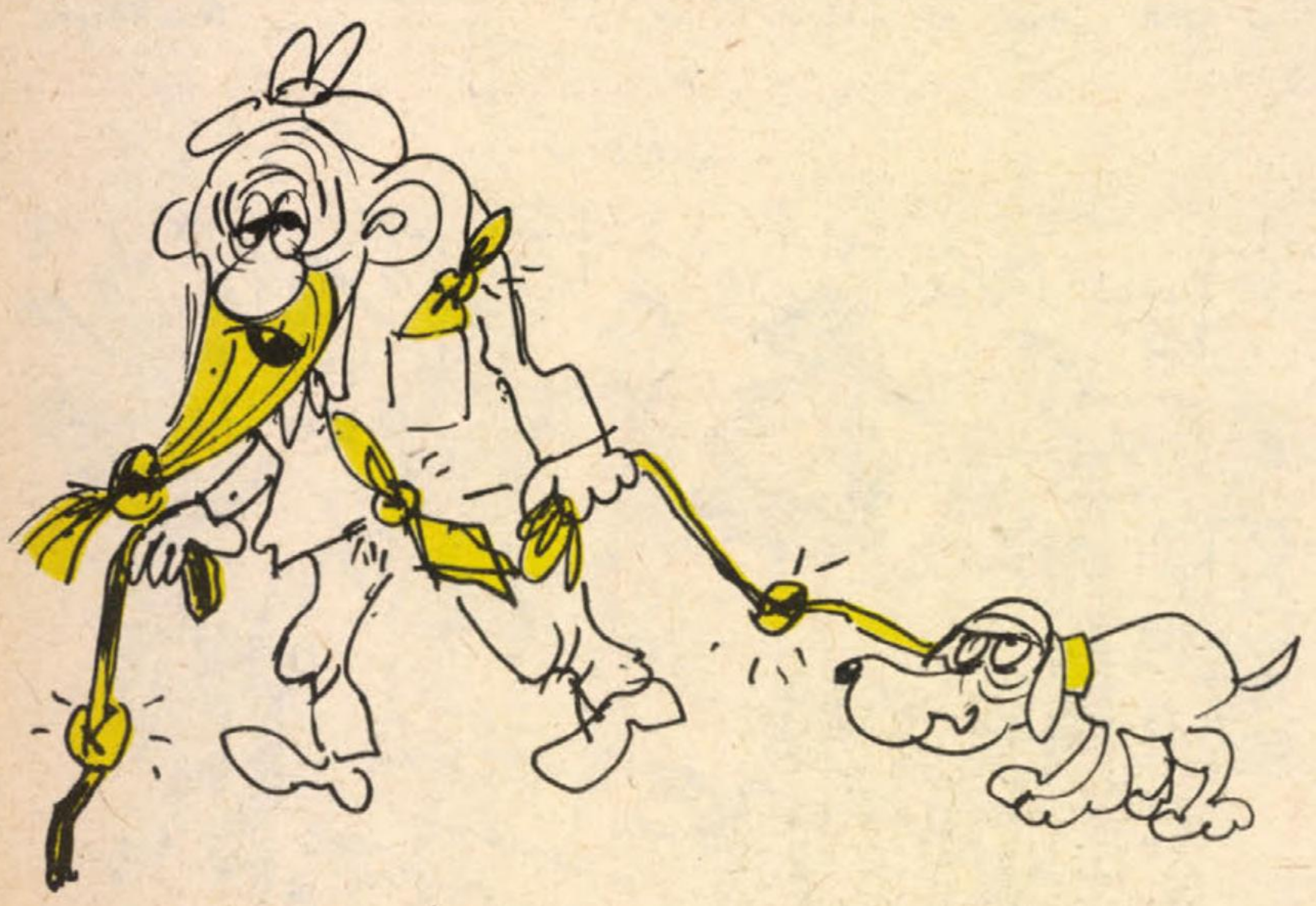

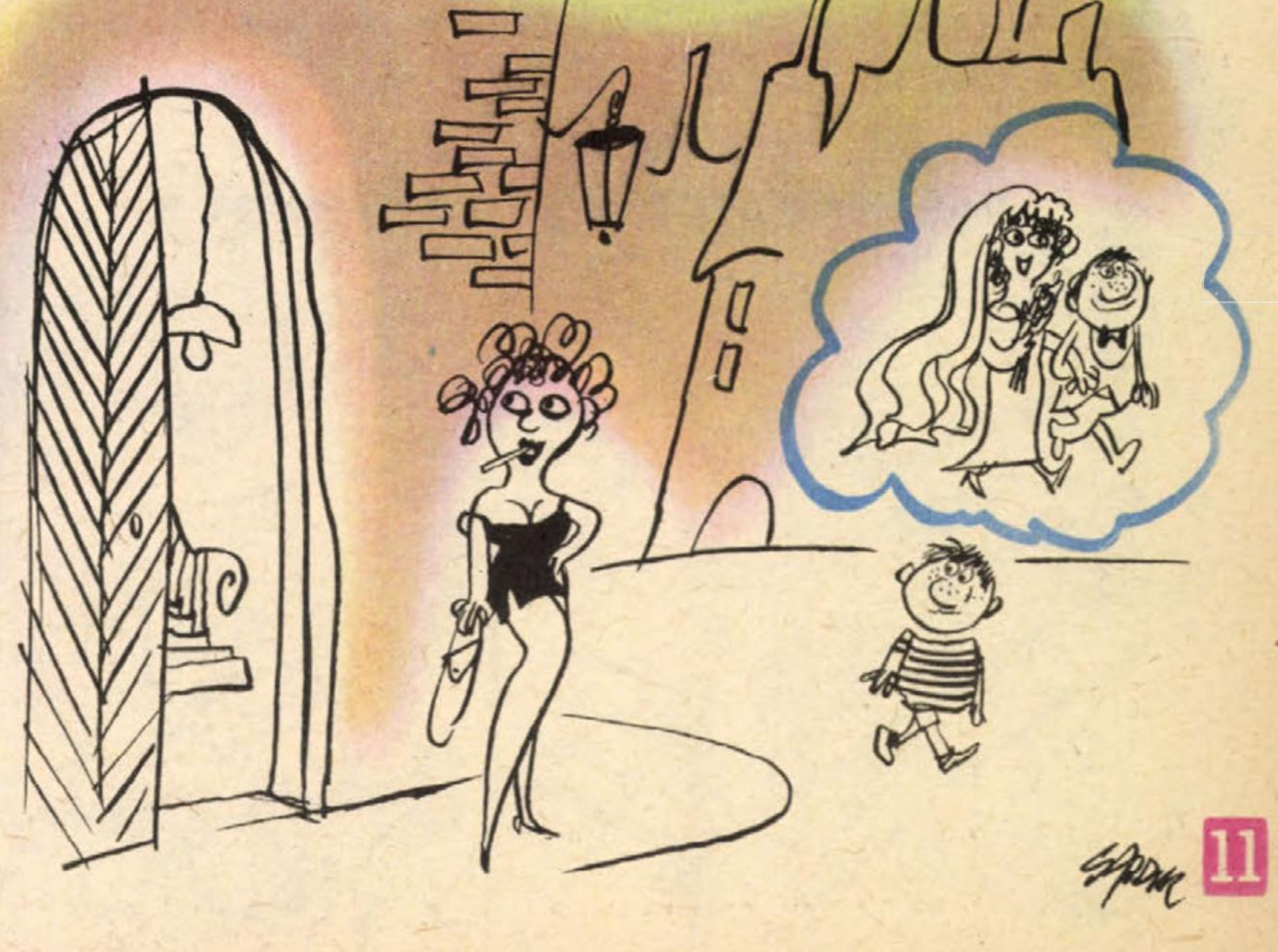

import humor

(RAJZOK A BERLINI EULENSPIEGELBŐL)

KABALÁS URVEZETŐ

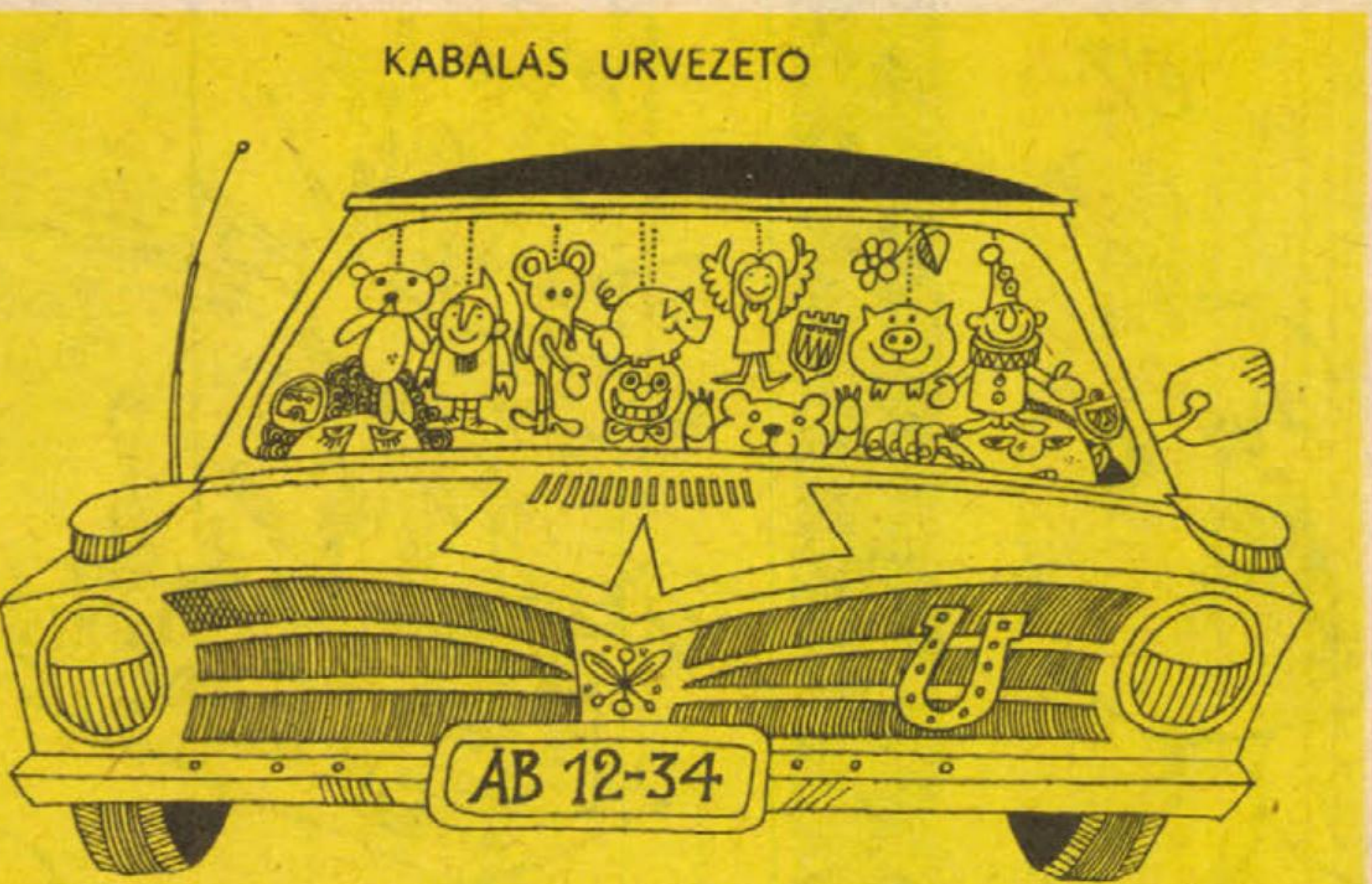

ELŐZÉKENY LÓ

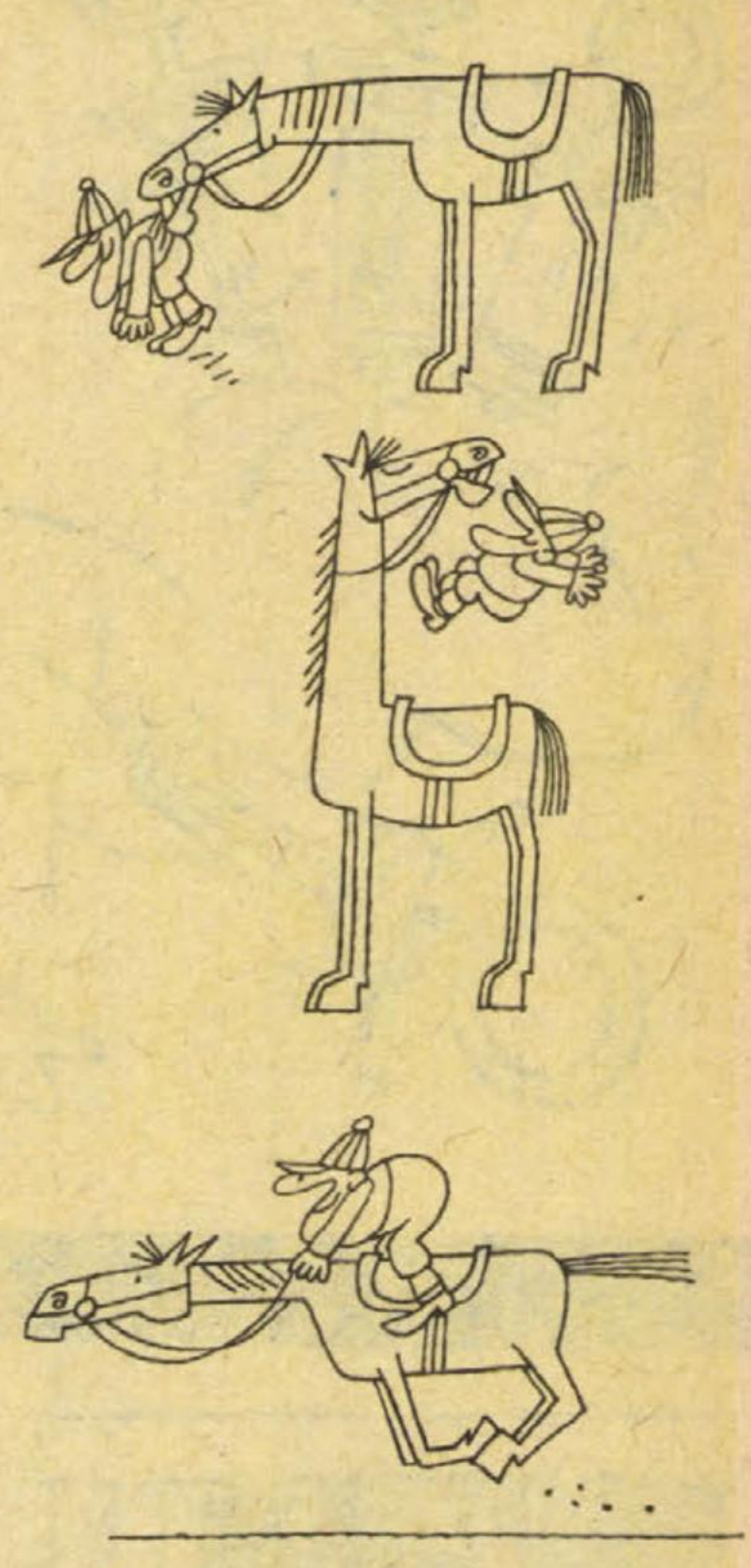

PECHES EMBER

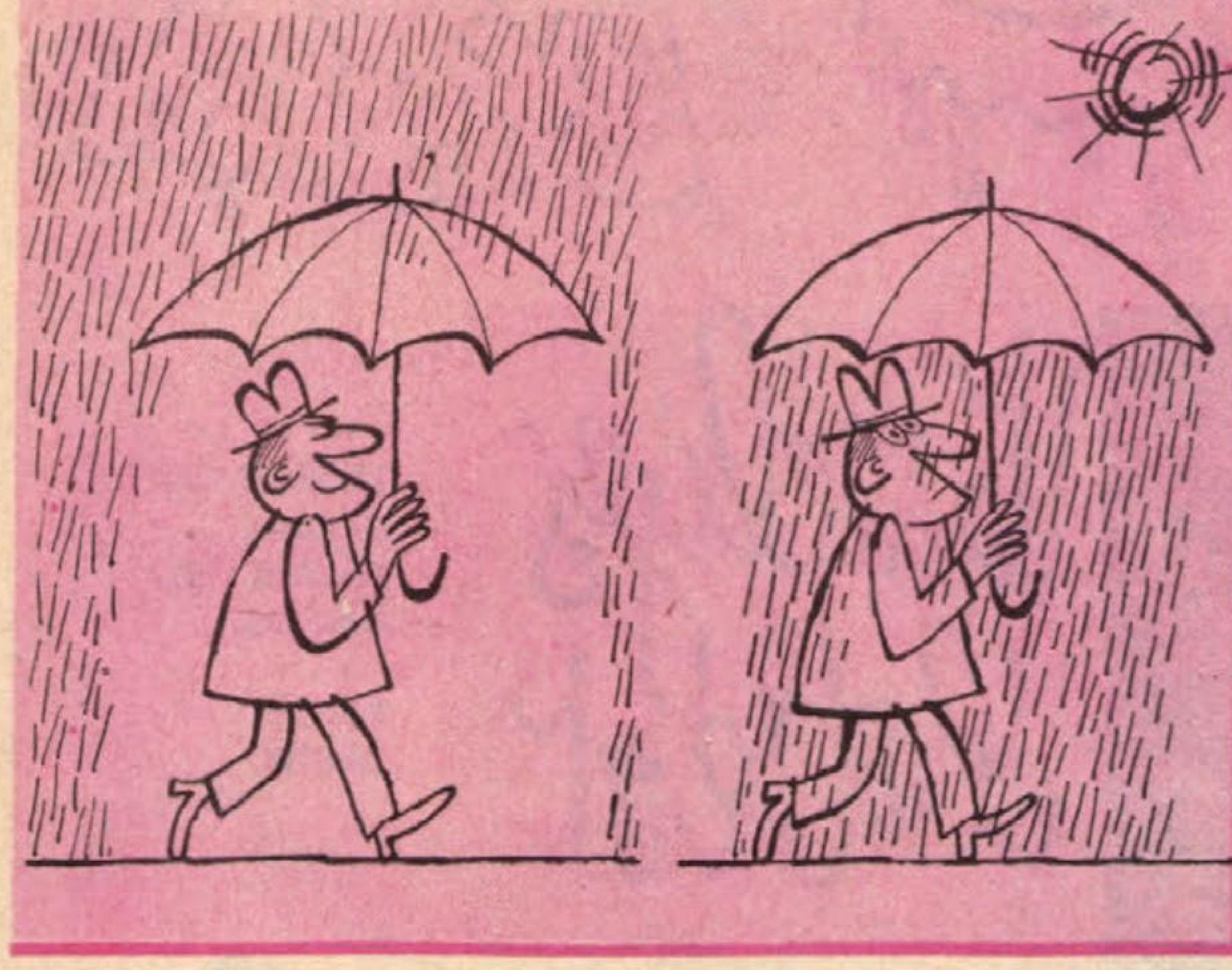

KÉNYES FOCISTÁK

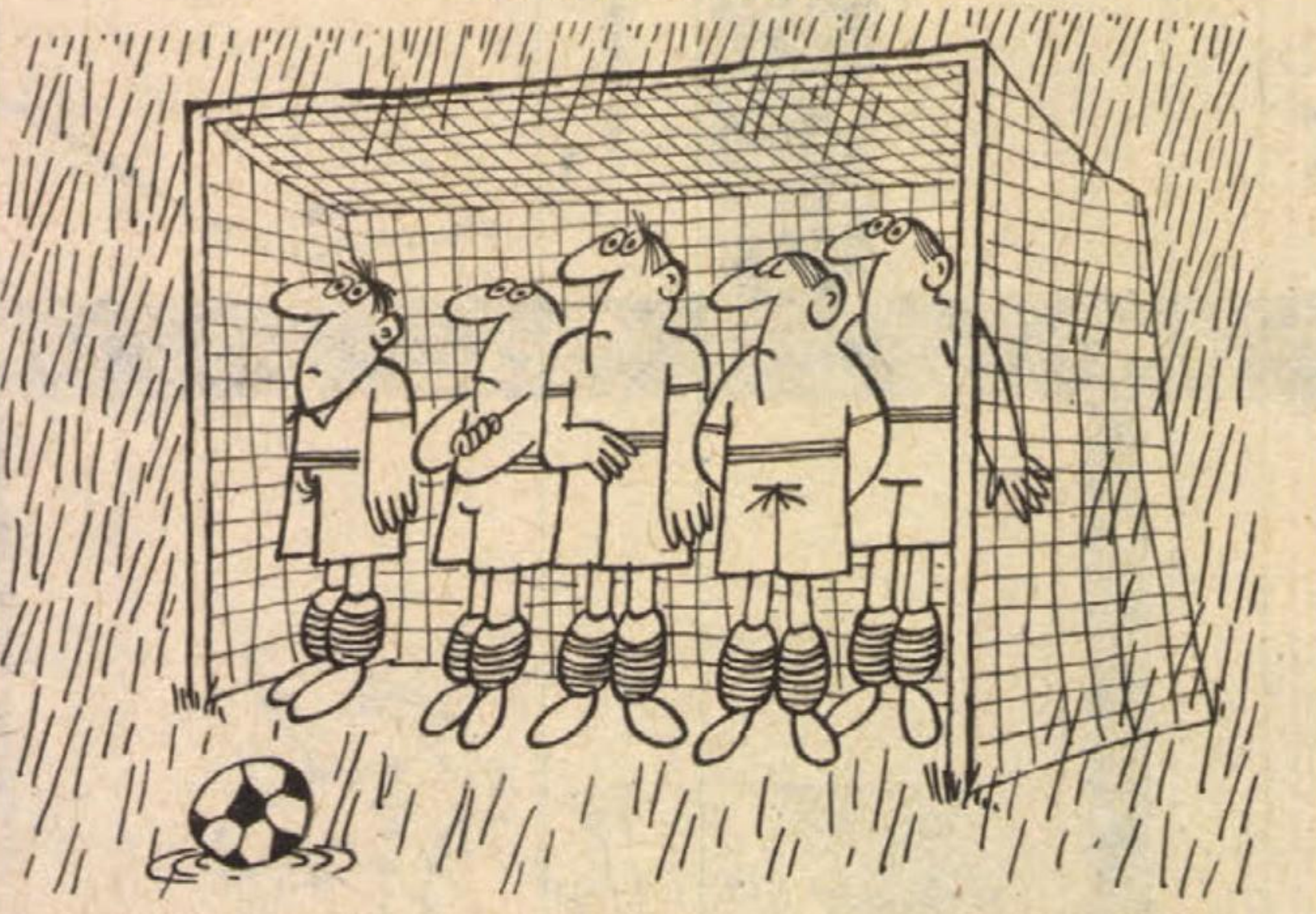

(Wolfgang Schubert és Louis Raumwolf rajzai)

Szeretem Piroskát és úgy érzem, én sem vagyok teljesen közömbös a számára. Ennek több ízben adta tanújelét a fél év alatt, amióta együtt járunk. Két alkalommal majdnem megcsókoltam, de valaki mindig megzavart minket.

Piroska ilyenkor ijedten bontakozott ki a karomból és azt mondta:

— A szerelem a legszentebb magánügy. Megvetem azokat az embereket, akik mindenki szeme láttára leállnak csókolózni...

Azóta életemnek csak egy célja van: kettesben szeretnék maradni Piroskával. Nem hosszú időre, csak amíg lágyan átölelem nádszál derekát. Magamhoz szorítom, ő szemérmesen lehunyja a szemét és megadóan átadja magát a csókomnak. A szám lassan közeledik a szájához és...

Kimentünk a Szigetre. Lágyan átöleltem nádszál derekát, de jött egy IBUSZ-csoport, egy úttörőzenekar, és hetvenöt szerelmespár...

A Gellérthegy oldalán éjjel háromkor kísérleteztem. Két URH-járőr között túljutottam a nádszál derék átölelésen, magamhoz húztam, ő a kötelező vonakodás után lassan engedett...

— Ne... jár erre valaki — mondta, de nem Piroska, hanem egy másik nő, a galagonyabokorból, amely nemcsak azért reszketett, mert madárka szállott rá.

A Mátra északi lejtőjének erdejében már ott tartottunk, hogy Piroska lassan leengedte a szempilláit, és a szám közeledett a...

— Hé! Ugorjanak félre, ha kedves az életük! — kiabált valaki és egy fatörzs pontosan mellettünk lezuhant a földre. Kísérleteztem a gemenci rezervátumban is, de a döntő pillanatban megint jöttek. Két segédoperatőr és egy asszisztens, akik rettenetesen dühösek voltak, mert hetek óta lesik egy nádivöcsök-pár nászát és a hím már éppen a párjához közeledett, amikor megzavartuk őket...

Egy okos barátom, akinek elpanaszoltam sanyarú sorsomat, azt tanácsolta, hogy manapság kettesben maradni csak moziban lehet, de sajnos, erre mások is rájöttek és Piroskát zavarta a nagy cuppogás.

Olvastam az újságban, hogy egyes építkezéseken napokig nem lehet látni egy lelket sem. Nosza, több építkezést végigjártam. Valóban nem dolgozott ott senki, az egyik helyen már éppen közeledett a szám Piroska szájához, amikor valaki ránk szólt:

— Bocsánat, ez itt az én lakásom lesz, tessék talán a másik téglakupachoz fáradni, annak a tulajdonosa éppen egy éve meghalt...

Úttalan utakra vittem Piroskát. Az egyik ilyen úttalan úton már csak egy centiméter választott el a szájától, amikor valaki a vállamra tette a kezét:

— Bocsánat, statisztikai felmérők vagyunk, az érdekelne, hogy hetenként hányszor, miért, honnan, hová és minek járnak úttalan utakon, valamint egyetértenek-e a villamosok megszüntetésével a Rákóczi úton?

Már nem láttam, nem hallottam, és éjjel a szobámban — ahol négyen aludtunk — csak az járt a fejemben, hogy kettesben kell maradnom Piroskával, legalább két percre, mielőtt elmúlik az életünk. És éreztem, hogy Piroska is ezért forog álmatlanul az ágyában, melyet kénytelen megosztani a kisöccsével...

Nem csüggedtem. Elmentem a legvégső határig, de ott egy határőr figyelmeztetett:

— Tessék egy kicsit beljebb lépni, mert a kisasszony bal lába már külföldön van...

Piroska már a lakásunkra is feljött volna, de — sajnos — itt sem lehetünk kettesben, mert a szüleim váltóműszakban dolgoznak, egyikük mindig otthon van. Az albérlő szabadfoglalkozású, a nagybátyám éjjeliőr.

A fürdőszobába ezelőtt tíz évvel az unokahúgom kéredzkedett be egy fiúval, hogy két percre egyedül maradhassanak és most éppen a hatodik gyereket várják...

A múlt héten Piroska ikreket szült valakitől, de a kórházból azt üzente, hogy azért engem szeret és ezt be is bizonyítja, ha egyszer két percre kettesben maradhatunk..

Ősz Ferenc

SZTARKULTUSZ

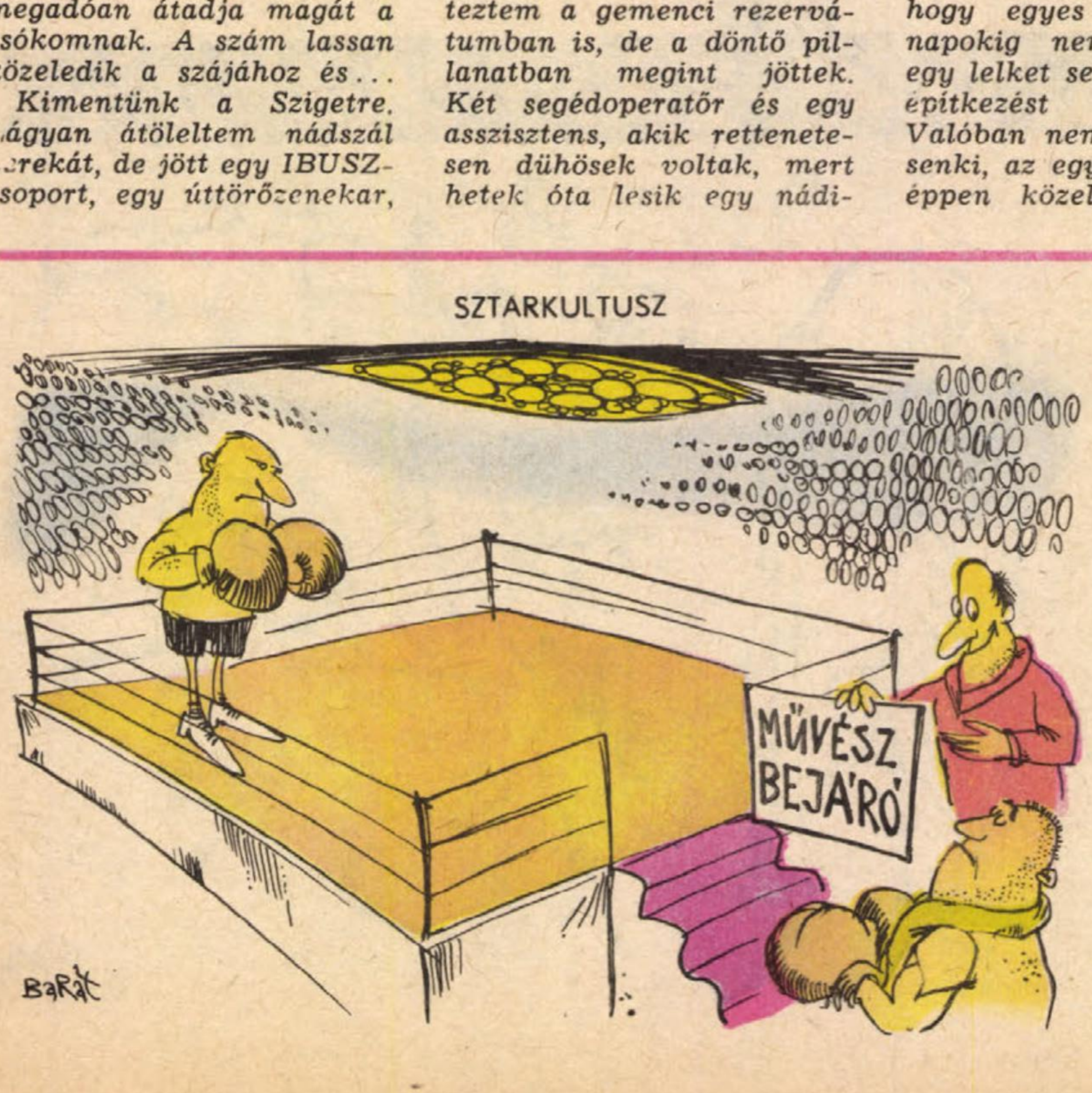

LOKALBAN

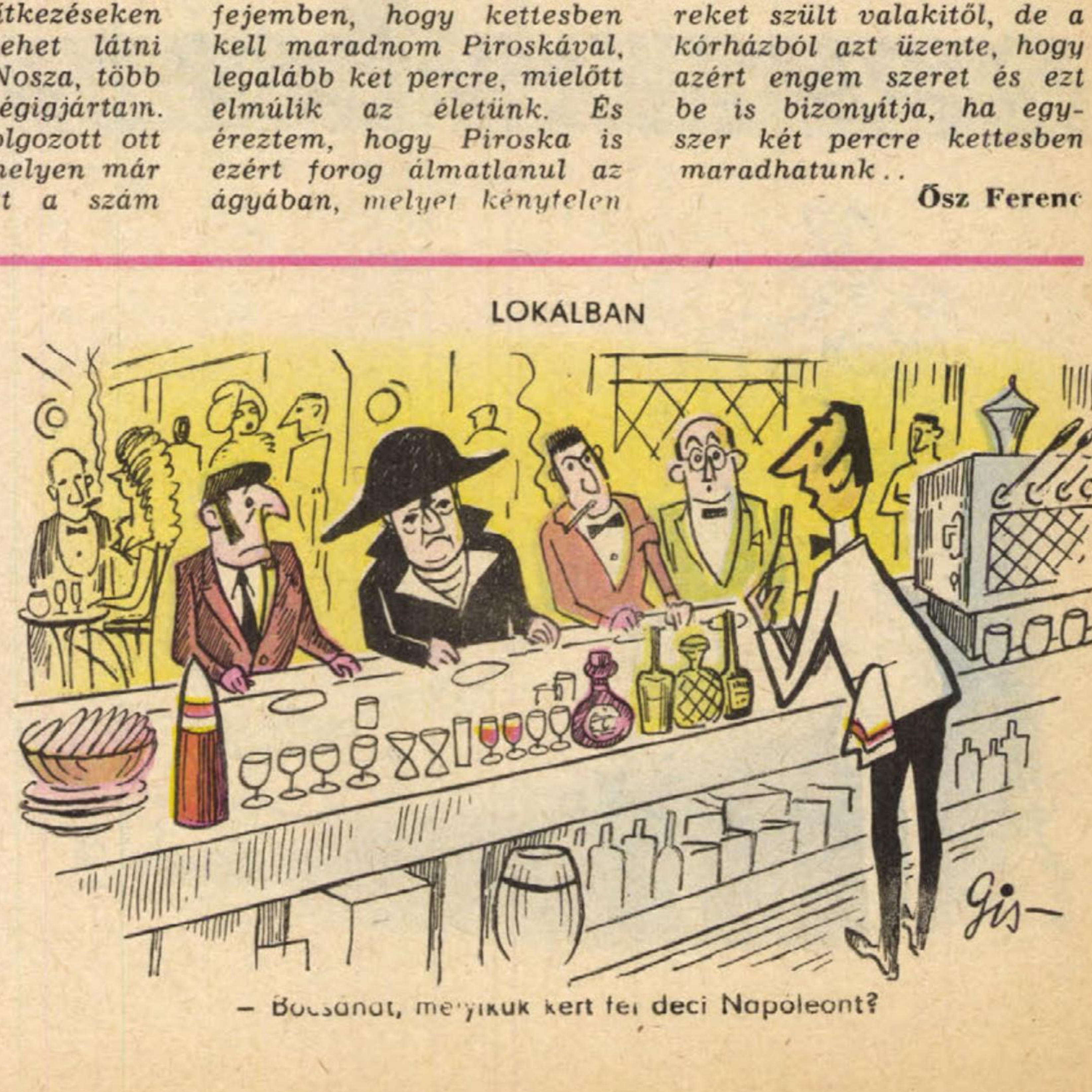

– Bocsánat, melyikük kért fél deci Napoleont?

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

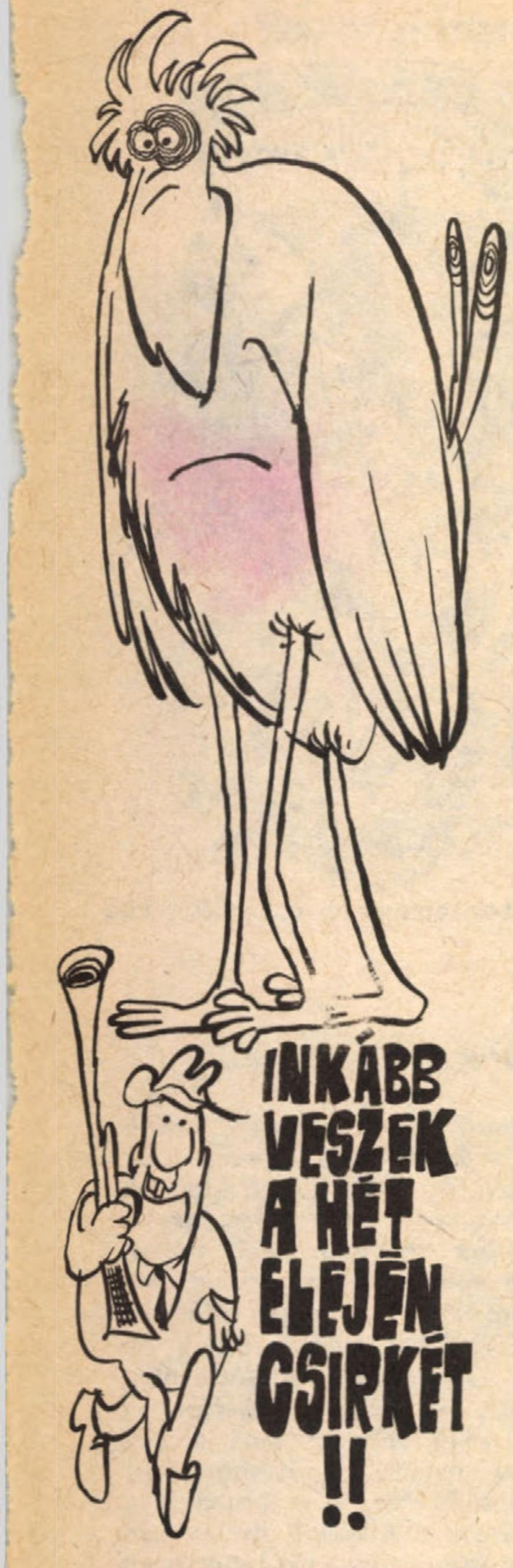
INKÁBB VESZEK A HÉT ELEJÉN CSIRKÉT!!

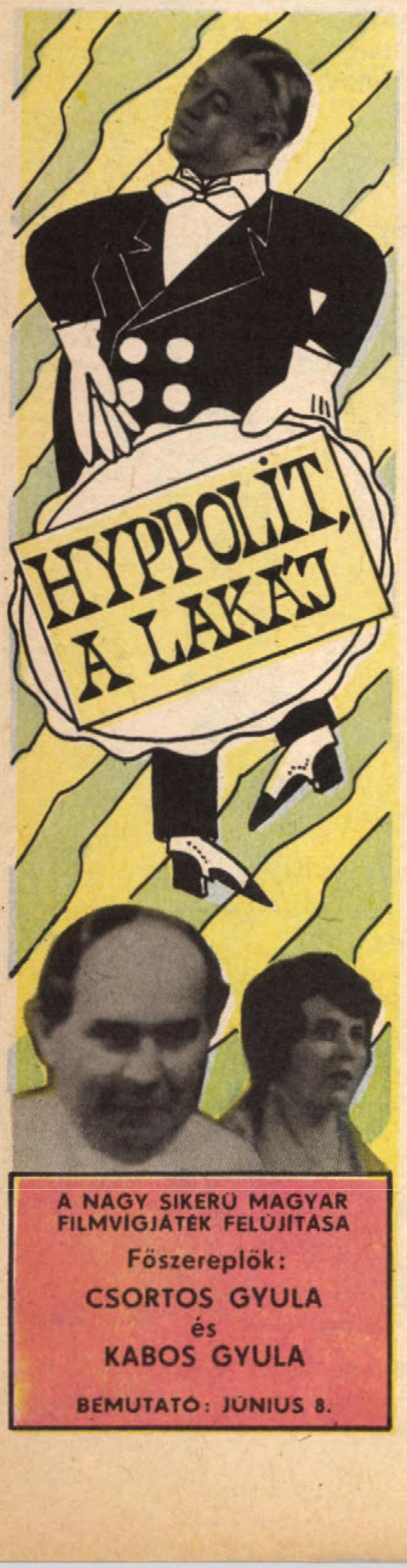

A NAGY SIKERŰ MAGYAR FILMVÍGJÁTÉK FELÚJÍTÁSA
Főszereplők:
CSORTOS GYULA
és
KABOS GYULA
BEMUTATÓ: JÚNIUS 8.

TÜCSÖK és BOGÁR

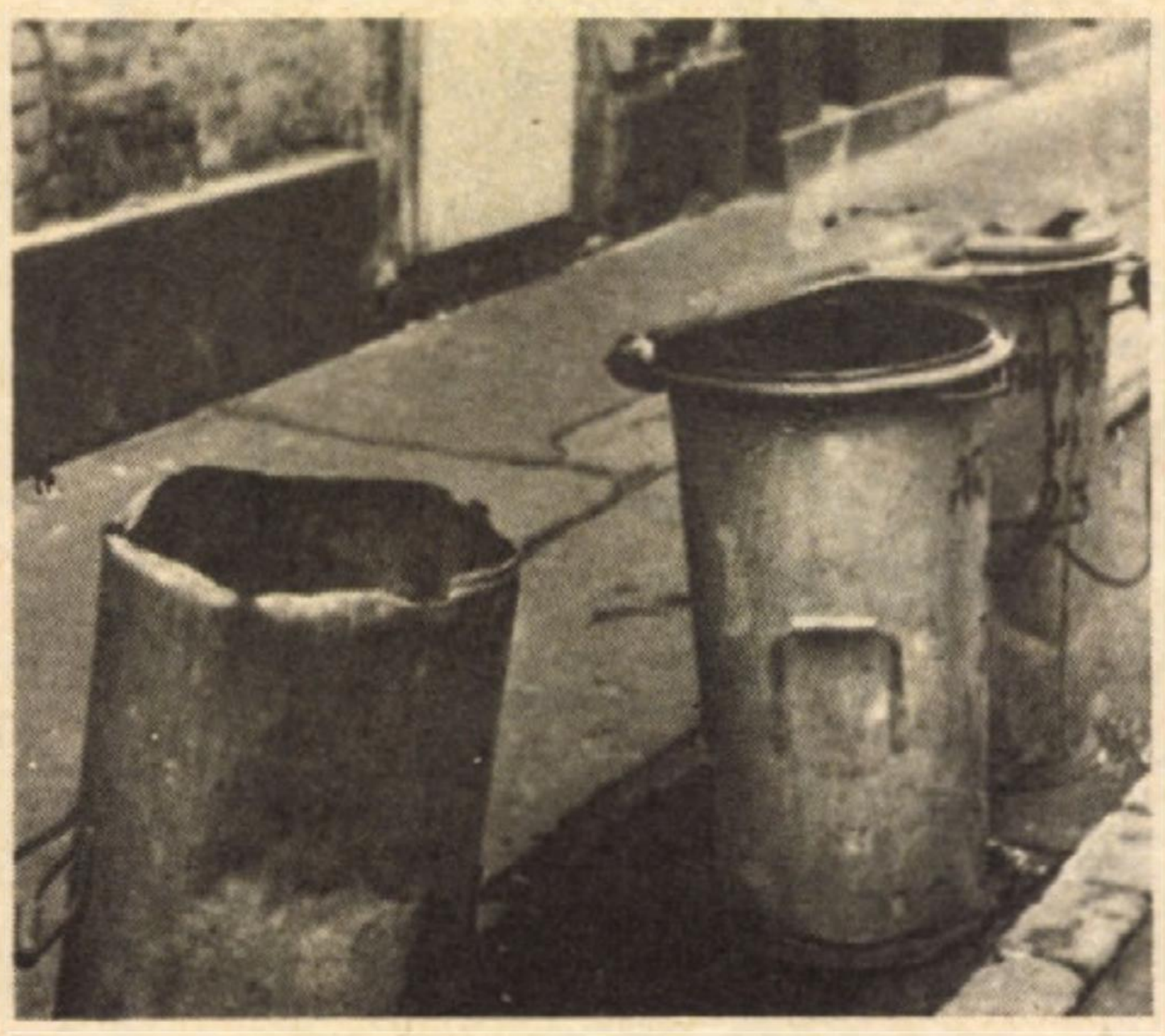

A győri Árpád úton, 300 méternyire a modern városközponttól, 1972 áldott tavaszán.

(Skulteti Péter felvétele)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

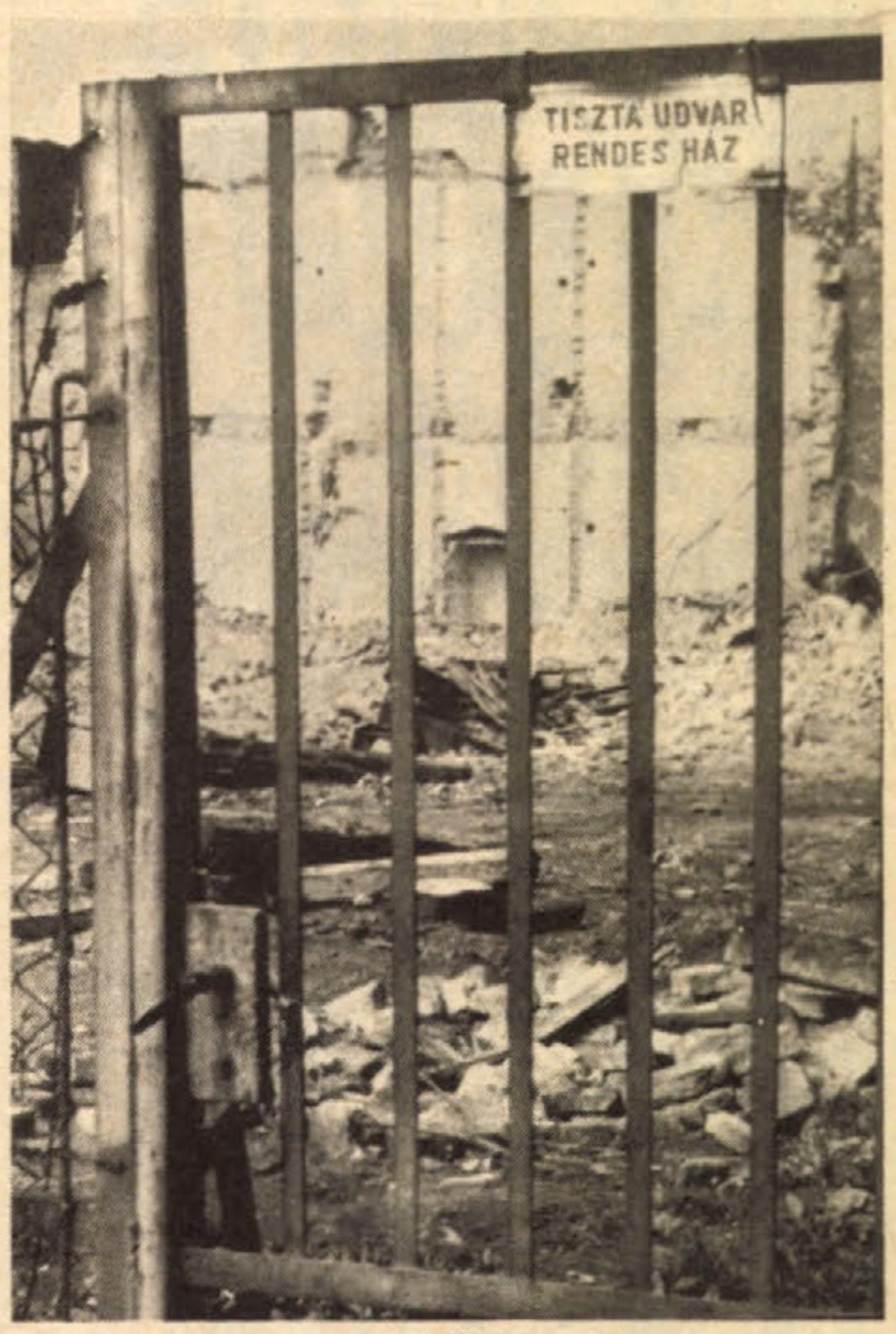

Ez?!

(Óbudán, a Folyamőr utcában fotózta Ughy István)

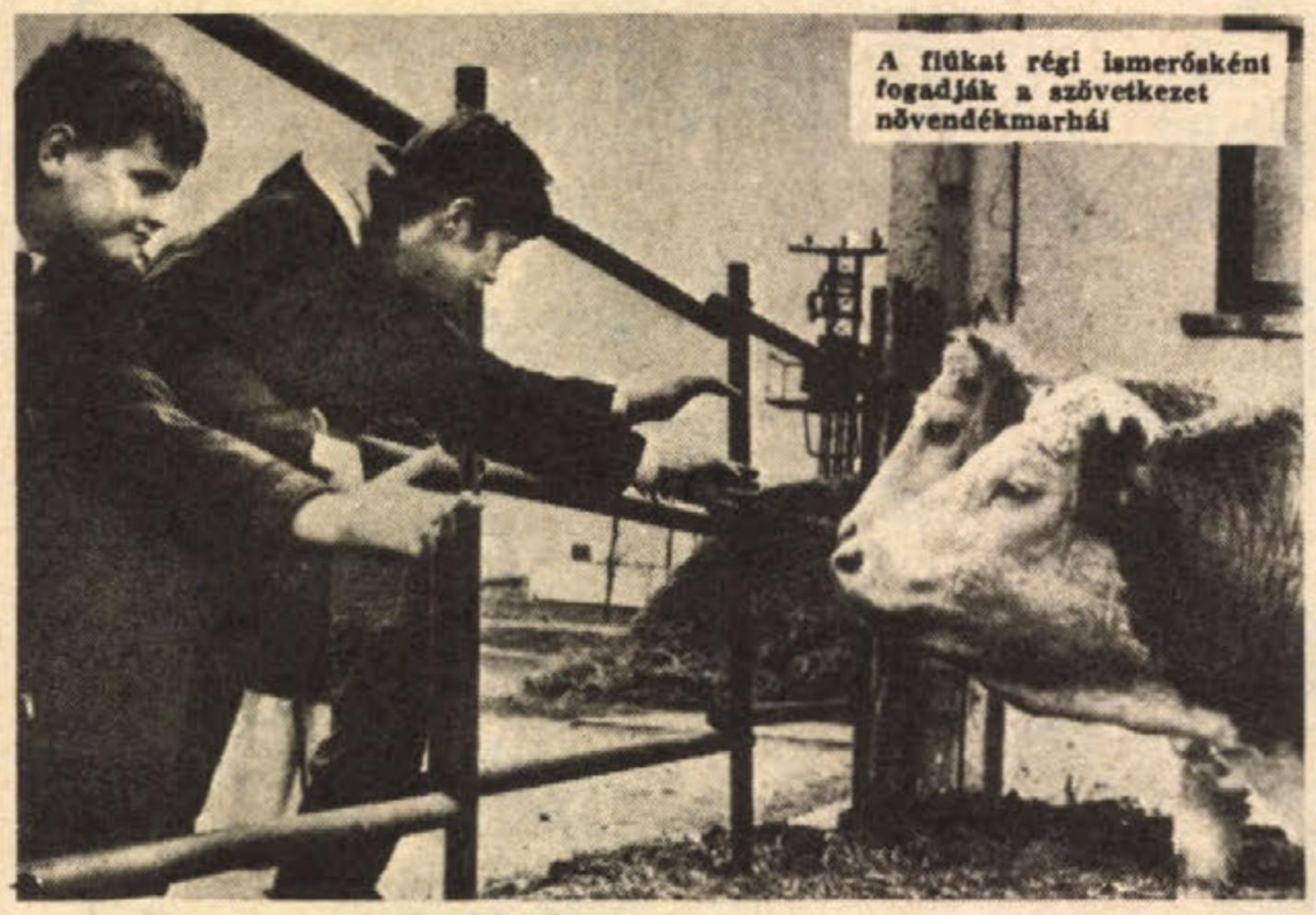
A fiúkat régi ismerősként fogadják a szövetkezet növendékmarhái

Buuu... micsoda tapintatlanság!

(A Pajtás c. lapban fedezte fel Dobai Sándor)

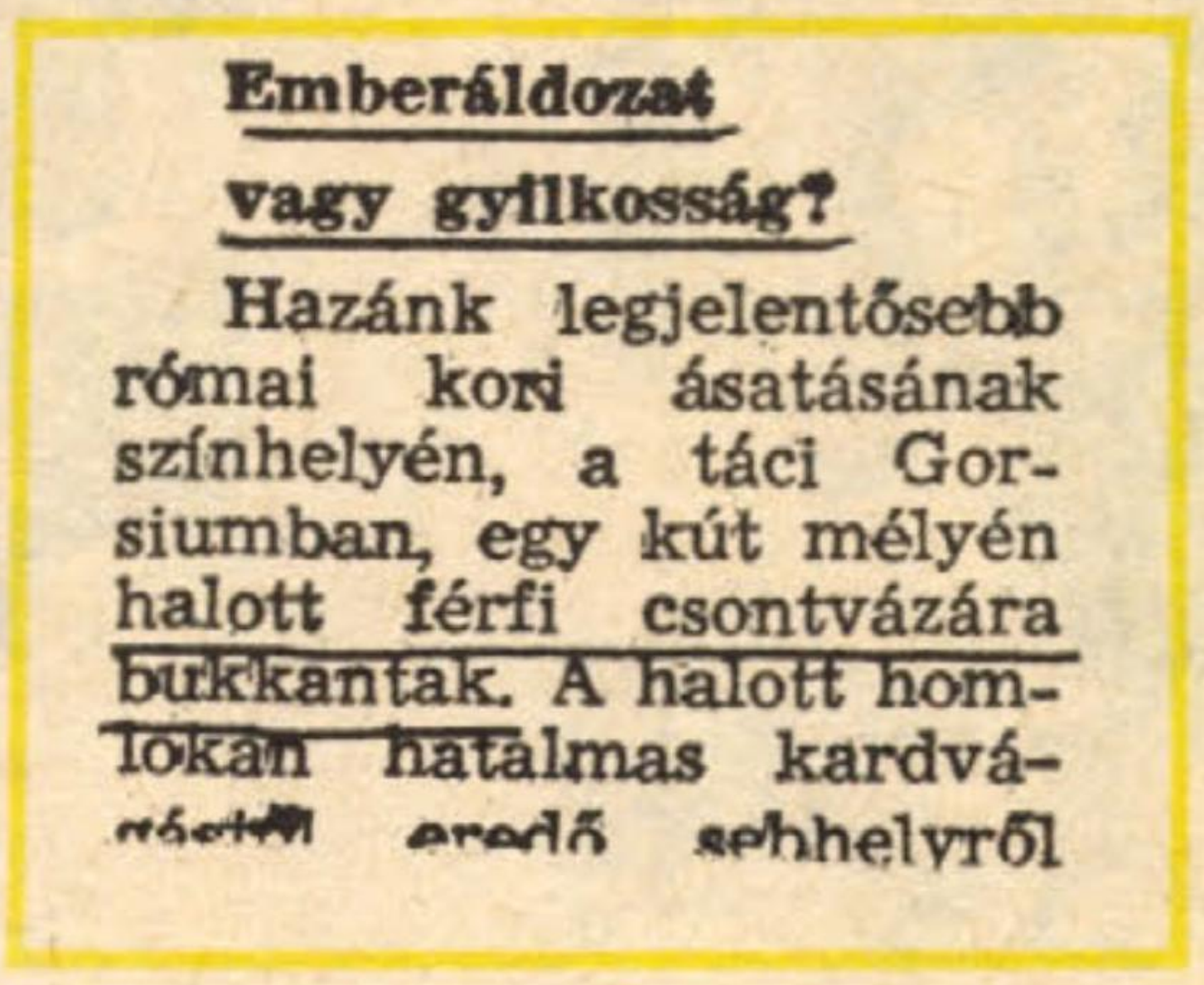

Emberáldozat vagy gyilkosság?

Hazánk legjelentősebb római kori ásatásának színhelyén, a táci Gorsiumban, egy kút mélyén halott férfi csontvázára bukkantak. A halott homlokán hatalmas kardvágástól eredő sebhelyről

Ennél már csak az lett volna izgalmasabb, ha a kút mélyén élő férfi csontvázára bukkannak.

(A Népszavában észlelte Czakó Tiborné)

MAGYAR CSATÁR

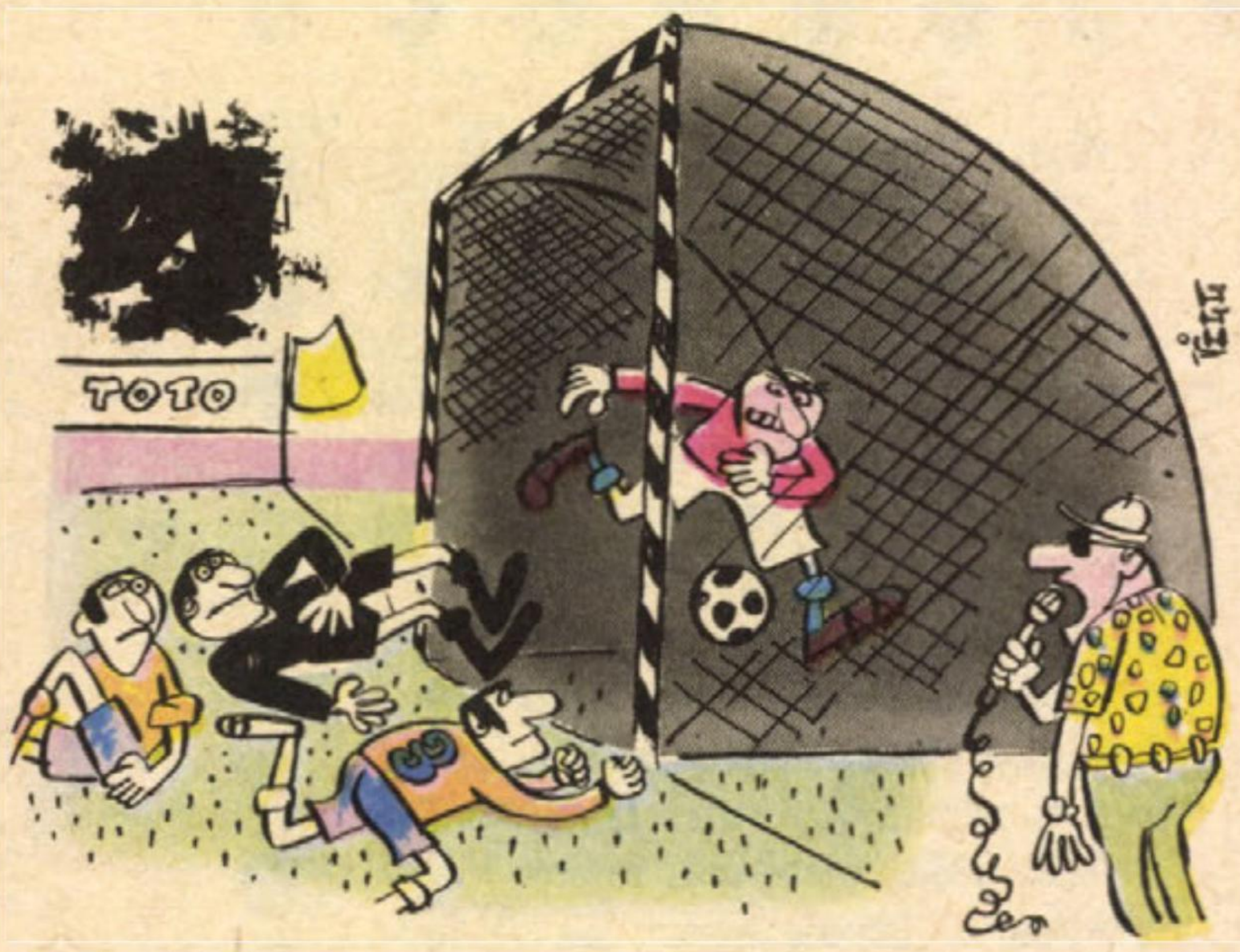

– Kedves hallgatóim, Ficzere végre lövésre szánta el magát!

NAGYVÁROS

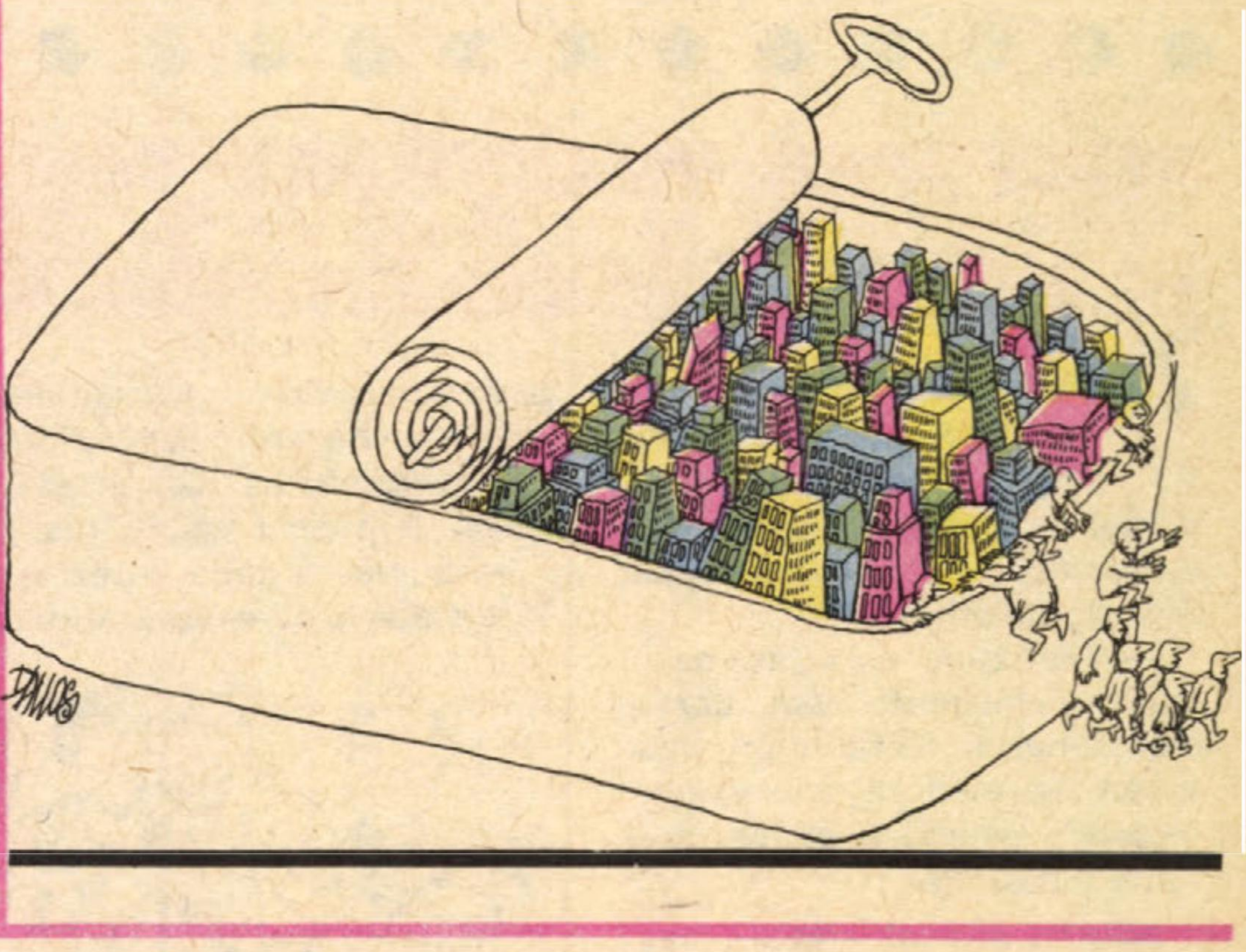

EGY JÖVENDŐ NEHÉZSÚLYÚ BAJNOK ELSŐ VERESÉGE

A kis John még nem érte el a nehézsúlyt (alig több, mint 6 kiló), de mivel még csak hathetes csecsemő, később elérheti. Édesapja, a 26 éves Richard Porter ugyanis elhatározta, hogy nehézsúlyú ökölvívó világbajnokot nevel belőle, s ennek a szándékának már a gyermek nevében is meg kell nyilvánulnia. Azt óhajtotta a nemes becsvágytól fűtött atya, hogy a gyermek neve a következő legyen: John Stephen Cassius Marcellus Muhammad Ali Clay Porter. Ebből nem nehéz kitalálni, hogy az ökölvívás Crosby-i rajongójának ki az eszményképe. Sajnos, Louis Rotherman atya, a Szent Vilmos templom lelkésze kihagyta a nevek közül Muhammadot és Alit, azzal az indokolással, hogy ezek mohamedán nevek, tehát keresztségben nem adhatók. Clay pedig vezetéknév. Így a szülőknek meg kellett elégedniök azzal, hogy a kicsi mindössze John Stephen Cassius Marcellus Porter lett. Az anya epésen meg is jegyezte:

— Miért nem Joe Fraziert választottuk? Azzal kevesebb bajunk lett volna!

(Aggódunk ezért a házasságért. Ilyen szakadék házastársak között!)

NONFIGURATIV HUMOR

Császár Tamás rajzai

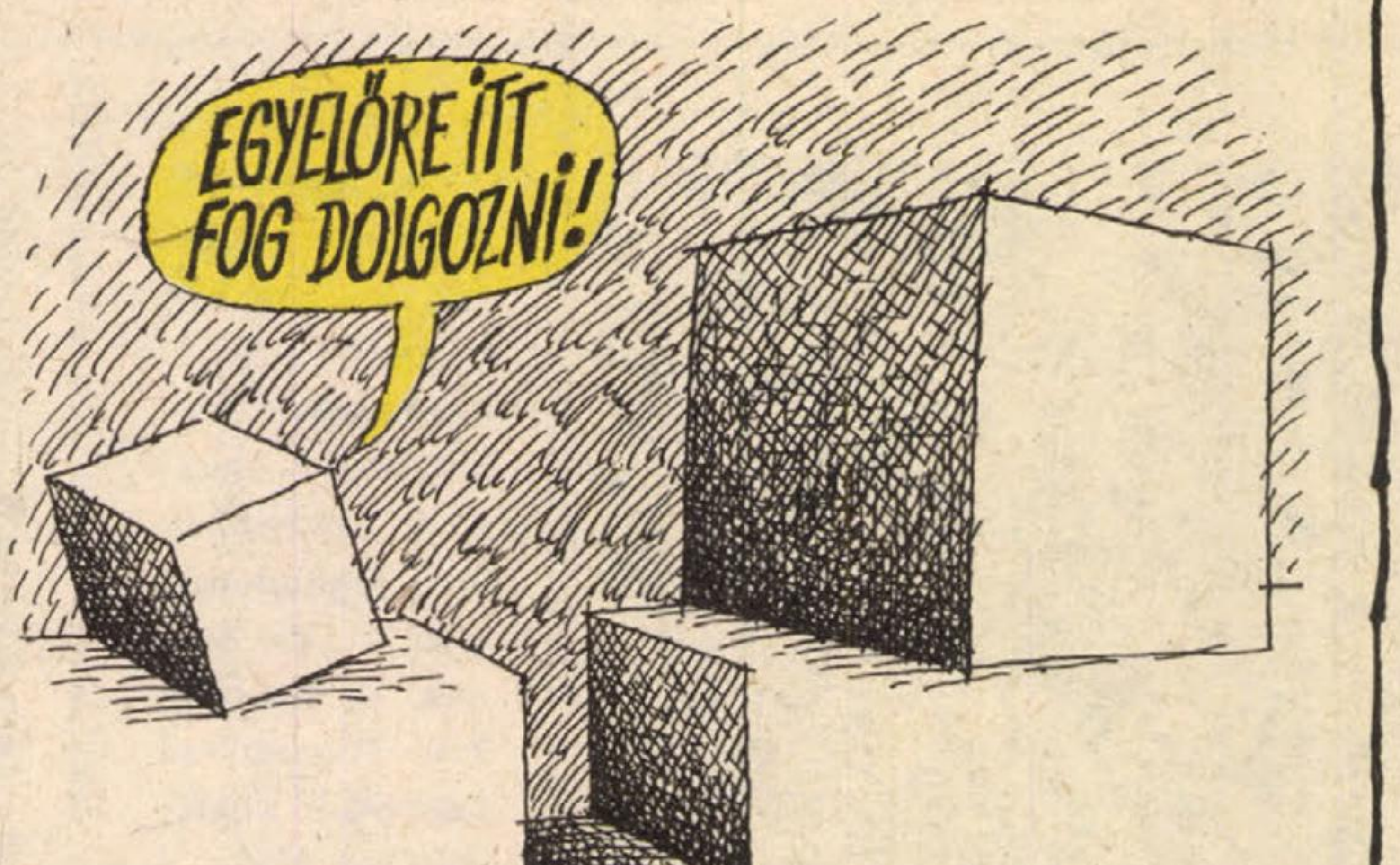
PÁLYAKEZDŐ

EGYELŐRE ITT FOG DOLGOZNI!

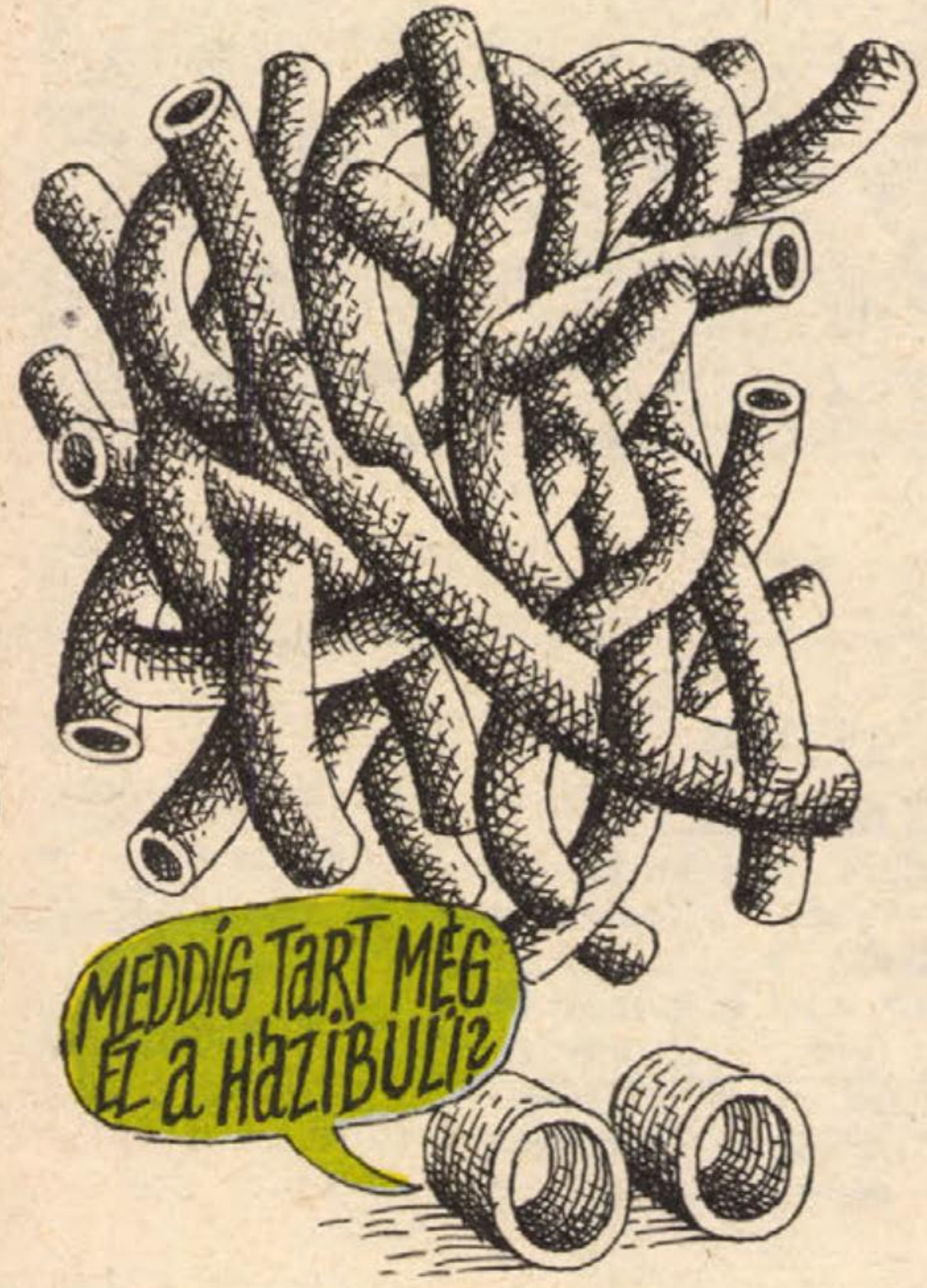
AGGODALOM

MEDDIG TART MÉG EL A HÁZIBULI?

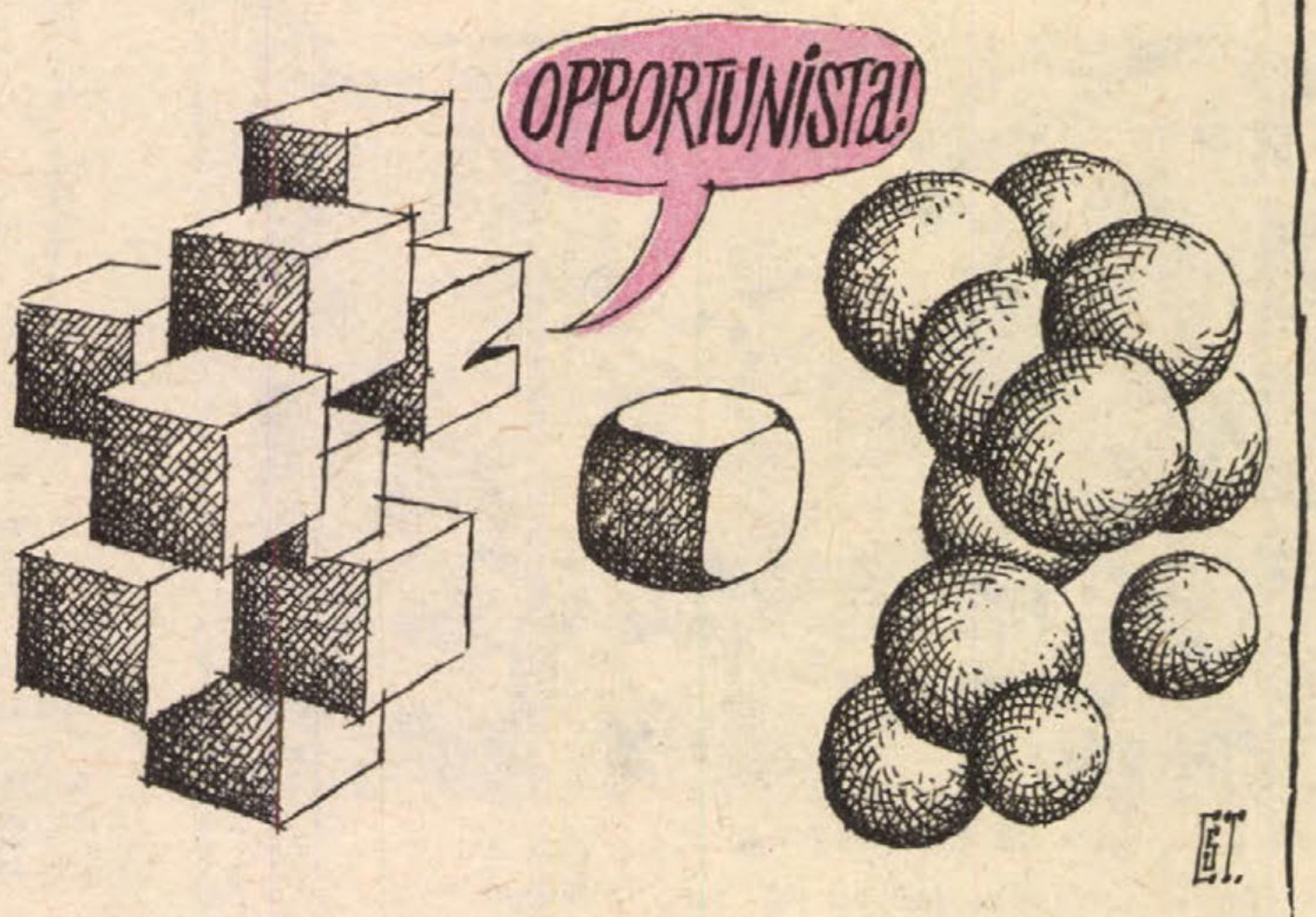
VÁD

OPPORTUNISTA!

MEGALKUVÁS

Ön négy dekával kevesebbet kapott, ugyanakkor tíz dekával többet számolt az eladó — figyelmeztettem egy embertársamat a vevőkkel zsúfolt üzletben.

— Törődjön a saját bajával! — mordult rám barátságtalanul a férfi, majd kedvesen az eladóra mosolygott: — Hogy szolgál a kedves családja egészsége?

Miután az árukiadóban megkapta a csomagját, mellé léptem és kíváncsian megkérdeztem:

— Bocsásson meg, kedves uram, de nem értem. Teljes bizonyossággal tapasztalhatta, hogy becsapták, és egyetlen szót sem szólt. Nem is reklamált.

— Nem hát! Könnyedén, elegánsan, szemrebbenés nélkül tudomásul veszem, hogy becsaptak. Amint látja, még mosolygok is hozzá. Ne haragudjék, hogy az előbb olyan ridegen válaszoltam önnek. Néhány esztendeje még én is a mennyezetre ugrottam mérgemben, ha csak egy dekával is becsaptak, ha csak húsz fillérrel is többet számoltak.

— S miért lett, elnézést a kifejezésért, ilyen megalkuvó?

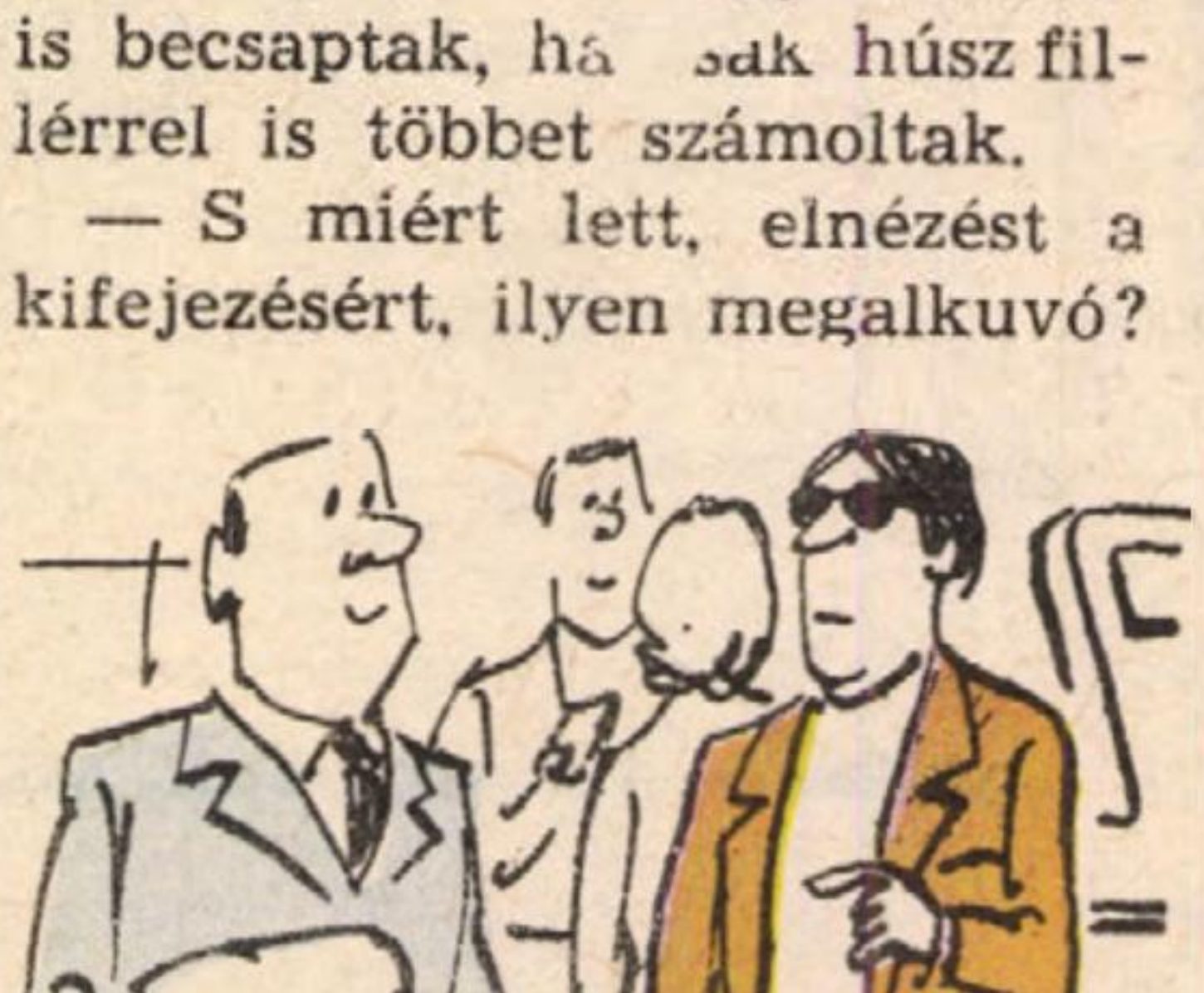

— Mert személyes sértésnek vették az észrevételeimet, a panaszaimat és felháborodtak.

— Az eladók?

— Dehogy. A többi vevő. Ahányszor csak szót emeltem, reklamáltam, a vevőtársak dühös kórusban azt kiáltották: „Miért tartja fel a dolgozot?!... Miért kötekedik?!... Így soha nem kerülök sorra!... Ha szórakozni akar, menjen a cirkuszba!... Más is akar vásárolni, nemcsak maga!...” A reklamáló vevő nem csak az eladónak ellenszenves, hanem a vevőknek is. Én, kedves uram, szeretem, ha szeretnek. Így aztán soha nem panaszkodom. Inkább fizetek! Sőt, elmondhatom, hogy szívesen járok ebbe az üzletbe. Itt nem kell sokat ácsorogni a pult előtt. Gyorsan, ügyesen, rutinosan, egy-kettőre becsapnak, aztán máris mehetek haza meleg kis otthonomba, családom ölelő karjaiba. Egyébként nagyon örültem — biccentett felém, aztán elsietett az üzletből. Rövidesen én is sorra kerültem.

— Kérem, tessék megnézni! hogy mit mutat a mérleg? Milyen jogon számol ön enynyit?! — akartam mondani felháborodottan az eladónak, de a jó ég tudja, miért, a mondat valahogy így sikerült:

— Köszönöm a remek, pontos kiszolgálást és kézcsókom a kedves feleségének...!

Galambos Szilveszter

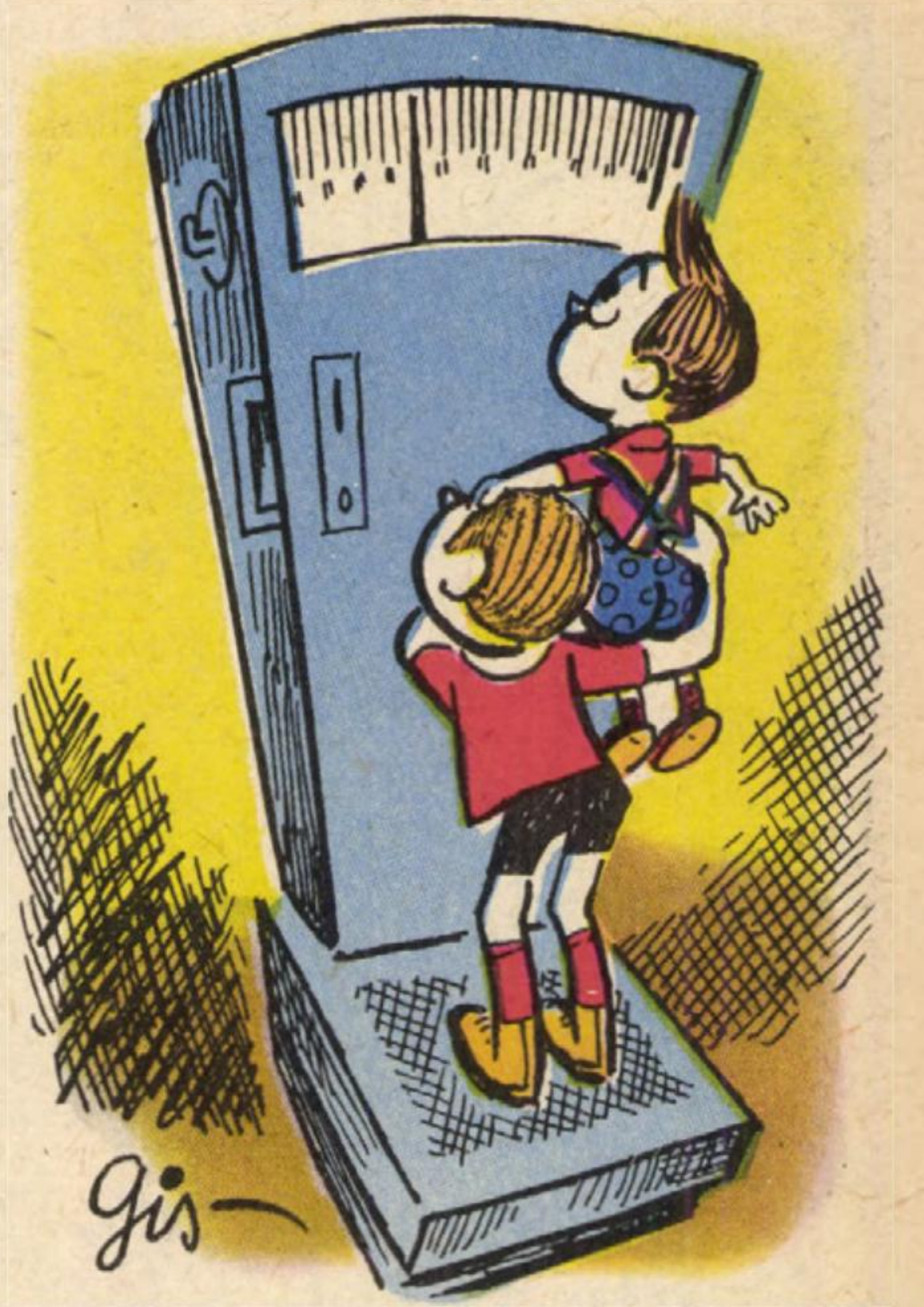
PEDÁNS GYEREK

— Pontosan olvasd le, öcsi, hány kiló vagyok...

BIZTOS FOGYÓKÚRA

Az angol Egészségügyi Nevelő Tanács érdekes megállapításokat tett kövér férjekkel kapcsolatban és hasznos tanácsokat adott nekik. A tanácsok lényege: aki fogyni akar, ne vegye rossznéven, ha felesége igyekszik őt megakadályozni a túltáplálkozásban. Tehát ne tekintse feleségét házsártosnak, amikor az — férje érdekében — óvja őt a túltáplálkozástól, a sok italtól, a második, sőt harmadik adagtól, a fölösleges édességektől, s más ínyencfalatoktól. Ne vegye el a felesége kedvét és bátorságát attól, hogy vigyázzon rá.

Ilyen módon megszabadulhat fölösleges kilóitól. (Esetleg egy „házsártos” feleségtől is, ha megunja az „éheztetés”-t...)

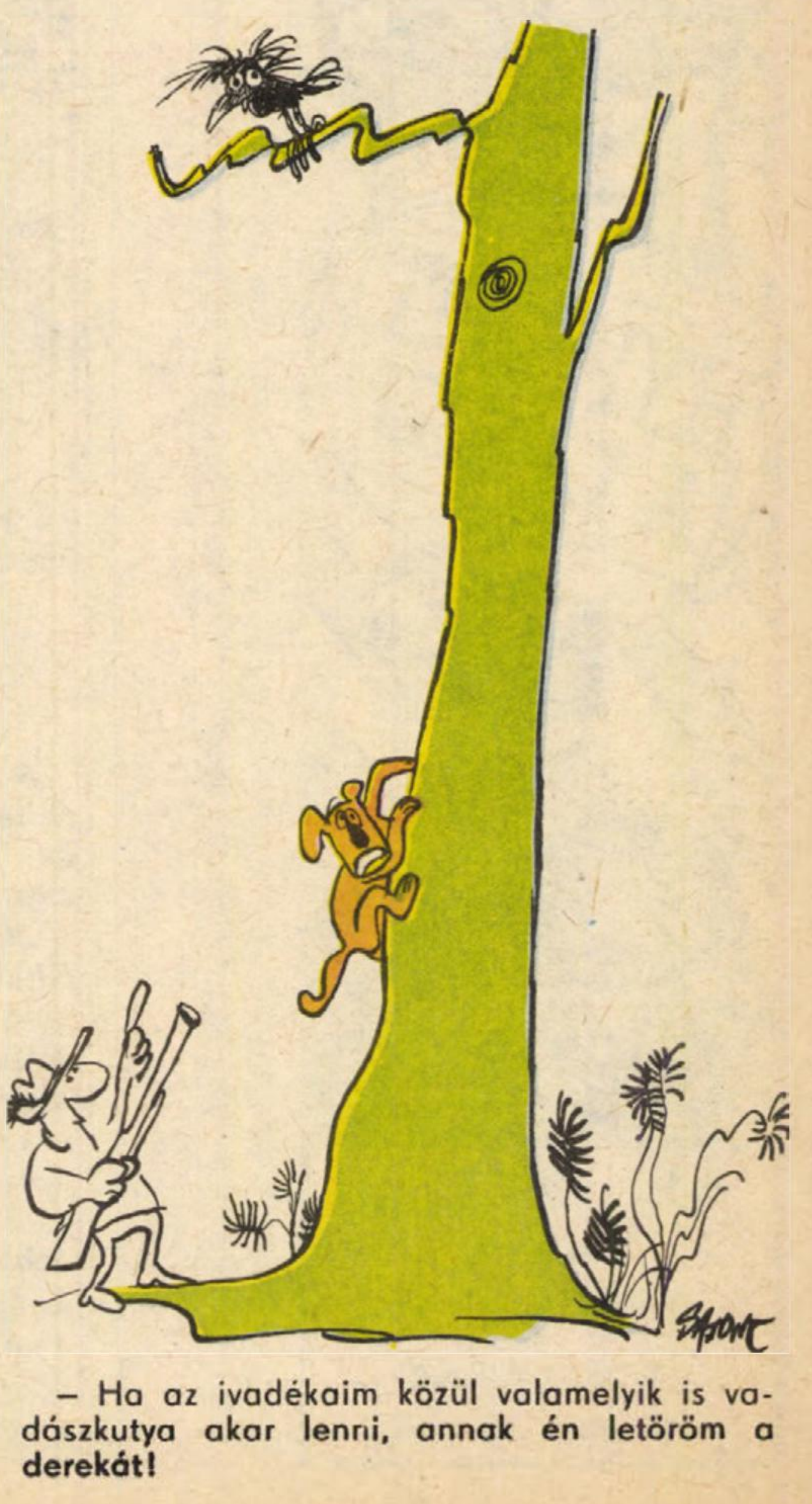
NEHÉZ PÁLYA

— Ha az ivadékaim közül valamelyik is vadászkutya akar lenni, annak én letöröm a derekát!

PESTI FILM

Fülöp György rajzai

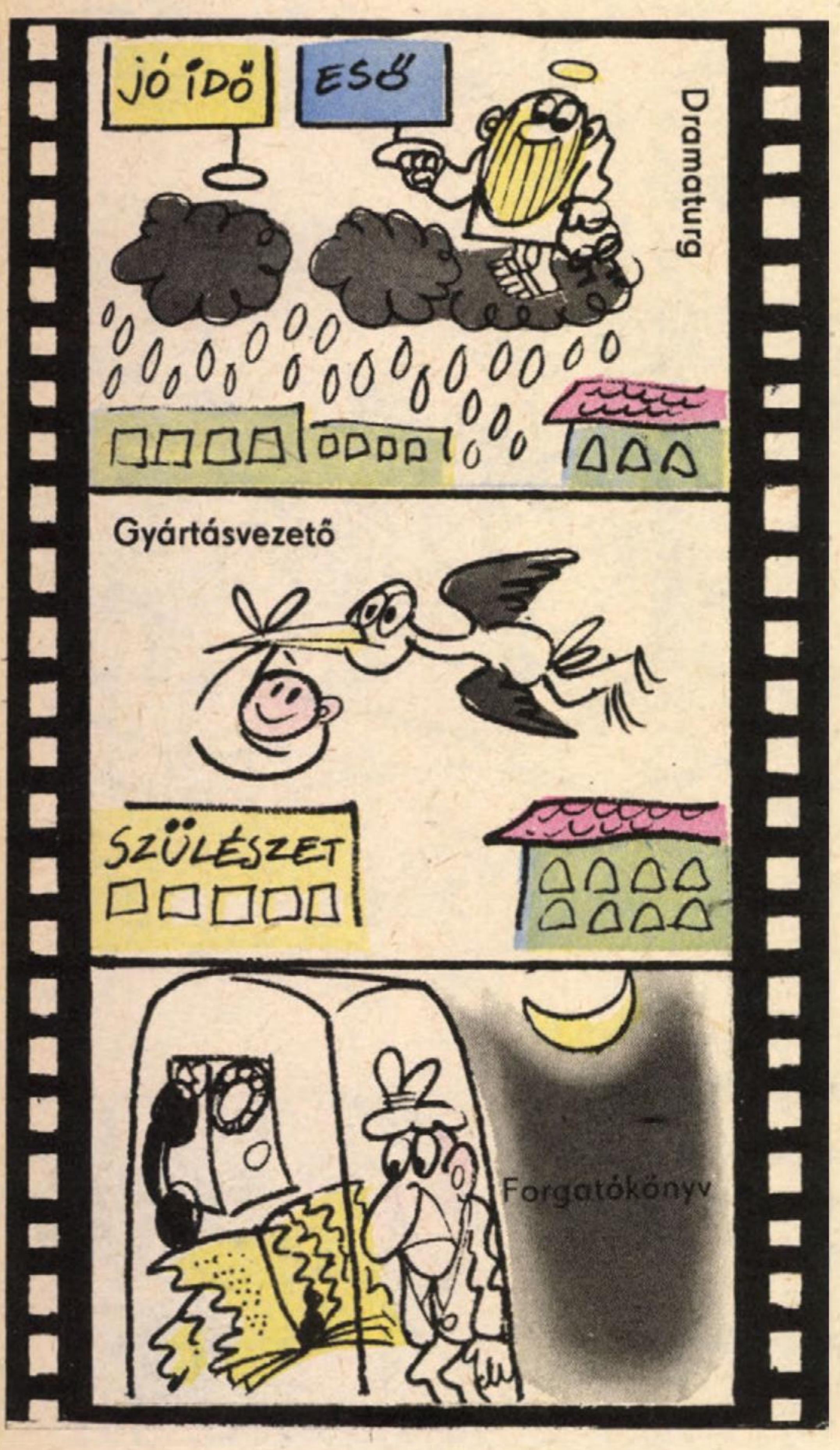

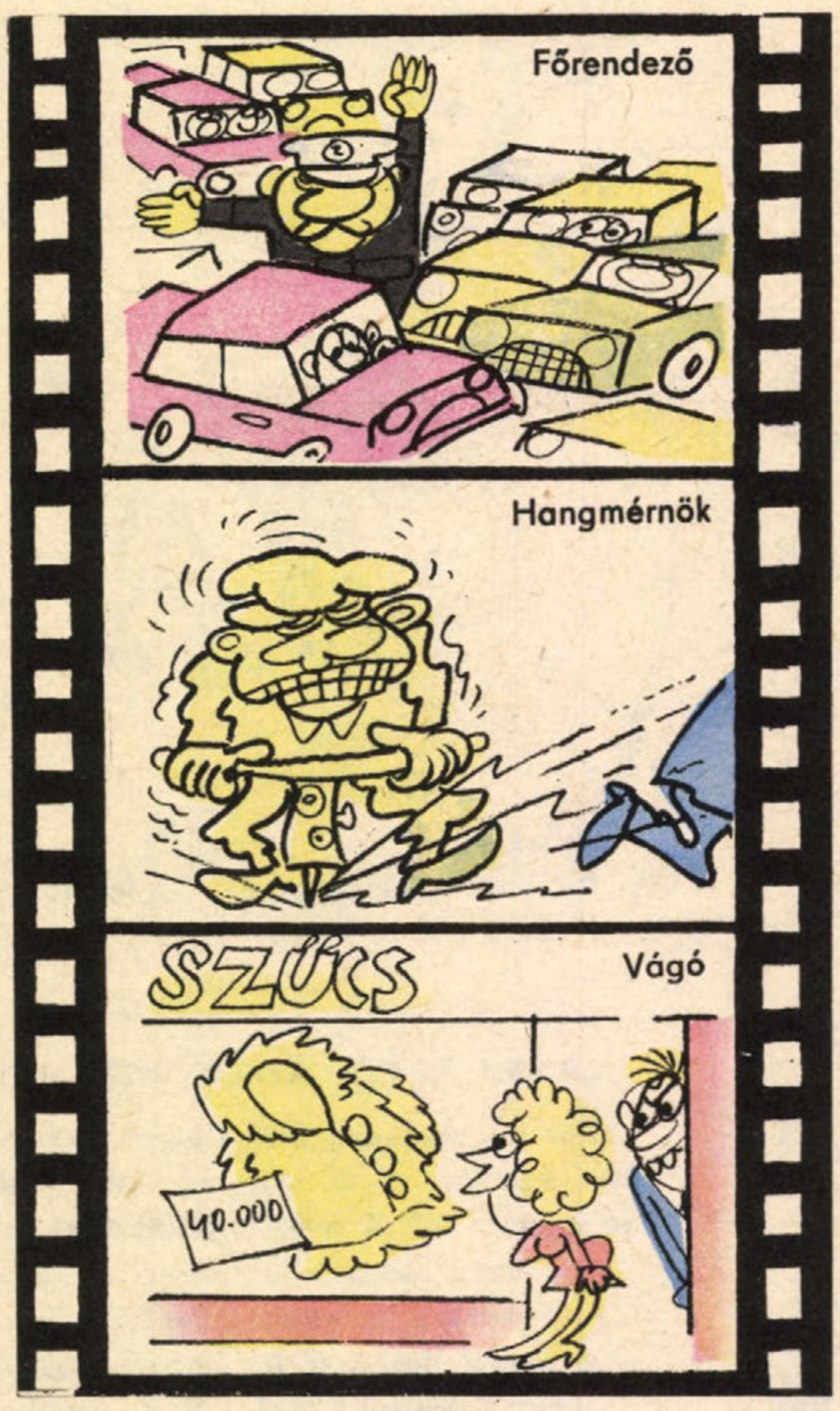

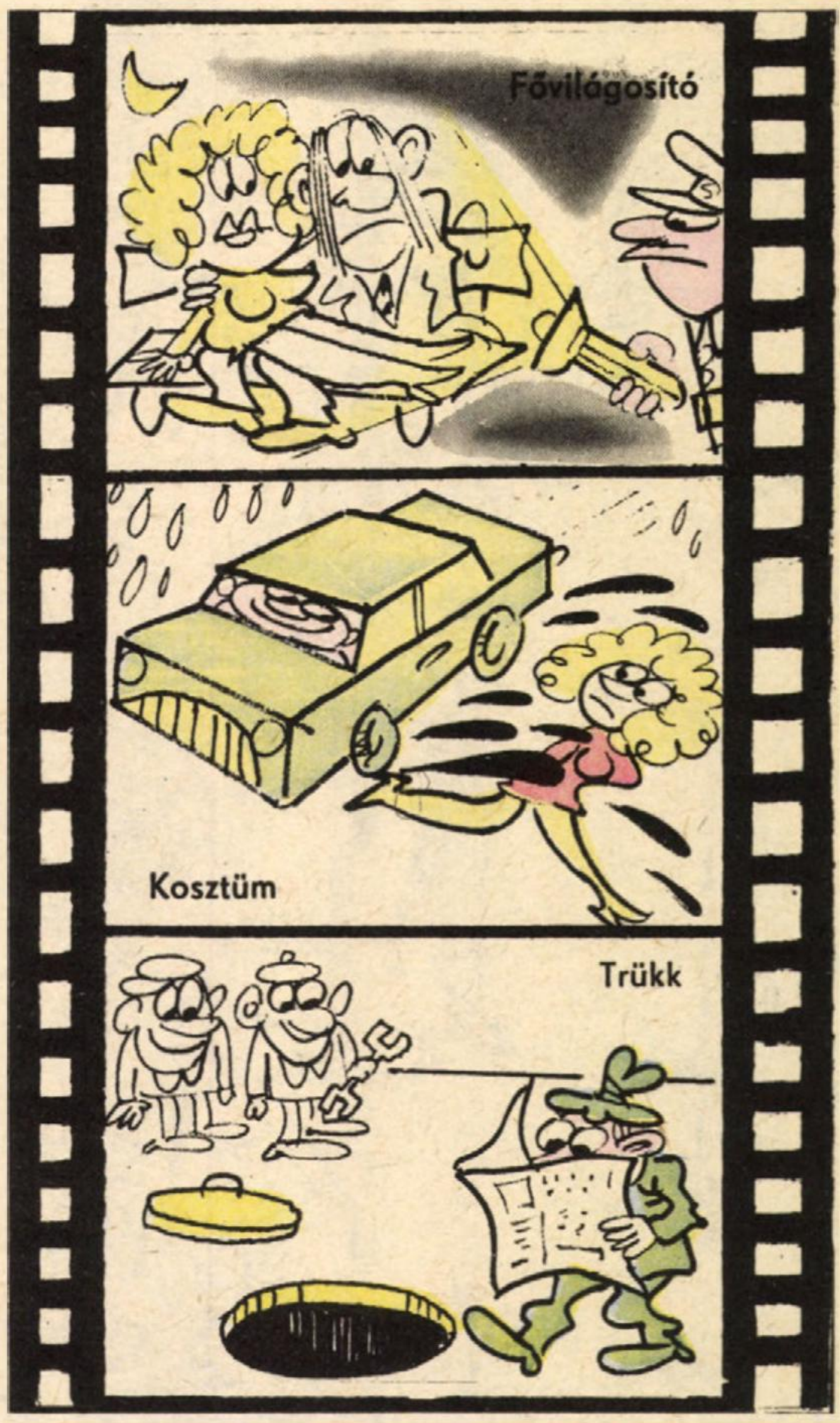

RÉBUSZ

230. rejtvényünk megfejtése:

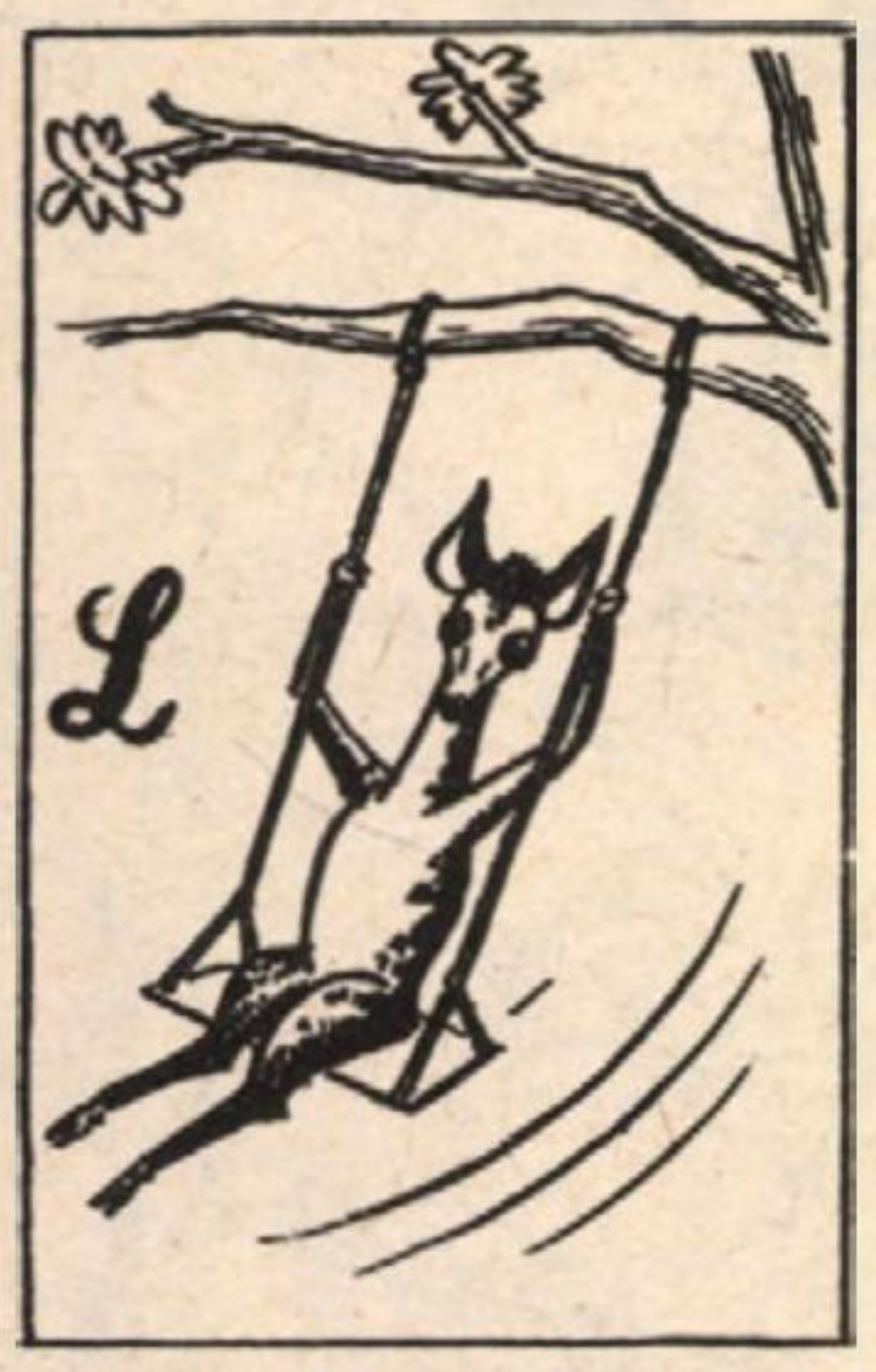

Ellengőz

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kassai József, Székesfehérvár, Kadocsa u. 84.

Rédey Dezső, Bp. XI., Szabados u. 92.

Ullrich Vilma, Örkény, Dózsa u. 7.

232. REJTVÉNYÜNK

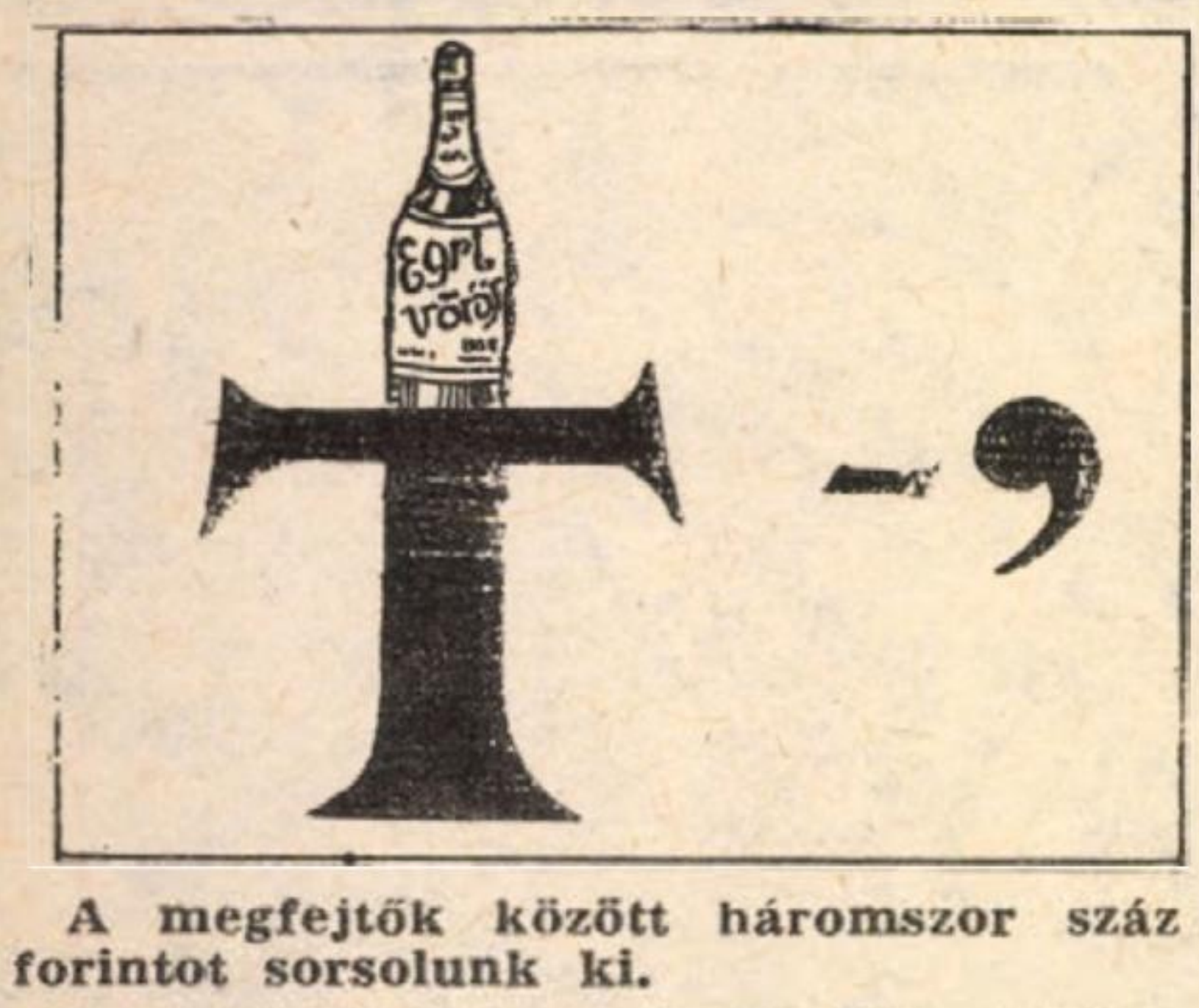

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 12-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Melyik a három közül?

Új játékot hirdetünk meg, amelynek, bevalljuk, a tévé volt az ihletője. Minden, alább közölt szó három meghatározását közöljük, megtalálandó közöttük az egyetlen helyes. A megfejtéseket küldjék be nyugodtan a tévé címére.

Dubarry. 1. Ária a Millöcker című operából. 2. Francia püspök. 3. Pezsgőmárka.

Franco. 1. Szlovák népi tánc. 2. Népies szólásmondás annak jelzésére, hogy az illetőnek nincs egy vasa se. 3. I. Ferenc József beceneve, így hívta őt Schratt Katalin.

Puccini. 1. Pártütő dél-amerikai tábornok. 2. Bólé. 3. Szélsőjobboldali olasz labdarúgó.

Homeopátia. 1. Férfiaknak egymás iránti rokonszenve. 2. Kisázsiai hegylánc. 3. Izlandi pástétom.

Boutique. 1. A csacska szó többeszáma. 2. Belgium főfolyója. 3. Rágógumimárka.

Benelux. 1. Holland villanykörte. 2. Fürdősó. 3. Válogatott csapatunk jobbszárnya.

Aida. 1. Donizetti vígopera. 2. A budapesti állatkert kedvenc csimpánza. 3. Varia hálószoba.

Onassis. 1. A mandulagyulladás orvosi neve. 2. Mozi a Cap Kennedyn. 3. Fürdőhely az Égei-tengeren.

Akusztika. 1. Leánykanév Ausztráliában. 2. Illatos kaktuszfajta. 3. Vallásellenes mozgalom Dél-Karolinában.

Honolulu. 1. Budapesti táncdalénekes. 2. Szintetikus melltartó. 3. Kialudt vulkán Macedoniában.

Eszpresszó. 1. Portugál képes hetilap. 2. Újtípusú balatoni vitorlás. 3. Repülőgép-eltérítők Klubja Mexikóban.

Waterloo. 1. Vízöblítéses egészségügyi intézmény. 2. Töltőtollmárka. 3. A Napóleon-konyakgyár dolgozóinak énekkara.

Guinea. 1. Angolszász pénzegység. 2. A gumifa tejszerű váladéka. 3. Dél-afrikai ragadozó madár.

Casanova. 1. Új lakótelep Milánótól délre. 2. Koktél, amelynek alapanyaga gin, kapormártás és fodormentagyökér. 3. Flamand gitárművésznő.

Queen Elizabeth. 1. Liz Taylor beceneve Hollywoodban. 2. Angol füstszűrős cigaretta. 3. Kofahajó Budapest—Mohács között.

Branikovits. 1. Magyar származású entomológus. 2. Szlovák domb, amelyért nagy harc folyt 1848-ban. 3. A Tolna megyei népmesék gonosz mostohája.

Borostyán. 1. Iddogáló öregember. 2. Kavicsbánya Sümeg mellett. 3. Matyó menyecskék fejdísze, amely támasztékul szolgál az üveges táncnál.

Szánthó Dénes

EGY ÜGYFÉL ELINDUL

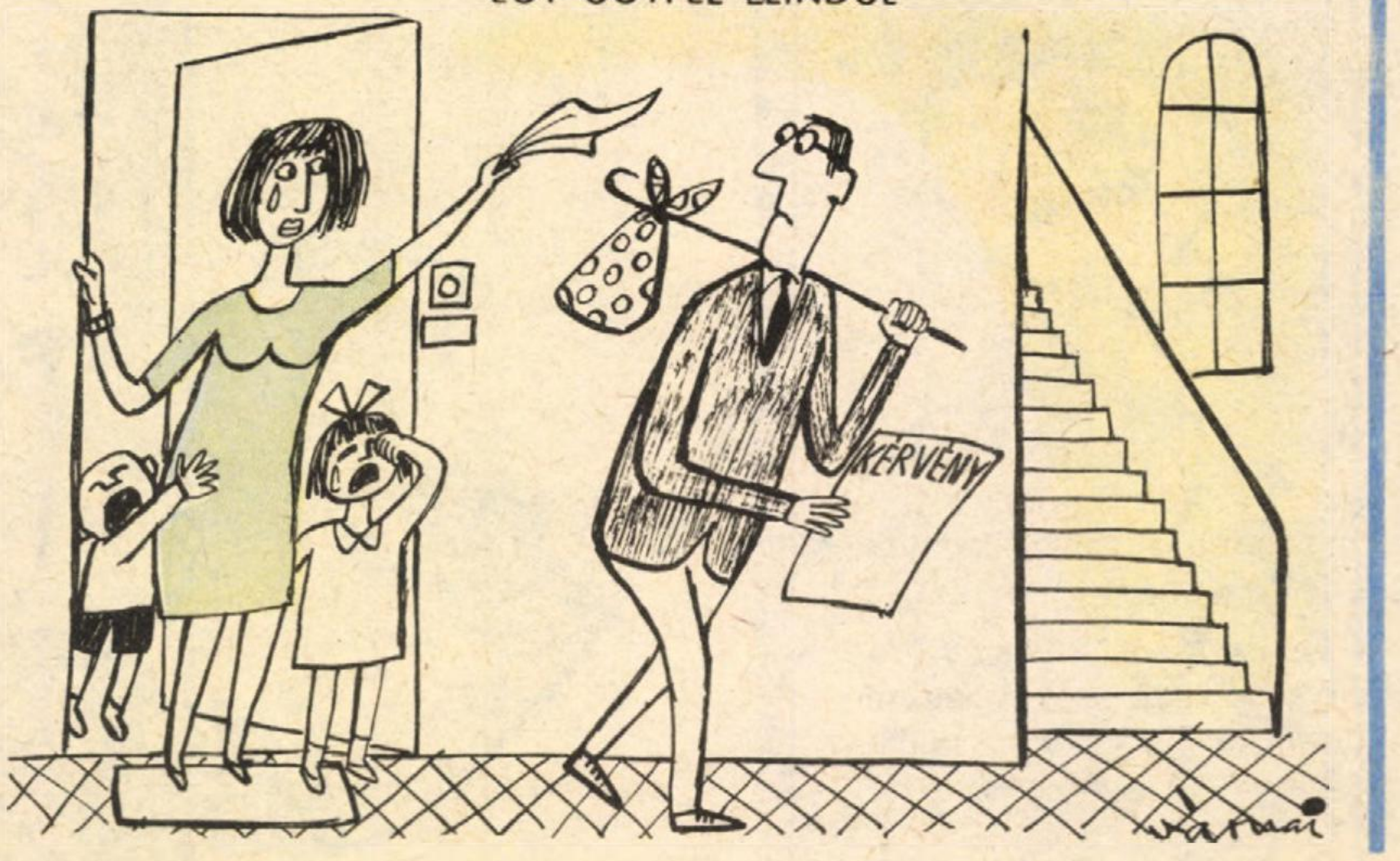

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-23 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

NEHÉZ OSZTÁLY

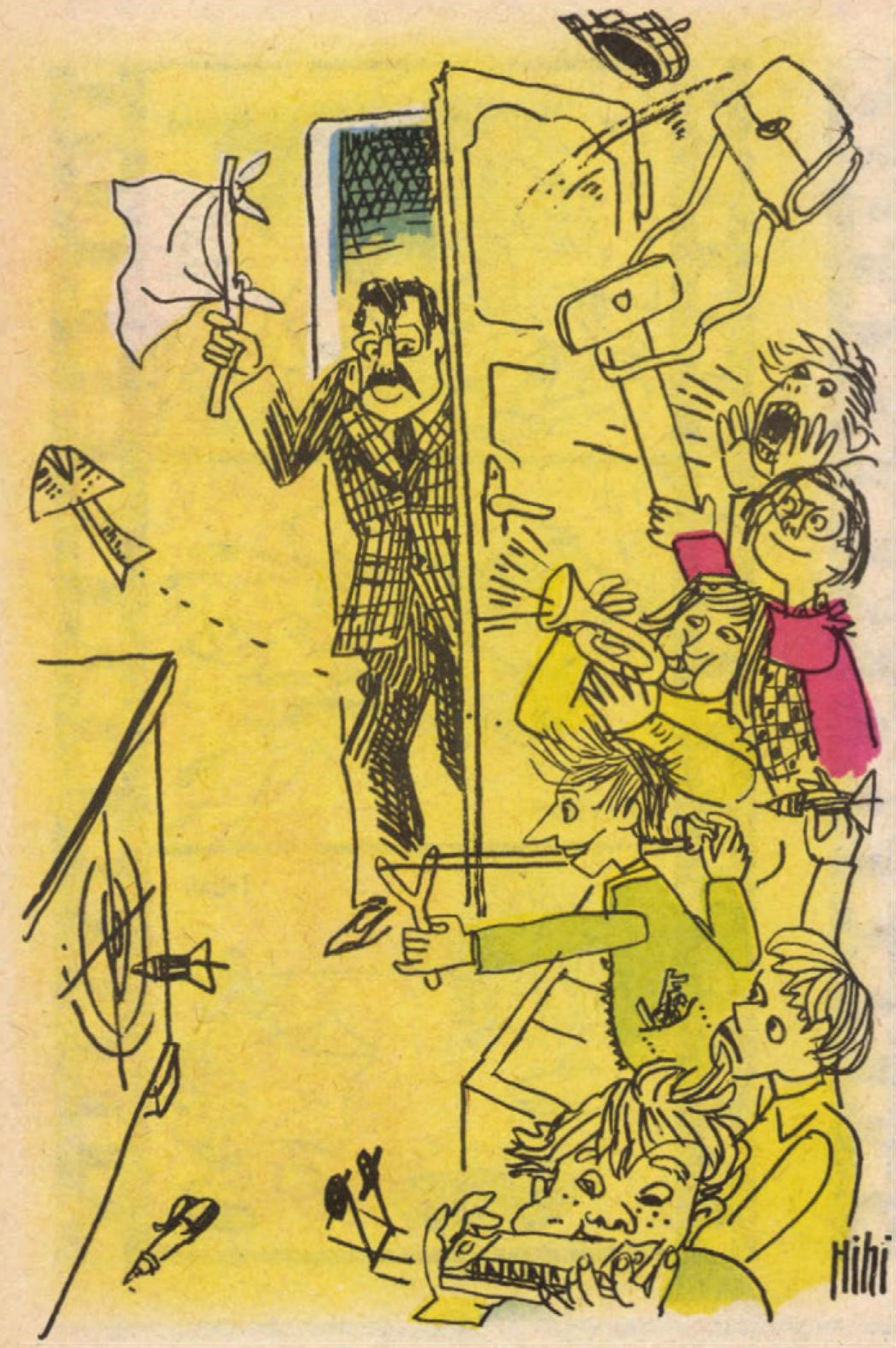

TAKARÉKOS DELEGÁCIÓ

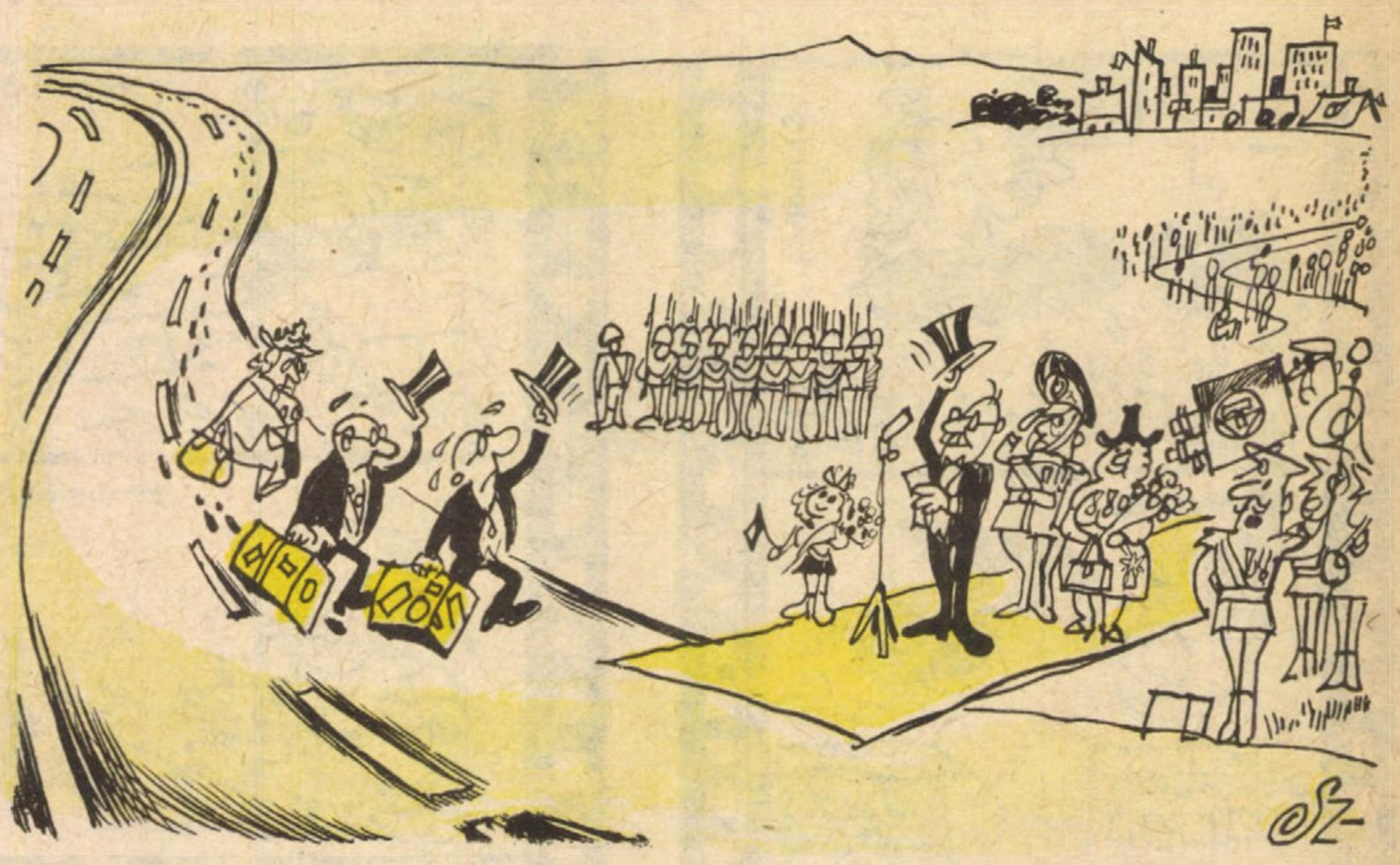

CINÉMA VÉRITÉ, AVAGY INTERJÚ AZ UTCA EMBERÉVEL

Egy nyugatnémet tévé riportere Olaszországba utazik. Itália kék ege és az O sole mio alatt tucatnyi interjút készít a válogatás nélkül megszólaltatott olaszokkal.

Egy vendéglősnek is fölteszi a kérdést:

– Vannak-e a németekkel szemben ellenérzései?

A megkérdezett férfiú nagyot néz.

– Hogy képzeli! Most, a főszezonban?

HARC A GICCS ELLEN

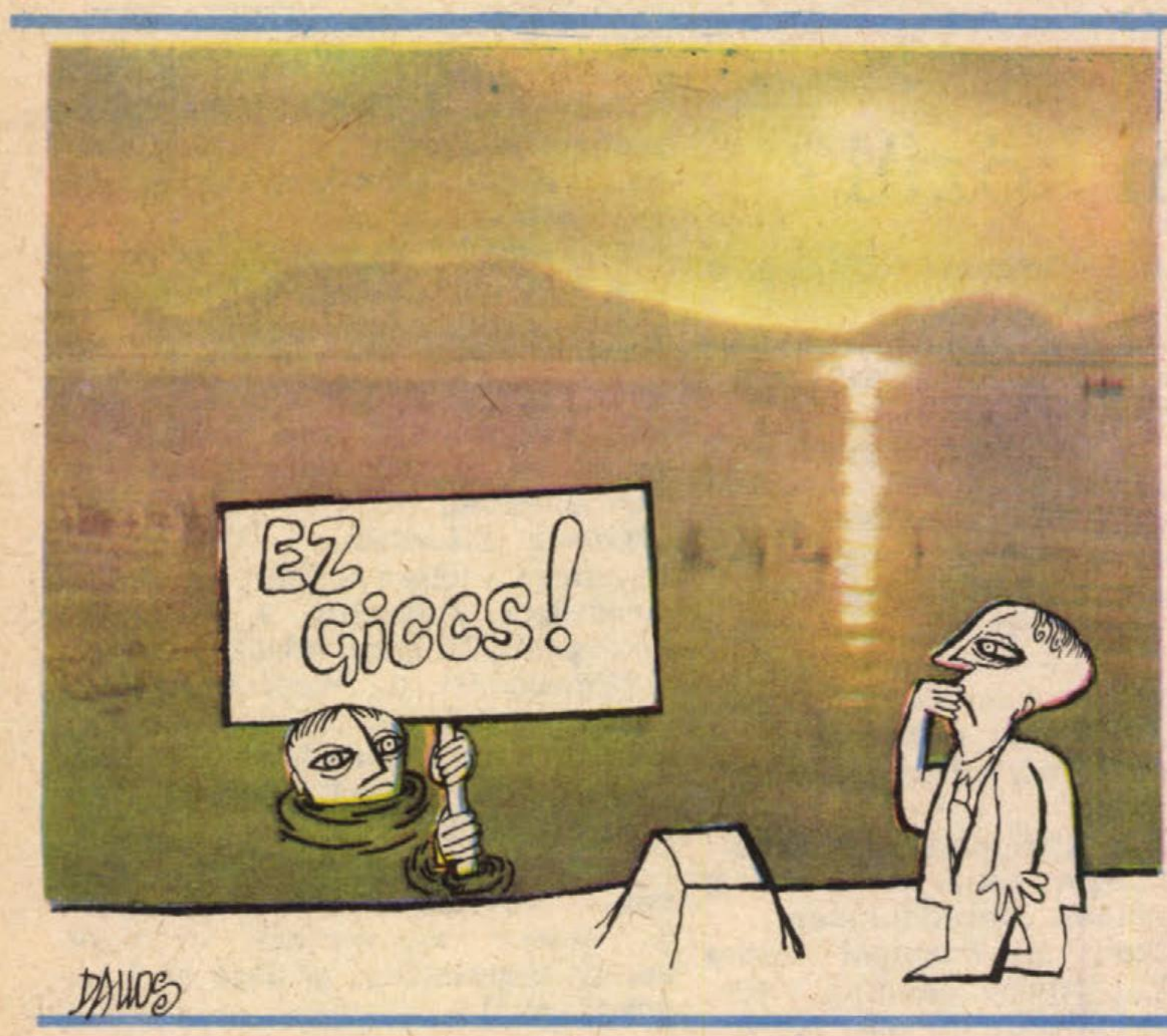

DIVAT A VÁLÁS

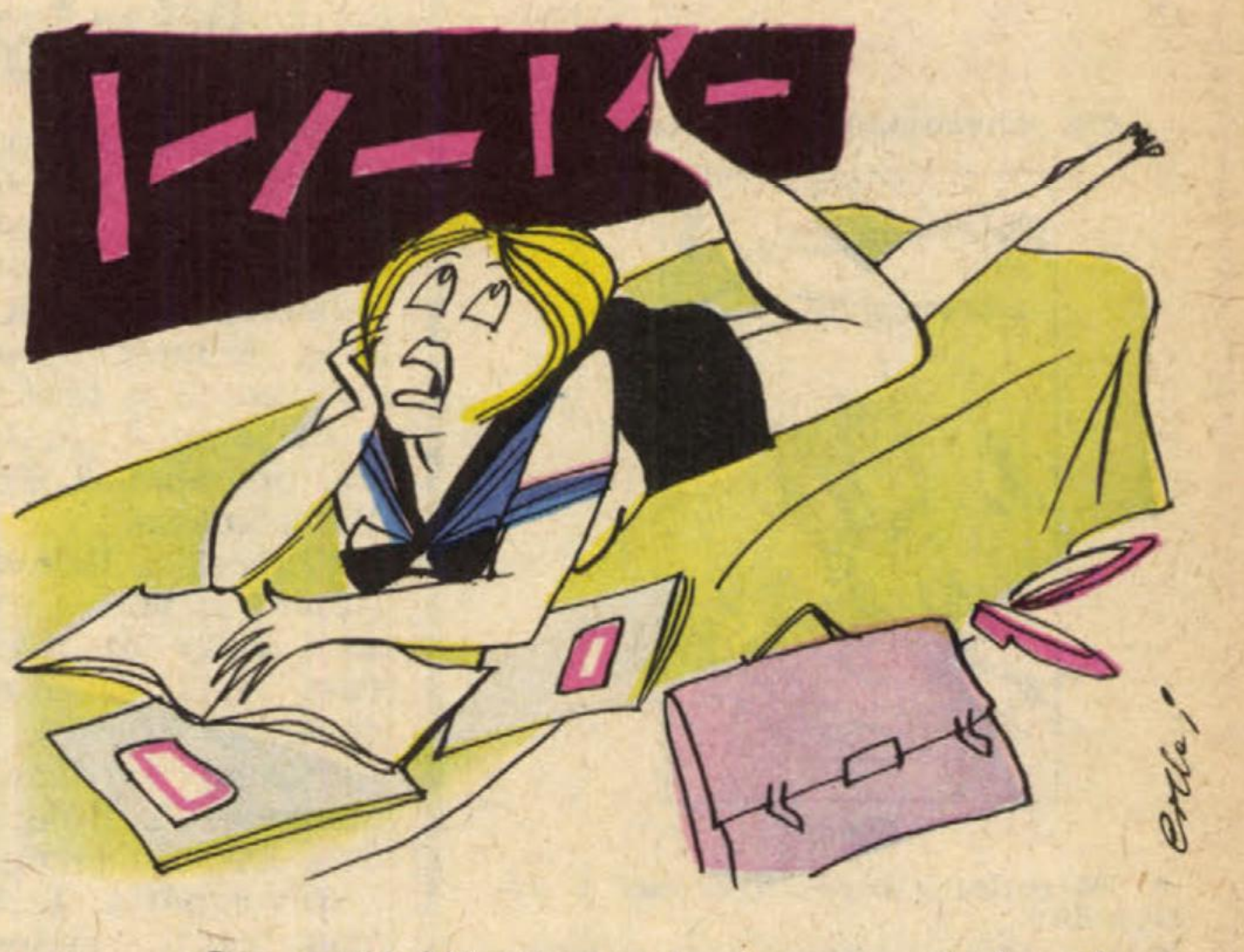

– Borzasztó! Már tizennyolc éves vagyok és még egyszer sem váltam el!

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI A MARATHÓNI FUTÓ NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

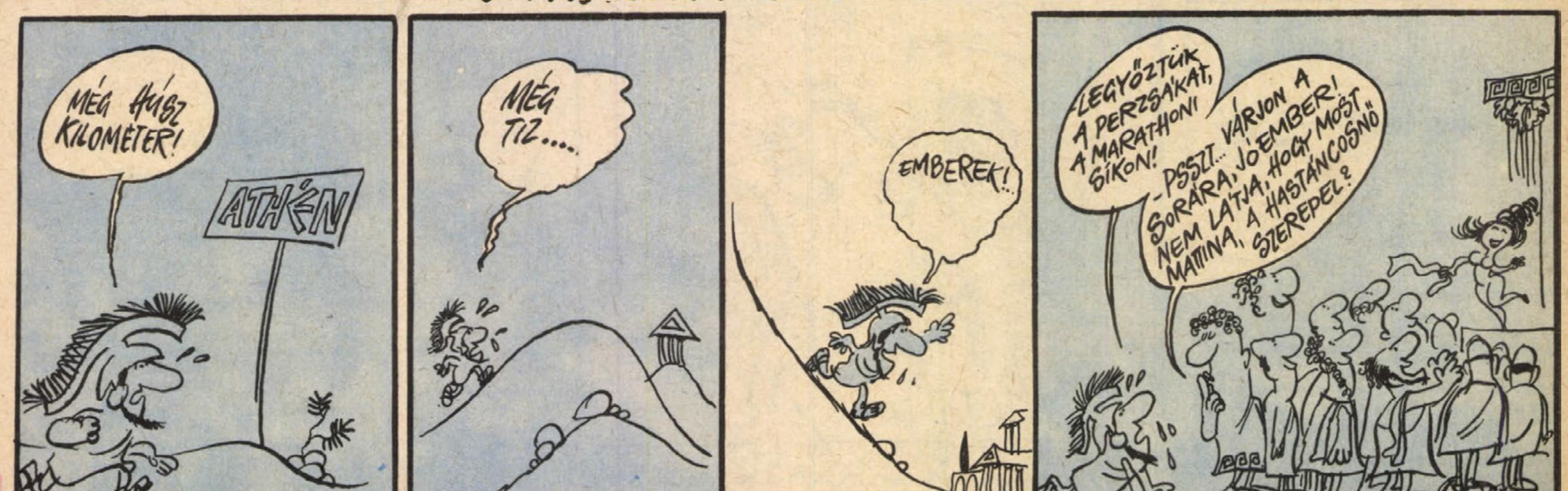
MÉG HÚSZ KILOMÉTER!
ATHÉN
MÉG TIZ....
EMBEREK!..
– LEGYŐZTÜK A PERZSÁKAT, A MARATHONI SÍKON!
– PSSZT... VÁRJON A SORÁRA, JÓEMBER! NEM LÁTJA, HOGY MOST MATTINA, A HASTÁNCOSNŐ SZEREPEL?